Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel | Title:	Adam Homo : et Digt
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1842-1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53,-336. Eks 1

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08015 4

+ Rex

Adam Homo,

Et Digt

af

Fr. Paludan-Müller.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1849.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
Syvende Sang	3.
Ottende Sang	101.
Niende Sang	215.

Android

Adam Homo.

Anden Deel.

Syvende Sang.

Vor Helt paany os møder i Korsør,
Hvor nærmere sit Maal, han nu sig priste,
Da Vognen holdt for Postcontorets Dør.
Her laa et Brev til ham, hvoraf sig viste,
At han sin gode Moder alt forliste;
Saa altsaa Brevet, som han modtog før
Han løs fra Kjøbenhavn sig havde revet,
Først paa det Yderste var affendt blevet.

Den ny Epistel slutted med de Ord:
Jeg gaaer omkring fortumlet og beruset,
Endnu idag maa Liget ud af Huset,
Thi Varmen her er usædvanlig stor;
Før du kan komme, dækkes det af Gruset,
Før du forlader Sjællands grønne Jord,
Den grønsværdækte Grav min Taare bader:
Jil derfor til din trøstesløse Fader!

Som truffen af et Lynslag Adam stod
Og saae i Tankerne sin Mo'er i Kisten,
Da vakte ham de Ord af Contoristen:
Tolv Skilling Porto, Herre! Vær saa god!
Rask tog vor Helt sig sammen som en Christen,
Tolv Skilling han paa Disken efterlod,
Fløi saa fra Postcontoret til sit Kammer,
Og overlod sig der til al sin Jammer.

Men dengang dæmpet var den første Klage
Og i sin Eensomhed han saae sig om,
Da kaldte han veemodig sig tilbage
Den Dødes Billed med hvert Minde, som
Sig knytted til de forbigangne Dage.
I hver Erindring ham imøde kom
Hiint Aandens uforkrænkelige Væsen,
Hvis Værd han kjendte fra sin Bibellæsen.

Ja! udbrød han, af Mindets Skjønhed rørt,
Idet han folded sine Hænder sammen:
Ja, du min Skytsaand var! Du tændte Flammen,
Hvis Lys igjennem Livet mig har ført!
Mit Kald jeg fandt ved dig; og min er Skammen,
Hvis ei jeg følger Røsten, jeg har hørt,
Hvis ei jeg gaaer den Vei, som du mig viste,
Og holder fast ved dig, selv i din Kiste!

For snever blev ham Stuen — ud han maatte,
Ud i det Fri, ud til den nære Strand,
Hvor under Nattehimlens dunkle Grotte
Sig Maanen speiled i det blanke Vand.
En eenlig Sti paa Kysten han betraadte,
Og medens der, langs Bæltets lyse Rand,
Han vandred stille, tankefuld, bedrøvet,
Sin Fortid og sig selv han nøie prøved.

Som luttret steg han op af dette Bad,
Et mandigt Forsæt stolt hans Hjerte hæved,
Det Største, Bedste af sig selv han kræved,
Og Løgnens Aand han svor et evigt Had.
Saa høit han paa Begeistrings Vinger svæved,
At Himlen syntes ham at skilles ad;
Hans Moder viste sig i Maaneglandsen
Og rakte for et velsort Liv ham Krandsen.

Først efter Midnat han tilbage gik,
Men da han Telegraphen fik i Die,
Der sig paa Kirken hæved mod det Høie,
Det var ham, som et vinget Bud han fik:
Klart fremsteg Almas Billed for hans Blik
Og bød ham, hurtig hjem sig at forføie,
For, førend næste Dag han gik ombord,
At glæde hendes Hjerte med et Ord.

Min Elskede! min Alma! Saa han skrev,
Saasnart paa Skriverbordet Lampen flammed,
Og Sorgens Budskab, som han nys annammed,
Var meddeelt som en Optakt til hans Brev)
Tro ei, Bedrøvelsen mig reent har lammet;
Nei Tabet, skjøndt min Sjæl det sønderrev,
Har som et Lyn i Natten mig opklaret,
Og Igjenfødelsen jeg har erfaret.

Alt eengang før — jeg godt det mindes kan —
Jeg meente og at have grebet Livet.
Jeg havde været nær ved Gravens Rand,
Og skued gjennem Fremtidsperspectivet
Et Fredens Hjem, af milde Haab omgivet;
Men det var ikke det forjættede Land!
Et bundløst Svælg min Jord og Himmel skilte,
Og paa Forsoningen min Kraft jeg spildte.

Jeg lærte dig at kjende — Kløften fyldtes,
Og Jord og Himmel op i Eet mig gik:
Af samme Straale beggeto forgyldtes,
Og eens Betydning for mig begge fik.
Til Kjærlighedens Almagt dette skyldtes,
Thi det var den, som luttrede mit Blik,
Som i en Verden, der er deelt i tvende,
Lod mig Foreningspunktet klart erkjende.

Men Eet mig mangled dog; endnu var ikke
Mit Indre kommet ret til Gjennembrud;
Ubrugte lod jeg Troens Kræfter ligge
Og søgte udenfor mig selv min Gud.
Da traf mig Slaget her — i Dødens Blikke,
Fra Dødens Læber modtog jeg det Bud,
At bringe Troens spredte Gnister sammen:
Da kom et Puft — og tændt i mig var Flammen!

Jeg kjender neppe selv mit Indre meer,
Men for en gjenfødt Aand jeg dog mig skatter;
Mit Die samler Jord og Himmel atter,
Men i en ny Belysning jeg dem seer.
Midt i Bevægelsen, som om mig skeer,
Ud fra et Centrum Livet jeg opfatter,
Og hviler med en næsten salig Ro
I dette Centrum — Centrum er min Tro.

Men ikke Hvile blot mig Troen skjenker,
Ei blot et Lys, hvor Tankens ei slaaer til;
Nei, hvad som Tro sig yttrer naar jeg tænker,
I ydre Form som Troskab leve vil.
Som Troskab driver Troen Livets Spil,
Naar Daad til Daad og Sjæl til Sjæl den lænker;
Som Troskab byder den: vær fast, vær tro,
Tro i dit Kald, og mod din Længsel tro!

Ja, tro min Længsel! Og hvordan kan her
Det Jordiske og Himmelske jeg skille?
Den Magt, som drager mig mod Livets Kilde,
Gjør ogsaa dig, min Alma, mig saa kjær!
Med denne Tanke du din Længsel stille,
Til, før du aner det, jeg staaer dig nær.
Jeg kun en stille Valfart gjør til Graven,
Saa vender hjem mod dig jeg Pilgrimsstaven. —

Han reiste sig; med Kraft han Seglet satte
Paa sin Epistel, som nu fuldendt var,
Hvorpaa han ned paa Postcontoret bar
Frankerede sit Hjertes rige Skatte;
Derpaa han hviilte sine Lemmer — matte
Af al den Gjerning, som han udført har:
Af Dagens Kjørsel og af Aftnens Vandring,
Af Hjertets gjennemgribende Forandring.

Han sov — men kun saa kort han Hvilen smager;
Igjennem Ruden bryder Solens Skin,
Og for at hente Tøiet og hans Sager
En leget Litsenbroder træder ind.
Han selv, med drømmende, omtaaget Sind,
I dennes Følgeskab til Havnen drager,
Hvor Passagererne just gik ombord;
Og snart afsted i Stormen Smakken foer.

Ud over Skibets Reling han sig helder
Lidt bleg og mat; thi hans Begeistrings Ruus
Fra sidste Aften sig som Slaphed melder,
Saa han sig føler nedstemt og confus.
Snart husker han dog paa, hvorom det gjelder:
Han tænker paa sin Faders ode Huus,
Han mindes Graven, og paa Sorgens Vinger
Igjen saa smaat iveiret han sig svinger.

Men mod igaar hvor var hans Flugt dog lav!
Han følte det og lod sin Vinge hænge;
Hvorpaa i Taushed ud han stirred længe.
Paa Bæltets Bølge, der ei meer ham gav
Som sidst et Billed af en Vugges Sænge,
Thi rundtom skummed der et oprørt Hav.
Med Brusen steg og faldt de hvide Bover,
Som Skibet nu for fulde Seil fløi over.

Stærkt gynged Smakken, hvori Stude brølte,
Og selv lidt svimmel, svøbt i Kappen fast,
Gik han fra Stavnen hen til Skibets Mast,
Hvor ikke meer saa stærk han Qvalmen følte.
Den friske Vind hans matte Lunger kølte
Og vælted fra hans Hjerte som en Last;
Hvorpaa, i Ungdomskraften modigt kneisende,
Han kasted Blikket om iblandt de Reisende.

Da saae han — kan han og sit Øie troe?
Paa Skibets Dæk, men fjernt fra Mængdens Vrimmel,
Han seer af Puder redt en Seng — o Himmel!
Skal aldrig da hans arme Sjæl faae Ro?
Halv skjult af Reisekaaber seer han jo —
Ak, hvad var Qvalmen før mod denne Svimmel,
Som her betog hans Sjæl ved Synet bare:
Lyslevende han seer Comtesse Clare!

Men er det sandt? Er Synet ei modstridende?
Nei! samme Mund og Næse, fiin og kjæk,
Den samme Hals og Skulder, skraa nedglidende,
Kun mere fyldige de skjønne Træk.
Men bleg hun var — hun laa saa stille lidende
Og saae paa Bæltets Bølgegang med Skræk,
Og nu medeet, idet hun Øiet lukker,
Aa, et Glas Vand! Aa, et Glas Vand! hun sukker.

Vor Helt dog ei af Pletten her sig rørte,
Hvad — tænkte han — hvad angaaer mig vel Sligt?
Men da det lod, som Ingen Sukket hørte,
Da følte han tilsidst, at Hjælp var Pligt.
Til hendes Læber et Glas Vand han førte;
Hun drak, og hæved Øiet pludseligt:
Hr. Homo, troer jeg? hun forundret stammed;
Hr. Homo rødmed, som han halv sig skammed.

Men heelt iveiret nu sig Clara hæver,
Synlig forfrisket af det kolde Vand;
Et Rosenskjær om hendes Kinder svæver
Og yndigt Purpur farver Læbens Rand.
Hr. Homo, hvisker hun — og Homo bæver —
Jeg takker Dem! Men ei jeg tolke kan
Min Glæde ved et saa uventet Møde;
De staaer for mig som opstaaet fra de Døde!

Hr. Homo bukker og vil taus sig fjerne,
Men Clara siger: hvorfor slig en Hast?
Der var en Tid — jeg mindes end den gjerne —
Da ei mit Selskab faldt Dem saa til Last.
Her tindred hendes Dines Dobbeltstjerne;
Hun sendte ham et muntert Diekast,
Idet hun peged paa en Stol paa Dækket,
Og Adam satte sig, som halv forskrækket.

Te lever vel? igjen hun nu begyndte —
Ja, meget vel ... Jeg vilde sige Nei!
(Han stammende at svare her sig skyndte)
En bitter Sorg for nylig prøved jeg.
Sin Moders Død han Damen nu forkyndte,
Han nævned Graven, Maalet for hans Vei;
Og ved hans Ord, endskjøndt de ei var klagende,
Blev Claras Mine meer og meer deeltagende.

Saasnart sit Skriftemaal han havde sluttet,
Til Afsked stod han op med fattet Aand;
Men med en Sikkerhed, hvorved betuttet
Han reent sig følte, Clara greb hans Haand.
Nei! sagde hun (benyttende Minuttet),
Dem Venskab slipper ei af sine Baand.
De trænger nu til Trøst og til Adspredelse;
Til mig de overlade Curens Ledelse!

Sit Blik hen over Dækket rask hun sendte,
Og just som Adam bød Farvel igjen,
Halv høit hun raabte: Pst! Et Ord, min Ven!
Ved hvilket Ord en tyk Mand om sig vendte.
Ham vinked hun med Haanden til sig hen,
Og just som nærmed sig den Ubekjendte,
Hun Adam med de Ord i Talen faldt:
Min Ægtefælle, Kammerherre Galt!

Knap var det sagt, saa stod for dem den Tykke,
Og reent forvirret Adam paa ham saae.
Det var en Mand, hvis Træk just ei var stygge,
Hvis blonde Haar var spættede med graae;
Hvis Kinders Fedme monne sammentrykke
De melankolske Øine, smalle, smaa;
Hvis Frak var grøn, hvis Hue var besnoret,
Hvis Støvlehæl var lav og sølvbesporet.

Tillad — Et Smiil om Claras Læbe spiller,
Mens til den Tykke nu hun vender sig —
Tillad, min Ven, at her jeg forestiller
Dig Hr. ... Hr. Homo, en Bekjendt af mig.
Tilfældet samler tidt hvad Skjæbnen skiller,
Det vilde glæde mig — vist ogsaa dig —
Hvis han vor Gjæst en kort Tid vilde være.
Ei sandt? — Den Tykke mumler: Mig en Ære!

Let bukkende han paa et Smiil forsøgte,
Men lige melankolsk hans Aasyn blev;
Med Øiet taaget, som en dunkel Lygte,
Han saae omkring sig og afsted han drev.
Men Clara med vor Helt igjen nu spøgte:
De følger med? Ei sandt? Vi strax et Brev
Til Deres Fader vil om Orlov skikke —
Nei, stammed han, det kan jeg virkelig ikke.

De kan ei? Og det nænner De at sige?
Begyndte huldt Forførersken igjen;
Hvad hindrer Dem? Maaskee en elsket Pige,
Maaskee en kjærlig Slægtning eller Ven?
Paa Hovedet de ryster — ei saa lige
Jeg fatter Deres stumme Tale, men
Jeg vidste, Deres Grunde var kun svage:
Altsaa — De følger med for et Par Dage?

For et Par Dage — gjentog her vor Helt,
Som med et Nei sin Sætning ende vilde;
Men før hans Læbe fik sit Afslag meldt,
Bød Qvalmen ham medeet at tie stille.
Og virkelig befandt han nu sig ilde,
Hvad enten Grunden laa hos store Bælt,
Af hvis Urolighed hans Hjerte fyldtes,
Hvad heller Fruens søde Smiil det skyldtes.

Han hurtig fjerned sig; men Claras Tak,
Da bort han iilte, naaede dog hans Øre,
Ja selv fra Bølgen troede han det høre,
Da søsyg han udstønnede sit Ak.
Ei lang Tid dog stod paa hans Hjertes Røre,
Ind imod Nyborg gled den lette Smak;
En Baad kom ud, og efter nogen Roen
Befandt man sig ved Bryggen og paa Broen.

Her gjorde han for sidste Gang et mat
Og frugtesløst Forsøg paa en Undflyen;
Han maatte, sagde han, dog her i Fyen
Et Sørgeflor sig kjøbe til sin Hat.
Men denne Udflugt afskar Clara brat:
De kjender, sagde hun, jo ikke Byen;
Jeg selv vil Dem ledsage — begge gik,
Han kjøbte Flor, hun Fjær i en Boutik.

Hjem til Hotellet gik de, hvor ved Bordet
De blandt Aviser Kammerherren fandt,
Og medens han og Adam vexled Ordet,
I Hatten sine Strudsfjær Fruen bandt.
Om Adams Hat hun derpaa vikled Floret,
Og paastod at det klædte ham charmant,
Hvorpaa de steg tilvogns — han, sort florerende,
Hun, med sin hvide Fjærbusk triumferende.

Fra Nyborg ud de rulled. Hen ad Veien
Igjennem Fyens det skjønne Land det gik,
Hvor Folket havde travlt med Kornets Meien,
Og hvor den friske Duft af Hø de fik;
Hvor Bønderkoners Knix og Glutters Neien
Og skjelmske Piger mødte deres Blik;
Hvor sødt om Elskov qvad hver Lundens Sanger
Og Luften med Løsagtighed var svanger.

Mod Vest de kjørte. Landets Herligheder
Sig rulled op med Skov og Dal og Høi,
Med store Gaardes fede Skorsteensrøg,
Hvor bagved Grundmuur Bonden kry sig breder,
Hvor gammel Adel ligger som den reder,
Hvor Alt poleres, Mennesker og Tøi;
Thi Politur har Fyen, mit kjære Fødeland,
For mig saa kjært, som for en Jøde Jødeland.

I Wienervognen Fruen sad fornøiet,
Og mens Gemalen lukked Øiet i,
Hun underholdt sig, yndig fremad bøiet,
Med Adam om hver Egn, de kom forbi.
Men da hun just med ham sad vis-à-vis,
Hun nødtes til at see ham ind i Øiet,
Hvorved naturligviis hun rødmed lidt,
Og hvorved Talens Traad han tabte tidt.

Fremad gik Reisen. Aftensolens runde
Og gyldne Skive saae de sidste Gang,
Da de fra Veien ind tilhøire svang
I Bøgeskovens løvbedækte Lunde.
Her gik en Jægersvend med sine Hunde,
Som hilste dem med Hornets muntre Klang,
Idet forbi ham de som Vinden fare —
Nu er vi ved vort Maal! udraabte Clare.

Op ad Alleen i Galop de kjørte,
Og gjennem Porten gik det i et Sving,
Derpaa den store Fiskepark omkring,
Og snart en pragtfuld Bygning sig afslørte.
Bag Popler skinned Taget, det couleurte,
Paa Trappen stode Tjenere paa Spring,
Og over Husets Dør, som vidt stod aaben,
Man saae et kronet Sviin — de Galters Vaaben.

En Tjener fulgte Adam ovenpaa,
Og aabned der for ham et Par Gemakker;
En Anden bragte Lys, hvorved han saae
En fuld Opdækning paa forgyldte Bakker;
Saa kom en lille Terne, nok saa vakker,
Og overtrak hans Seng, den silkeblaae,
Med Lagner, som den hvide Snee saa rene,
Hvorpaa de alle Tre lod ham alene.

Han i en Lænestol sig satte ned,
Og, gyngende sin Ryg paa Stoleranden,
Han strøg sig tvende Gange over Panden,
Hvorpaa han begge sine Øine gned.
Medeet han raabte: Er jeg fra Forstanden!
Hvem selv jeg er, jeg neppe mere veed.
Hvorhen har pludselig min Curs jeg styret? —
Det gaaer jo mig, som ham i Eventyret!

Her sprang han op, og op og ned urolig
Han vandred under denne Monolog:
Paa Bæltet var det — Tingen er utrolig,
Og dog den virkelig sig her tildrog.
Jeg, Adam Homo, jeg i Claras Bolig,
Jeg, der som Pillegrim mig foretog,
At plante paa den friske Grav en Lilie —
Ak, hvad er Mennesket med samt hans Villie!

Og hvad er saa det Hele? tænkte han:
Et Eventyr, hvortil man tidt saae Mage!
Hvor hurtig rinder hen ei et Par Dage,
Og saa er atter jeg den frie Mand.
Jeg ingen Sjæl behöver at bedrage,
Jeg venlig mig med Sandhed vise kan —
Her strøg han sig i Haaret, purred Totten,
Tog Plads ved Bordet og kom Thee paa Potten.

Fortræflig smagte Maden ham, thi Heltes,
Selv Theevandsheltes, Appetit er stor;
Og da han havde spiist, med et Par Ord
Hans snare Hjemkomst Pastor Homo meldtes.
Da det var gjort, af Søvnens Magt han fældtes,
Og da begav sig, hvad man neppe troer,
At Træk for Træk en Drøm ham præsenteerte,
Hvad samme Tid paa Vesterbro passeerte.

Thi op sprang Almas lille Kammerdør,
Hvis Tærskel aldrig han betræde maatte,
Og straalende af Blik, med frisk Couleur,
I Kamret ind med Lys i Haand hun traadte.
Paa Hovedet hun bar en graa Capote,
Hvorfra der ned om Skuldren hang et Slør;
Og da hun Lyset havde sat paa Bordet,
Hang op paa Knagen Hatten hun og Floret.

Det aabne Vindve langsomt til hun lukked
Og rulled ned for det et grønt Gardin:
Saa vanded hun sin Myrte, spæd og fiin,
Og med sin Aande sagte hun bedugged
En høstlig Rose, farvet som Carmin,
Hvis Krone Aftenluften havde bukket;
Hvorpaa en Stol hun tog og hen den stilled,
Hvor Natbordspeilet inddrak hendes Billed.

Hun satte sig, og frem af Barmen drog hun
Et Brev i Convolut — det samme Brev,
Som fra Korsør vor Helt til hende skrev,
Og paa dets Udskrift Øiet kjærligt slog hun.
Let og forsigtig Seglet saa aftog hun,
Men sukked aa! da dog en Rift hun rev;
Og nu hun pussed Lyset og sig hengav
Til Røsten, som Papiret hende gjengav.

Taus sad hun der, med Haanden fiin og lille
Sit Øie skjærmende for Lysets Skjær —
Rundtom i Kammeret var Alting stille,
Paa summende og sorte Fluer nær,
Der om de hvide Sengeomhæng spille,
Og skifte Plads paa Væggen hist og her;
Men lidt paa dem kun agted Læserinden,
Hun læste fort, med huldе Smiil om Kinden.

To Gange læst var nu de Ord, der stode;
Hun reiste sig og skred med sagte Gang
I Stuen op og ned, og hvad der boede
I hendes Sjæl af Toner, festligt klang.
Paa eengang standsed hun for sin Commode,
Hvorover Adams Sortkridtsbilled hang;
Paa det hun fæster Øiet — dobbelt klare
Og dobbelt milde hendes Blik da vare.

Saa stod hun længe — Billedet i Rammen
Et Suk hun offrer, før derfra hun gaaer,
Og nu som før hun sidder, og med Kammen
For Speilet reder hun det lyse Haar.
For hver en Fletning, hun saaer bundet sammen,
Igjen i Brevet hun sit Øie slaaer,
Saa dengang Kappen hun om Hagen binder,
For tredie Gang ved Enden hun sig finder.

Rask lukker til hun Brevet; Snørelidsen
Hun griber fat, og Fingren er ei seen
Med her at løse Knuder, een for een,
Indtil hun sidder afklædt til Chemisen,
Saa nydelig fra Foden indtil Issen,
Med gule Tøfler paa de bare Been;
Dem tabte hun da hun mod Himlen sukked,
Saa hopped hun i Seng og Lyset slukked. —

Det var en Drøm, men dog det Sandhed var;
Og her det Spørgsmaal af sig selv paatrænger,
Hvordan det egentlig vel sammen hænger
Med hvad der Navn af Drøm og Sandhed har.
Om Drømme spørger ingen klog Mand længer,
Ham i Beslag det Virkelige ta'er;
Men hvad vil Drøm, og hvad det Virkelige,
Der gribes kan med Hænder, da vel sige?

O Barndomsdrøm, knap kjendt før alt forsvunden,
O fagre Ungdomsdrøm, saa snart forbi,
O Kjærlighedens Drøm, hvoraf oprunden
Er Livets hele Lyst og Poesi;
O Haabets Drøm, til Net om Sjælen spunden,
Hvoraf den aldrig ganske løses fri;
O Lykkens, Ærens, Friheds gyldne Drømme!
Hvo gad ei heelt jert Tryllebæger tømme?

Dets Duft som Livets Drøm os bliver sendt,
Sandhedens Kilder i dets Bund udstrømme,
Saa den, der ei tilbunds har lært at drømme,
Har aldrig Livet i dets Sandhed kjendt.
Paa Overfladen hen de Sjæle svømme,
Som mod det Virkelige sig har vendt;
De drømme vel, hvis de vil tale redelig,
Forskjellen er, at Drømmen den er kjedelig.

Thi drømme maae vi Alle; vor Natur,
Endskjøndt dens Trang er Sandhed, dog ei taaler
Den fulde Glands af Lysets stærke Straaler,
Af Sandhedssolens Flamme, reen og puur.
Thi laaner Sandhed Drømmenes Figur,
Og mens et farvet Lys den os tilmaaler,
Den stiller Sjælens Trang fra Døgn til Døgn;
Men hvad der kun er virkeligt, er Løgn.

Og derfor fødes kun et Skuffebilled
Af virkelige Drømme, skjøndt vi saae,
At ogsaa disse stundom ind kan slaae,
Naar andre Magter har en Haand i Spillet;
Men hvad ved sande Drømme vi forstaae,
Er Livet, i sit eget Indhold hildet,
Naar — Kilden lig, der svulmer til en Elv —
Det i sin Fylde dybt sig taber selv.

Thi dybt i Drømme gjelder det at gaae,
Frem som en Nattevandrer maa man skride,
Og ikke see omkring til nogen Side,
Og intet Raab fra Dybet agte paa.
Ei heller paa vor Lykke tør vi lide,
Som om en sluppen Drøm vi kunde naae,
Naar blot igjen ved Leilighed der drømmes;
Thi tabt for evig er hvad her forsømmes.

Men naar det ſtore Drømmeſpil er ude,
Med al ſin Tryllekonſt og Poeſi,
Hvo løſer efter Stykket da dets Knude,
Og hvad vil ſkee, naar Spillet er forbi? —
Tor os vort Haab en anden Drøm bebude?
Skal Sandhedsſolens Ild vi ſmeltes i?
O, meer end Drøm for denne Tro er Borgen,
At da begynde vil den klare Morgen. —

En Morgenluftning trængte lifligt ind
Til Adam, der af Sengen nys opſtanden,
Endnu med Nattens Drømmekrands om Panden,
Ved aabent Vindue ſtod i Solens Skin.
Fiernt ſender han ſit Blik og møder Stranden,
Hvis Bølger kruſes af den friſke Vind;
Lidt nærmere ſig Skov og Park afrunder,
Og Haven ligger lige nedenunder.

Det ſkjønne Morgenlandſkab ham henrykker,
Og paa ſin Poſt han meer ei holder Stand;
Af Trappen ned, hvis Trin et Tæppe ſmykker,
I Haven ud med Længſel iler han.
Han træder ind i Buegangens Skygger
Og ſukker: Alma! Alma! o, hvi kan
Du ſom en Fugl nu i min Favn ei fare?
Han ſeer ſig om — og for ſig ſeer han Clare.

Hun fra en Sidegang kom ham imøde,
Klædt i en sneehvid Flagre-Negligé,
Hvorover pailleguult, med Folder bløde,
Et Shavl hang ned, som hæved Halsens Snee.
En Kniplingshat, med Sløifer mørkerøde,
Lod Panden og de brune Lokker see,
Hvoraf et Par sig frit om Skuldren slynged,
Mens i sin Haand en Parasol hun gynged.

Hun let sig nærmed. Med sin Randershandske
Ham et Godmorgen mildt tilvinker hun,
Idet hun siger: Ret dog har vi Danske
Med vores „Morgenstund har Guld i Mund".
Men Adam staaer fortabt i Guldet ganske —
Med Guldet her jeg Clara mener kun,
Med hvem en Stund han rundt nu promenerer,
Og om den gyldne Morgen converserer.

Een Ting dog fatted og begreb han ikke:
At denne fine, qvindlige Gestalt,
Hvis Miner syntes Bønner ham at skikke,
Var den, som ham igaar tog med Gevalt.
Hvor var den Sikkerhed i Ord og Blikke,
Den faste Holdning, som beseired Alt?
Vel smilte Læberne med frisk Fuldblodighed,
Men dog om Kinden laa en sød Veemodighed.

De af den dunkle Gang nu traadte frem,
Og solbelyst en udstrakt Grønsværs-Slette,
Hvis Bund de sidste Sommerblomster spætte,
Med Dam i Midten aabned sig for dem.
Her Claras lette Skridt blev dobbelt lette,
Hvidklædt hun fløi til hvide Svaners Hjem,
Til Dammen, hvor de stolte Fugle seiled
Og i de klare Vande Brystet speiled.

Paa Skrenten stod en lille Kurv med Brød,
Den greb hun, og mod Svanerne hun strakte
Saa lokkende sig ud, mens ind de flød
Og modtog hvad den skjønne Haand dem bragte.
Det sidste Stykke hun til Adam rakte
Med disse Ord, der som Musik ham lød:
Som mine Svaner maa min Gjæst jeg fore,
At ei han Flyvelysten snart skal spore.

Vor Helt, som mærked Varmen i sin Kind,
Sig saae omkring og sagde: Slig en Have,
Oplivet og belyst af Solens Skin,
Er hvad jeg kalde vil en Himlens Gave
For den, der veed Naturens Skrift at stave,
Og for dens Former har et aabent Sind.
Og Deres Bolig hist — hvor skjøn, hvor hyggelig!
O naadige Frue! De maa være lykkelig.

Og hvem er lykkelig? gav her til Svar
Den skjønne Frue med et Blik, der trængte
Dybt i hans Sjæl og ham i Hjertet skar,
Imens hun langsomt ned sit Øie sænkte.
Ja hvem er lykkelig? hun nu gjenta'er;
Og som hun paa sin egen Skjæbne tænkte,
Med sorgfuldt Blik hun maalte sin Figur
Og sukked dybt: ils sont passés ces jours!

I Adams Øre hendes Suk fandt Bund,
Hans Tanke sig i Gjetninger forvilder;
Men rank igjen som før sig Clara stiller
Og siger med et muntert Smiil om Mund:
Bort med de stygge, melankolske Griller!
Hen til en Bænk i Skyggen søgte hun,
Og mens sig selv paa den hun lod nedglide,
Hun Adam bad ta'e Plads ved hendes Side.

Min Ven — saadan medeet hun Pausen brød —
Naar denne Stilling jeg Dem seer indtage,
Paany jeg mindes hine Ungdomsdage,
Hvori jeg Deres Undervisning nød.
Hiin Morgen kommer levende tilbage,
Da første Gang jeg Dem velkommen bød,
Da halv forknyt jeg satte mig paa Stolen,
For som en Maane at faae Lys fra Solen.

Jeg hører end saa tydelig Dem sige,
(Det var det første Spørgsmaal, som jeg fik)
Hvor søger vel Comtessen Spartas Rige,
Og hvor den vise Solons Republik? —
O, hvor vi let da gjennem Verden gik!
Hvor sluttede vi Fred og førte Krige!
Hvor drog vi som Nomader til Cimmerien,
Og plukked gyldne Frugter i Hesperien!

Det var en lykkelig, en herlig Tid!
Jeg veed det vel — og Tanken end mig trykker —
Jeg havde dengang tusind Pigenykker,
Og lønned slet med Luner Deres Flid.
Jeg Deres Tanketraad rev tidt istykker,
Vår efter Indfald baade suur og blid,
Kort sagt, jeg var utaalelig og krænked
Kun altfor tidt den Godhed, De mig skjenked.

Men tro mig, jeg har ogsaa maattet bøde
For al min Daarskab. Først De selv forsvandt,
Og lang Tid var Historien mig øde,
Men saa kom Skyer fra en anden Kant.
Paa Skjæbnens Kampplads ung jeg maatte møde,
Jeg bukked under, skjøndt jeg Seier vandt;
Men ei mit Thema vil jeg her udføre —
Der gives Ting, man let kun tør berøre.

Et Suk — og saa paany hun optog Traaden:
Jeg selv har skriftet og mit Liv berørt;
Nu Touren er til Dem! thi løs mig Gaaden,
Hvorfor man aldrig Deres Navn har hørt.
Giv mig Begreb om Veien og om Maaden,
Paa hvilken Livets Magter Dem har ført.
Har siden sidst vi saaes De levet lykkelig?
Fortæl mig Alt! jeg beder Dem udtrykkelig.

O Deres Naade! (Adams Gjensvar lød)
Hvad er om et Studenterliv at melde?
Man lever eensom, er for Verden død,
Imens man omgaaes med det Ideelle. —
Men Deres Fata maa De mig fortælle,
Ham ivrig Hendes Naade her afbrød;
Sad De bestandig da ved Bogen hjemme?
Bestandig! svared han med uvis Stemme.

Og har De aldrig, vedblev hun med Smiil,
Da mødt en lille Gud, hvis Rosenlænke —
Her afbrød han med rødmende Profil:
O Deres Naade! o hvor kan De tænke —
Har ingen yndig Pige eller Enke
Paa Deres Vei Dem sendt en vinget Piil?
De seer, det vil paa Spørgsmaal ikke briste mig —
O Deres Naade, o hold op at friste mig!

Nei, nei, min Ven! jeg juſt Dem vil bekrige,
Paa mine Spørgsmaal maa De ſvare mig;
Men ſee! Hvem kommer? ... Hendes Kammerpige
Sig nærmed og afbrød den tamme Krig,
For fra Gemalen et Par Ord at ſige.
Fra Bænken hurtig Fruen reiſte ſig,
Om hendes Skulder Adam Shavlet lagde,
Og med et yndigt Nik Farvel hun ſagde.

Han fulgte drømmende det ſkjønne Syn,
Idet han ſtod ſom naglet faſt til Pladſen;
Men nu paa eengang ſvandt det ved Terraſſen,
Og op mod Himlen hæved han ſit Bryn.
Mens Solen der adſpredte Taagemaſſen,
Brød gjennem Hjertets Dunſt hans Tankes Lyn;
Hen imod Huſet ſkred han faſt og mandig,
Og talte til ſig ſelv nu ſaa forſtandig:

Hvorfra dog denne Magt, ſaa ſtærk og ſtille,
Der ligger i et ſvundet Elſkovsſpil?
Vi lokkes, ſkjøndt vi Spillet meer ei vil;
Det er, ſom om vort Hjerte kræve vilde
Den Sum af Lyſt og Qval, der gik tilſpilde,
Den Capital af Haab, vi ſatte til.
Op fra vort Bryſt hiin gamle Klage toner:
Varus, giv mig de tabte Legioner!

Han traadte ind — men udenfor jeg bliver,
Paa Trappen, midt i Reflexionens Skin,
Som her paa Maleriet falder ind,
Og som en ny Belysning Helten giver,
Der, som det synes, nu omkring jo driver
Med et af flere Magter draget Sind.
Hvor gaaer det til, at Sindet saadan drages?
At mod sin Villie man saa stærkt betages?

Mon i de Andres store Magt det ligger?
Det siges gjerne, men jeg troer det knapt;
Thi mon ei omvendt Knuden deri sitter,
At man tilfældigviis sig selv har tabt?
Er man sig selv, da er man tryg og sikker,
Altid i Ligevægt, som nyfødt skabt;
Men naar er man sig selv da? Svaret bliver,
Man er sig selv, naar heel sig selv man giver.

Men heel at give sig man mægter ene,
Hvor ogsaa heelt man sig tilbage faaer;
Derfor er Mennesket sig selv alene,
Naar for et sympathetisk Speil han staaer.
Da kjender han sit Billed, i hvis rene
Og klare Træk hans rette Jeg ham naaer;
Da giver han sig hen og bli'er gjengivet,
Da lever han, idet han bli'er oplivet.

Og som i dette Spil sig selv han vinder,
Og just som dobbelt føler sig som Een,
Saa en bevæget Ro hans Hjerte finder,
Befriet fra Egoismens tunge Steen.
Alt hvad der er Betagelse forsvinder,
Idet Hengivelsen er fuld og reen.
Selv om fra Speilet fjerned ham en Hindring,
Han har endnu sig selv i sin Erindring.

Dog mellem Sjælenes det store Tal
Der gives ogsaa dem — det kan ei feile —
Som trænge til bestandig sig at speile,
Naar ikke strax sig selv de tabe skal
Og Skibet lig, der misted Roret, seile
Som Vinden blæser, uden indre Kald.
Om Adam var blandt disse gode Venner?
Tys! Paa hans Dør der banker nu en Tjener.

Vor Helt tilbords han kaldte. Ned de gik;
Med faste Trin skred Adam ind i Salen,
Hvor Fruen ei han traf, men vel Gemalen,
Der i en Sopha sad med spændte Blik,
Mens han tillivs en Slump Aviser fik,
Hvoraf enhver i Omfang holdt en Alen.
Han mærked ei vor Helt, som stille stod
Og i Forundring flytted ei en Fod.

Og selsomt var i Sandhed ogsaa Synet,
Thi som paa Naale Kammerherren sad,
Med Kinden hed, med Rynker over Brynet,
Fortærende sin aandelige Mad.
Artiklerne han gjennemfoer som Lynet,
Sprang over — standsed — vendte om et Blad,
Og med Foragt Avisen bort saa kasted,
Mens til den næste han begjærlig hasted.

Bekjendtskab med en ny han netop stifted,
Da Fruen fra en Sidedør kom ind
Og hver en Taage ham fra Diet vifted,
Mens hun med Silkekjolen gjorde Vind.
Han vaagned op idet han Farve skifted:
Hr. Homo ... Aa, jeg beer ... jeg reent var blind.
Maaskee min Kone De tilbords vil tage,
Jeg følger efter strax ... Vil De behage —

Til Spisestuen gik det unge Par.
Hr. Galt med sine Blade blev alene;
Men disse Blade sprang ei ud fra Grene,
Og Blomst saalidt som Frugt for ham de bar.
Forfra begyndte nu den forrige Scene,
En ny Avis af Bunken op han ta'er;
Men hist og her der kun i den blev kikket,
Begjærligt mod den næste stræbte Blikket.

Hvad skaded Manden? — Før jeg kan det sige,
Maa ved hans Levnetsløb vi gjøre stop:
Paa Galtenborg, midt i det danske Rige,
Han fødtes ganske sund paa Sjæl og Krop,
Og der uvidende han voxed op,
Just som saamange Nutids-Adelige;
Hans Ungdomsstolthed var, at han blev kaldt
Den yngste, ægte adelige Galt.

Som andre Junkere han blev en Jæger,
Der kunde træffe Haren paa et Haar;
Som andre Junkere det fyldte Bæger
Han kunde tømme til den sidste Taar;
Som andre Junkere han gjorde Streger,
Vil sige dumme Streger, Aar for Aar;
Som andre Junkere lidt Tydsk han kunde
Og talte Sproget tidt med sine Hunde.

Saavidt var Alting godt; men nu vor Mand
En Tour til Hovedstaden eengang gjorde,
Og der af gode Venner førtes han
Ind i en Læseklub, som var for Orde.
Her saae ved Lampers Skin, om lange Borde,
Han sidde Folk af hver en Art og Stand,
Der læste Bladene med foldede Hænder
Og i en Taushed, som kun Graven kjender.

Da hvisked Fanden til ham: Galt! hvad om
Paa Galtenborg du ogsaa holdt Aviser?
Saa deiligt man sin Tid ved dem forliser,
Og i sin Sopha reiser man til Rom.
See disse Folk, hvis Dannelse du priser,
Hvis Hjerne, før de Bladet greb, var tom:
See, hvor de fyldte gnide sig i Hænderne,
Mens Fylden gaaer dem ud af begge Enderne.

Top! sagde Galt; vandt jeg end ikke Andet
End Fidibusser, jeg dem holde vil.
Med dette Forsæt tog han hjem paa Landet,
Og Fristeren nu havde vundet Spil.
Først kjeded vel det Trykte ham forbandet,
Og Læsningen han nødig trækker til;
Men lig Tobak, der ikke strax behager,
Lidt efter lidt saa deiligt det ham smager.

Sygdommen steg; bestandig fleer og flere
Aviser slugtes af den arme Galt;
Hvad Presserne paa Dansk og Tydsk levere
I Quart og Folio, han nød det Alt.
Saa henrandt Aar — han var ei munter mere,
Forlængst i dyb Melankoli han faldt;
Mørk over Livets Nydelser han iilte,
Mens ved den nyeste Nyhed kun han hviilte.

Hans Venner syntes, at det var for stivt,
Og da tilsidst hans Doctor med blev bange,
Fik de ved første Leilighed ham gift,
Til Værn mod denne frygtelige Slange.
Alt i et Aar vor Galt var Hymens Fange;
Men hvad er Kjærlighed mod trykket Skrift?
Hiin saa undseelig med sit Hoved hænger,
Mens denne selv med Skjeldsord frem sig trænger.

Og paa hans Tid Beslag den lagde ganske;
Tre Gange daglig Bladene han fik,
Om Morgenen de tydske, og de danske
Middag og Aften, før tilbords han gik;
Søndagen bragte ham endog de franske,
Paa hvis Format han saae med hungrigt Blik,
Før Clara han til Krøller overlod dem;
Thi han, den Stakkel, han jo ei forstod dem.

Naar Posten kom, en Feber fast betog ham,
Hans Træk sig spændte og hans Kind blev rød;
Det var som hele Livets Fylde drog ham,
Hvergang han Seglet for Paquetten brød.
Forslugen han de friske Blade nød,
Men var de nydte, Apathi betog ham;
Med Nyheds-Illusionen svandt hans Kræfter,
Den dødeligste Tomhed fulgte efter.

Da forekom det hele Liv ham sygt,
Hans eget Hjerte syntes ham saa øde;
Han seer ei Solglands eller Aftenrøde,
Thi den jo farvet er, men ikke trykt.
Den næste Dags Aviser kun imøde
Hans Længsel iler, mens han bander stygt
De nylig læste, og ei see dem gider —
See! der han reiser sig og bort dem smider.

Det stakkels Offer for Avislecture!
Han Veien nu til Spisesalen ta'er,
Hvor Tjeneren som tredie Ret frembar
En spækket Dyresteg med Hjortenyre.
Sin Kniv i Dyrets Ryg alt dybt han har,
Imedens Adam har sin fulde Hyre
Med at beskjerme sig mod Fruens Deilighed,
Som alt en god Stund har ham gjort Uleilighed.

I Silkekjolens himmelblaae Gevandt,
Hvis Folder Svanebarmen halvt tilsløre;
Med bar og sneehvid Arm — dog det er sandt,
Undskyldning for min Læser maa jeg gjøre,
Fordi paa Galtenborg han tidt faaer høre
Om Fruens Tøi, der altid var galant;
Men fast paa disse Klæder maa jeg holde,
I Heltens Liv de spillet har en Rolle.

Altsaa — i Silkekjole klædt, hvis Snit
Ved Middagstid var overmaade passende,
Men til hver anden Tid uhyre frit,
Sad her Fru Clara stolt og lidt anmassende,
Idet hun Tjeneren befaled tidt
At fylde for de tvende Herrer Glassene;
Men naar imellem selv sit Glas hun hæved,
For Adams Blik en Junos Billed svæved.

Da fulgte uvilkaarlig med sit Die
Han Armens Bølgelinie, der forsvandt
Hvor Ærmepuffet slutted tæt og nøie,
Men atter saa kom frem og ned sig vandt
Fra Skuldren over Barmens Liliehøie.
Imellem dem en Amorin han fandt,
Der raabte til ham: Vil du blive fra mig!
Og derpaa hvisked: Vil du ha' mig, ta' mig!

Men til en Daad, saa dristig, uforskammet,
Naturligviis for ædru Adam var,
Der vel var af det skjønne Syn opflammet,
Men ikke dog aldeles gjort til Nar.
Desuden blev af Clara selv han lammet;
Thi kold hun sad og gav kun korte Svar,
Og spansk var Minen, Blikket strengt, ja helligt,
Og fra imorges himmelvidt forskjelligt.

Han altsaa her sad mellem Ild og Jis,
Dengang paa Bordet ind blev bragt Dessérten;
Af denne spiste Fruen Sukker-Pæren,
Mens Herrerne partered dens Devis'.
Vor Helt greb sin og takkede for Æren,
Men læste: Fikst du Pæren Zachariis? —
Gemalens lød: Vær ingen Ærtekjælling,
Og spiis ei reent dig død i Pærevælling!

Man trak paa Skuldren af Condit'rens Vid,
Stod op fra Bordet og gik ned i Lunden,
Hvor Adams Tanke speided efter Grunden
Til Fruens Væsen, med sig selv i Strid.
Hvor reent forandret i den korte Tid!
Hvad var vel hændt da siden Morgenstunden?
Mon hendes gamle Nykker her stak frem?
Umuligt! Hun jo selv fordømte dem.

Vidunderlige Qvinde! tænkte han:
Snart holdende paa Formen, streng pedantisk,
Snart kjæk og fri, forglemmende din Stand,
Og snart igjen saa rørende romantisk!
Nu med et Blik, saa drømmende bacchantisk,
Nu skjelmsk og spillende, som Skum paa Vand!
Forunderlige Væsen! Amazone,
Men dog en vittig, yndig, deilig Kone!

Og hvilken Skabning! Former, ædle, fine!
Og hvilke Øine, funklende af Glands!
Paa eengang Billedet af en Undine
Og af Valkyrien i Baabendands.
Semiramis vist havde samme Mine,
Cleopatra vist samme Skjønhedssands,
Ninon de l'Enclos blev vist Krandsen flettet
Paa Grund af samme Smag i Toilettet.

Man seer vor Helt lod Phantasien raade,
Og at for fulde Seil, med gunstig Vind,
Imod de blinde Skjær han styred ind,
Hvor strandet er saa mange Heltes Baade.
Hans Følelse var for ham selv en Gaade,
Han bar sin Alma dybt jo i sit Sind;
Han vidste ei, hvad dog er let at kjende,
At Kjærlighedens Arter ere trende.

Den første Art sit Liv har i Gemyttet;
Den nærer sig af Hjertets bedste Blod,
Og vorer op, kun af sig selv beskyttet,
Thi bly som Barnet, har den Heltens Mod.
I Troskabstanken dybt den slaaer sin Rod,
Men Planten lig, til fremmed Jordbund flyttet,
Den ved sin Tro at røves hendøer sukkende;
Thi kun i Eet den lever udelukkende.

Den anden Art fra Phantasien stammer,
Og drømmende den kun sig føler fri;
Den seer sin Gjenstand helst som Maleri,
Og sørger altid for forgyldte Rammer.
Til Engle den forvandle kan Madamer,
Lav Prosa til sublimest Poesi,
Men hvis den sine Konster godt skal gjøre,
Maa Verden Hjælpetropper den tilføre.

Navn, Byrd og Stilling, Rigdom, Glands og Ære,
Roes, Rygte, Folkesnak i Sold den ta'er,
Og altid seer den gjennem farvet Glar,
For Følelsen ved Illusion at nære.
Men stærk kan denne Kjærlighed dog være,
Endnu som Heelhed den sin Gjenstand har,
Skjøndt rigtignok den falder tidt i Stumper,
Og til den tredie, sidste Art neddumper.

Thi Nummer tre, af Sandser født, kun bygger
Paa lutter Indfald, hen i Veir og Vind;
Den er en Kjærlighed i bare Stykker,
Et Hjertevæv af løsest Hjernespind.
Et Die, som lidt mørkt Haar overskygger,
En Taille, som sig bugter ud og ind,
Et Skjørt, et Been, en Barm, en Arm, en Finger,
Ja selv et Strømpebaand den let frembringer.

Den trives som bekjendt især paa Ballerne,
Naar Herrerne tilbords med Damer gaae,
Der leende begrave sig i Shavlerne,
For først til Cotillonen op at staae.
Til Nummer Een den sig forholde maa,
Just som til Kjærnen sig forholde Skallerne;
Den har kun Værd, hvis der er noget bag den,
Men da det ei kan lugtes — nu, saa smag den!

Vor Helt fik alle Arterne at smage,
Mens han paa Galtenborg drev Tiden hen
Ei blot to, tre, men hele otte Dage,
Uagtet tidt han vilde bort igjen.
Thi Sagen var, han Afsked maatte tage,
Og hvergang hvisked Clara da: Min Ven,
Vil alt De bort? — Endnu en Dag for min Skyld;
Og Adam blev og tænkte: Ja for din Skyld.

Men knap blev ene han, før misfornøiet
Sin Svaghed og sit Løfte han fortrød;
Han stilled sig sin Elskede for Diet,
Og o, hvor blev om Hjertet da han blød;
En ny Beslutning frem i Villien skød,
Men midt i Værten blev igjen den bøiet,
Og vaklende som før han gik beklemt;
Dog nu imorgen reiser han bestemt.

Sit Forsæt har han styrket med en Ed;
Ved Frokostbordet høit han det forkynder,
Og fast han bli'er og slaaer ei Øiet ned,
Skjøndt Fruen at fixere ham begynder.
Da hun det seer, at svare hun sig skynder:
Hvad De vil gjøre, De jo selv bedst veed;
Men da idag dog ikke bort De tager,
Vi ride vil en Tour, om Dem behager.

Hvor blev han glad, at her han kunde takke
Og slippe for, sig meer at holde stiv;
Han iled op og førte sig i Frakke,
Der slutted stramt omkring hans ranke Liv.
Da han kom ned, en Ridekнægt i Jakke
Stak ham i Haanden Pidskens tynde Siv,
Og spændte store Sporer til hans Hæle,
Der pludselig fik Klang og kom til Mæle.

Han gik omkring, med Tanken paa sin Seier;
Men just som bedst han følte Fribeds Magt,
Gik Døren op — og i sin Ridedragt,
Hvis lange Slæb bagefter hende feier,
Og med Baret, hvorfra en sort Fjær vaier,
Og med sit Haar i Dobbelt-Fletning lagt,
Og med en lille Ridepidsk i Haanden,
Indtræder Fruen, seirende i Aanden.

Ved Synets Deilighed vor Helt stod lammet,
Thi vexelviis hans Blod blev hedt og koldt;
Med Hat i Haand han et Par Ord fremstammed,
Og flei saa ned og hendes Vaile holdt.
Hun steg tilhest, mens Tøilen kjækt hun strammed,
Saa Fuchsen vrinskende sig hæved stolt.
Exemplet Adam fulgte — bort de iilte,
Og bagved Ridefnægten red og smiilte.

Det var en skyfri Dag foruden Blæst;
Saa varme Smiil Septembersolen sendte,
At fast de lyse Straaler Adam blendte,
Der første Gang i lang Tid var tilhest.
Til alle Kanter rundt han Øiet vendte,
Den hele Tour ham forekom en Fest;
Han følte sig saa let, saa løst fra Sorgen,
Han fri jo var — han ta'er jo bort i Morgen.

Hvorhen nu ride? spørger ham medeet
Den Skjønne, som i Sadlen om sig vender:
Ved Stranden hist i Skoven Veien ender;
Endnu har ei det gamle Slot De seet,
Og heller ikke Uglen De jo kjender,
Som der i Taarnet har sit Leie redt.
Om hvem er Talen? Adam her udbryder —
Om Kammerherrens Onkel, Svaret lyder.

Han i sin Ungdom gjorde stort Rabalder,
Og som en Guldfugl fløi han viden om,
Til han med stækket Vinge, træt af Alder,
Her som en Lazarus tilbage kom.
En Philosoph, jeg troer, han selv sig kalder;
Fritænker er han efter Præstens Dom,
Og Navn af Atheist ham giver Degnen,
Mens han den graae Galt hedder rundt i Egnen.

Den graae Galt? gjentog Adam. Clara lo,
Mens frem igjen hun sprængte kjæk forvoven,
Saa han til flere Spørgsmaal ei fik Ro.
De red i Trav nu nedad imod Skoven,
Og snart derinde gjenlød Hestehoven,
Og først ved Stranden standsed beggeto
Ved Syn af Slottets Taarn og røde Mure,
Hvis spidse Gavle dybe Revner fure.

Knap foran Taarnet holdt de stille, førend
Af Snegletrappen op de begge gaae.
Ved Enden af den banker Clara paa,
Og indenfra en Haand dem aabner Døren.
Der stod den lille Mand med store Øren,
Med store Øine, gnistrende og graae,
Med Næsen spids, med Munden smal og vissen,
Og klædt i Graat fra Foden indtil Issen.

Aha! (saa peb han næsten som en Rotte)
Aha, ma belle Cousine — vær saa god!
Og i et Taarngemak nu ind de traadte,
Der rundt og hvælvet sig for dem oplod.
Det hele Gulv var en uhyre Maatte,
Om Bordet store Lænestole stod,
I Væggens Nischer saae man Folianter,
Og Vindver var der rundt til alle Kanter.

Vor Helt blev forestilt og Plads man tog.
De seer, Hr. Onkel! Clara let begynder,
At jeg, uagtet alle Deres Synder,
Endnu ei ganske Haanden af Dem slog.
At bringe Dem en Ven jeg her mig skynder,
En Ven, som snart er talt, (et Suk hun drog)
Hvis ikke De, min Onkel, veed at røre
Den strenge Skjæbne, som ham bort vil føre.

Den strenge Skjæbne! peb den lille Mand,
Idet han smed i Stolen sig tilbage:
Altid De over Skjæbnen har at klage,
Skam Dem, Niece! brug dog lidt Forstand.
Hvor kan et sligt Ord De paa Læben tage,
De, som saa kløgtig er, saa fuld af Plan,
At tidt endogsaa selv De Skjæbne spiller —
Tys! truede ham Clara: Ingen Piller!

Nei ingen Piller — Sukkergodt, Cousine!
Og De, min Herre, (ver i Talens Ild
Udstrakte han sin Haand, den spinkle, fine)
De troer vel sagtens og paa Skjæbnens Spil?
Nei, svared Adam med en munter Mine,
Jeg næstendeels det reent forsværge vil;
Den Skjæbne, som mig eengang haardt behandled,
Forlængst har til et Forsyn sig forvandlet.

Godt! smilte Galt ironisk — meget godt!
Af Deres Tro De sikkert høster Hæder.
De burde klæde Dem i Himmelblaat;
Men De, Niece, De hvem Skjæbnen glæder,
Bør farve purpurrøde Deres Klæder.
Jeg, som De seer, jeg klæder mig i Graat.
Min Tro er farveløs, men den er sikker,
Og mellem Sort og Hvidt den netop ligger.

Disputen her blev varm; thi Clara kæmped
For Skjæbnen som med Ord, med Dikast,
Og Adam, skjøndt en Smule han sig lemped,
Bestandig paa sit Forsyn dog holdt fast.
Den graae Galt Stridens Heftighed ei dæmped,
Han knytted Traaden sammen, naar den brast,
Og kom dem beggeto til Hjælp i Aanden;
Men nu medeet han slaaer til Lyd med Haanden.

Min tappre Herre! Stolte Amazone!
Læg Deres Vaaben! Hør en gammel Mand,
Som, førend De blev Mand, og De blev Kone,
Har efter Skjæbnen rendt fra Land til Land;
Som har et Forsyn søgt i hver en Zone,
Ja, som i lang Tid her fra Taarnets Rand
Har kikket ud med Blik, som Briller væbne,
Men aldrig dog seet Forsyn eller Skjæbne.

Kun een Ting har jeg seet; men desto værre,
Mit Syn var som jeg selv en graa Gestalt;
Thi viid — og glem det ei, min unge Herre —
Tilfældet er det, som regerer Alt!
Tilfældet, ogsaa Hændelsen jo kaldt,
Som i Systemet vel man ind kan spærre,
Men som bestandig deraf bryder ud,
Og sætter sig paa Tronen som en Gud.

Her bukked dybt sig ned den sølvgraae Taler,
Og under Bordet aabned han et Skrin,
Hvoraf han fremtog trende Glaspokaler
Med samt en Flaske gammel Cyperviin.
Han skjenked i, og mens i Bægret daler
Den klare Drik, saa rød som en Rubin,
Begeistret sine Gjæster han den byder,
Hvorpaa han svinger Glasset og udbryder:

Tilfældets Skaal! I Skikkelse af Skipper
Har det i Sommer bragt mig denne Skat,
Der, skjøndt den fødtes paa de græske Klipper,
Begraves i min danske Kjelders Nat.
Drik ud, min Herre! Drik, før Geisten slipper!
Mod slig en Geist er Deres Forsyn mat;
Den griber Hjertet, pirrer ved Erkjendelsen,
Og gi'er os Een paa Skallen, just som Hændelsen.

Og De, min deilige Niece — klink!
Forglem Anskuelser, som længst er mugne,
Ja som er hverken hugne eller stukne,
Og kom! Med Deres gamle Onkel klink!
I denne Viin jeg Skjæbnen nu vil drukne,
Fra nuaf lystre vi kun Deres Vink;
Thi naar jeg først faaer Livet af Personen,
Vi sætte Dem i Skjæbnens Sted paa Tronen.

Tilfældet altsaa jeg skal forestille,
Gjensvared Clara, mens den Gamle drak:
Nei, min Hr. Onkel, nei, jeg siger Tak!
En Kjole, som er graa, mig klæder ilde,
Og troer De, jeg vil gaae i Deres Frak?
De selv faaer denne noble Rolle spille,
Thi jeg — det er paa Tiden — maa afsted;
Og jeg — tilføier Adam — følger med!

Besøgets Korthed dybt Hr. Galt beklaged,
Han udbad sig et længer næste Gang,
Hvorpaa han ned til Porten dem ledsaged,
Hvor strax i Sadlen op sig begge svang.
Saasnart sin Tømme Damen havde taget,
De red afsted mens Skovens Fugle sang,
Og om til Taarnet sig den graae Galt vendte,
Hvor Lykke paa Reisen! han endnu dem sendte.

Dog ei paa ham det unge Par nu hørte.
I Skovens Tykning alt de bøied ind,
Hvor gjennem farvet Løv faldt Solens Skin,
Hvor intet Blad paa Træerne sig rørte,
Hvor Dæmring stemte stille deres Sind
Og Taushed til at tie dem forførte.
De red kun Fod for Fod ad Veien frem,
Og Ridekncegten langt red bagved dem.

Men selsomt følte sig vor Helt tilmode;
Den stærke Viin gik i hans Hoved om,
Og Geisten virked paa hans Tanker, som
Forunderlige Spring sig her tillode.
Han i den svundne Tid sig hensat troede,
Og drømmende det fast ham forekom,
Som gamle Ønsker her opfyldte vare —
Som red han paa sit Gods nu med sin Clare.

Paa eengang vrinsked Hesten — brat forsvunden
Var Gods og Drøm, og vaagen op han saae;
Hans Øie mødte Claras, og paa Bunden
Af hendes, syntes ham, en Smerte laa.
Han dreied halvt sig om og aabned Munden
For Vished dog i denne Sag at faae,
Og sagde — thi han for sig føle vilde —
Jeg synes, Deres Naade bli'er saa stille?

O, svared hun, idet med Haanden Haaret
Hun bort fra Kinden og fra Panden strøg:
Slig Stilhed kommer tidt om Efteraaret
Og gjør i Skov og Lunde mig Besøg.
See disse Træer! See denne ranke Bøg!
Den Skjønhedskrone, som den stolt har baaret,
Om kort Tid smuldrer hen som visent Løv —
Hvad eengang var et Haab, er snart kun Støv.

Naturen spotter Haabet. Sorgens Bud
Saatidt mig Efteraarets Toner bragte;
Men De, min Ven, vil ei mit Haab foragte,
Vil paa min korte Fryd ei gjøre Brud!
Ja, blev hun ved, mens Haanden ud hun rakte,
Reis ikke bort! Bliv denne Maaned ud —
Dog Adam rysted tvivlsomt paa sit Hoved,
Skjøndt hvad hun bad om alt hans Hjerte loved.

Hans Hovedrysten Clara knap blev vaer,
Før sig i Læben ærgerlig hun bider,
Hvorpaa hun op den slupne Tømme ta'er
Og frem i stærkest Trav ad Veien rider.
Men ogsaa Adam spored Hestens Sider,
Hans Pligt var ham paa eengang bleven klar:
Han fra den Sørgende ei burde vige,
Til hendes Ønske Ja han burde sige.

Thi traved rask han fremad — dog forgjæves!
Den Skjønne skifter Trav nu med Galop,
Mens lig en Sylphe hun paa Sadlen hæves,
Og smal og smekker gynger ned og op.
Vor Helt, af hvem en større Fart udkræves,
Da galoperer frem og holder Trop;
Dog Clara, som ham Mores vilde lære,
Nu sætter pludselig i Carriere.

Ha, smiler han: hun bryde vil en Landse!
Og frem i Carriere selv han foer,
Saa om hans Øren op fløi Støv og Jord,
Mens han for Luftens Tryk knap kunde sandse.
Hist — tænker han — hist maa sin Fart hun standse,
Thi Ledet lukket er, saavidt jeg troer,
Og over Bommen hun sig neppe vover —
Hvordan! Hun i et Spring jo sætter over.

Han maatte med! hans Ære ham det bød;
Og skjøndt en Stemme hviskер: Gjør det ikke!
Dog hen mod Bommen som en Piil han skød.
Med Tungen sees han Læberne at slikke,
Hans Kind er falmet, stive staae hans Blikke,
Og dybt han dukker sig, bestedt i Nød.
Kun Dristighed et heldigt Udfald lover —
Et Slag af Pidsken — Hesten sætter over!

Den sætter over, — men paa eengang strammes
Af Rytt'ren Tøilerne med Voldsomhed,
Og Dyret, som nu brat i Springet lammes,
Sig styrter hovedkulds mod Jorden ned.
Vor Helt af Faldets hele Styrke rammes,
Thi Hestekroppen over ham sig smed;
Og knap sin høire Arm han følte brækket,
Før natligt Mørke pludselig ham dækked.

Besvimet laa han — Vist en Time randt;
Men dengang endelig med største Møie
Som af et dunkelt Svøb han ud sig vandt,
Og med Bevidsthed løfted op sit Øie:
Da paa sit Kammer seer han Clara høie
Sig ned mod Leiet, hvor han selv sig fandt;
I hendes Øie blinked der en Taare,
Just som en Feltskær aabned ham en Aare.

Hun fjerned sig med Fingeren paa Munden
Og med et Blik, der Meget sige vil,
Hvorpaa hans Arm af Lægen blev forbunden. —
Dog mens vor Helt nu her i Feberild
Maa ligge stille, for at skaane Munden:
Vil vi, min Læser, som jo hidindtil
Ham mest fra Hjertets Side lærte kjende,
Os fra hans Hjerte til hans Hoved vende.

Thi skjøndt der er et Stykke mellem begge,
Skjøndt Hovedet fra Hjertet skilles vidt,
Saa er der dog et Sammenhæng, og tidt
Til Virksomhed det Samme kan dem vække.
Man Hjernen kan see Tanker at udklække,
For at forsvare Lidenskabens Skridt;
Og omvendt, Hjertet Følelsen ophidse,
For Tankebraadden rigtig at tilspidse.

Ja denne Forbundspagt saavidt kan gaae,
At de hinanden Pladsen kan indrømme,
Saa hvor man troer at høre Hjertet slaae,
Det kun er Hovedet, man hører dømme;
Og omvendt, mærker Følelserne strømme
Med Brusen, hvor Logik man vented paa,
Og klar, besindig Tænksomhed sig loved —
See, derfor er os vigtigt Heltens Hoved!

Han var for lyst et Hoved, til at ikke
Et Slag, der havde truffet ham saa haardt,
Jo maatte drive mange Taager bort,
Der hidtil kun formørkede hans Blikke;
Og da fra Dag til Dag han syg maa ligge,
Mens ærlig han i Tanken stræber fort,
Og da han født er til at reflectere,
Saa maa han paa sin Tilstand speculere.

Forsynets Mening med hans Fald fra Hesten,
Hvorved der for hans Reise sattes Pind,
Det var det store Thema, som nu næsten
Bestandig varieertes i hans Sind.
Forsynet — som ham naadigt var forresten —
Vist ei ham førte planløst ud og ind;
En Hensigt med hans Sygdom sammen hænger;
Men hvilken Hensigt? — Tanken kom ei længer.

— Det var en Morgen og i Drømmesyner
Den graae Galts Billed for hans Øie hang,
Da klart og pludselig, som naar det lyner,
Tilfældigheds-Begrebet første Gang,
Just som han vaagned op i sine Dyner,
Frem af hans Hjerne fix og færdigt sprang.
Ja — hviskер han — den graae Galt han er sikker!
Tilfældet skyldes det, at her jeg ligger.

I Tanken gik tilbage han i Tiden,
Da faldt medeet ham Bæltpassagen ind,
(Den første Grund til hvad der hændtes siden)
Og selsom Uro nu betog hans Sind.
Hvad! udbrød han — har jeg da været blind?
Tilfældet mangled reent jo i min Viden!
At jeg tilfældigviis med Clara saaes,
Deraf min Tilstand ene kan forstaaes.

Han kom i Svingning. Fortids lange Kjæde
Han Led for Led ihast nu gjennemløb,
Og dyb Forundring i hans Sjæl tog Sæde.
Det var, som saáe sit Liv han uden Svøb,
Som om den sande Aarsag kom tilstede
Til Ting, der før i Skjul bag Skjæbnen krøb:
Tilfældet han paa alle Veie mødte,
Ved hvert et Skridt paa Hændelsen han stødte.

Var det ei Hændelsen han kunde takke
For Mødet, hvor han sorte Trine saae?
Var det ei Hændelsen, som i hans Nakke
Ham holdt tilbage, da ved Bølgen blaa
Paa Langebro han søgte Charons Smakke?
Var det ei Hændelsen han stødte paa
Hiin Aftenstund, da Fristeren han hørte,
Da stakkels Lotte han paa Glatiis førte?

Forunderligt! En ganske ny Besvaring
Af Livets Gaader viste sig jo her,
Og mærkeligt det syntes ham især,
At den saa nøie stemmer med Erfaring.
Men reent umulig dog er slig Forklaring!
Han har jo seet et Forsyn ganske nær,
Han længst jo havnet er i Christendommen,
Saa Nemesis ham reent er uvedkommen.

Han med sin Slutning dog var knap tilende,
For paa den brukne Arm hans Blik faldt hen,
Og Tvivlens Dæmon indfandt sig igjen.
Hvad end hans Tanke vilde ham indvende,
Tilfældets Magt han maatte her erkjende,
Han saae sig selv en Bold for Hændelsen,
Ind i hvis dunkle Spil hans Øie skued,
Og for hvis Lovløshed hans Hjerte grued.

Thi naar en lunet Magt kan Alt beskikke,
Hvor er det muligt sig at mene fri?
Og naar sin Frihed man beholder ikke,
Saa er det og med Troen snart forbi,
Hvori Lyksaligheden jo skal ligge.
O, mindre Trøst og Haab der gjemtes i
Den lumske Magt, hvis Spil han her opdaged,
End i den Skjæbne, som ham fordum plaged!

Han følte sig for Trøstegrunde tom,
Han laa urolig, dækket af sit Lagen,
Og ingen Hvile fandt han hele Dagen,
Ja hele Ugen ei til Ro han kom.
Tilfældet, som ham nu var Hovedsagen,
Saa heftigt kæmped med hans Christendom,
Og rystede saa stærkt hans Hjernekiste,
At snart han ind og ud ei mere vidste.

Han bandede den graae Galt — dog maaskee
De vakte Tvivl af ham just kan fordrives!
Af denne Tanke han en Dag oplives,
Da i Besøg den Gamle lod sig see;
Thi trykked han den Haand, som venligt gives,
Thi skrifted han sin indre Nød og Vee,
Og medens op for Tvivlens Sæk han løste,
Sin Tro han i et Skriftemaal udøste.

Den graae Galt smilte muntert, alt imens
Han tog en Priis og sig i Stolen strakte;
Hvorpaa han lidt paa Skriftemaalet smagte,
For rask han udbrød: Hvilken Consequens!
Tilfældet synes dybt De at foragte,
Og dog De gruer for dets Existens;
Den gyldne Frihed byder De velkommen,
Og dog De trælle vil i Christendommen.

Min Mening er, at skal der være Gilde,
Saa skal tilgavns det være; reen Besked!
Ei fra vor Sands og Drift vort Væsen skille,
Og ærligt tilstaae, at vi Intet veed
Der, hvor Forstanden virkelig staaer stille.
Min Tro er derfor baade kold og hed:
I alt det Ydre Epicuræisme,
I alt det Indre afgjort Skepticisme.

Min Mester er den gamle Epicur,
Hvem jeg alene takker for Omvendelsen
Fra tomme Hjernespind til sund Natur.
Ved Hjælp af ham jeg klared mig Erkjendelsen,
Til jeg forstod, at Gud vil sige Hændelsen,
Der allevegne ligger som paa Luur;
Der kommer som en Hund i et Spil Kegler,
Og gjennemkrydser alle vore Regler.

Lyksalighedens Lære fatted jeg,
Dengang jeg blev i hans System indviet,
Der Mennesket fra Dyret skiller ei,
Der fra den dumme Dødsfrygt har os friet,
Der har paa Døren drevet Hykleriet,
Og viist os Livets Maal paa Lystens Vei
I dette Bud: Ved Livet du dig fryde,
Men nyd det, saa du stedse kan det nyde!

Men skjøndt jeg sætter Manden høit, som sagt,
Saa er alligevel det dog min Mening,
At kun med Skepticismen i Forening
Faaer ret til Ro han vore Hjerter bragt;
Thi medens Sands og Drift, i hver Forgrening,
Sit Scepter Epicur har underlagt,
Har Pyrrhon i det Oversandselige
Grundfæstet sit uendelige Rige.

Og naar han der os byder: tvivl om Alt!
Og jeg med Consequens den store Lære
Har gjennemført i den moralske Sphære,
Da faaer jeg vel et Nul kun til Gehalt,
Men med mit Nul kan Verdner jeg undvære:
Ned i dets Intet Friheds Skranke faldt,
Samvittigheden sluges op af Nullet,
Og fyldt kun af mig selv jeg fylder Hullet.

See der min Tro in nuce, kjære Ven!
Og tænk blot aldrig at i den jeg vakler,
Fordi en halv Snees halvstudeerte Stakler
Et overvundet Standpunkt kalder den.
Gjør maaskee Christendommen fleer Mirakler,
Naar til et Hisset den os viser hen?
Naar Mennesket og Livet den halverer
Og netop bort det bedste Stykke skjærer?

Den Gamle taug; men Adam rundt nu søgte
Om Støtter for sin Christendom og Tro;
Dog med hans Ord den lille Galt kun spøgte,
Og for hvert nyt Beviis paany han lo.
De' præker, sagde han, kun i en Lygte;
Men da De Christendommen priser jo,
Vil en Bekjender af den vi betragte,
Og see, hvorvidt han svarer til det Sagte.

Vor Christen er en Synder — det er vist.
Hver Morgen han et dydigt Forsæt fatter,
Men inden Aften han det slipper atter,
Hvorpaa med Hovedet han hænger trist.
Han klavrer op igjen, og ned han dratter
Igjen fra Dyd og Forsæt just som sidst,
Og just som sidst han angrer og dolerer;
Men dette Liv i Længden fatigerer.

Vor Christen agter ei paa Verdens Tant!
Hans Hu staaer kun til Himlen, vil han sige;
Men stil ham lige for det sandselige,
Det friske Liv, og prov om det er sandt.
Da seer man pludselig hans Himmerige,
I Forhold til den Jord, han syndig fandt,
At tabe Farven som den blege Maane,
Der for det friske Sollys strax maa daane.

Vor Christen falder stundom i Ekstase,
Han mærker at han fødes skal paany:
Man seer ham mod sit eget Kjød at rase,
Og fra sig selv som fra en Fjende flye;
Men følger man ham i hans nye Phase,
Seer man den gamle Adam, uden Sky,
Midt i sit gamle Liv — med sit Oremus
Saa gjenfødt justement som Nicodemus.

Vor Christen sig i Døden hjulpen veed,
Som i Triumf ham Englene modtage;
Men hvorfor er da Døden ham at smage,
Som om han i det sure Æble bed?
Saa at han heller mellem Synd og Plage
En god Deel Aar endnu sit Liv hensled,
Ja saa han meget gjerne kysted Riset,
Naar blot det drev ham hjem fra Paradiset.

Vor Christen — dog De selv maa heelt udføre
Det flaue, jammerlige Contrafei,
Hvorved min Haand ei længer gider røre;
Desuden — det er Tid, jeg gaaer min Vei.
Her sprang han op og sagde: vil De høre
Min Dom om Fyren? Jeg den dølger ei.
Jeg kalder ligefrem en saadan Synder
En Mellemting af Hykler og af Flynder.

Han foer af Døren ud, som i han flængte,
Hvorpaa han hjem til Taarnet skyndte sig,
Mens Adam, ganske ked i Ho'det, tænkte:
Mon mig han meente? Gjaldt hans Tale mig?
Var det personligt? — Tanken dybt ham krænkte.
Men Tingen var dog ikke rimelig;
Thi hvorfor skulde Manden Sligt ham sige?
Alt var vist meent i det Almindelige.

Men hvorom Alting er, den Ting staaer fast,
At aldrig han til sine andre Synder
Vil føie Hykleriets stygge Last.
Derhos hans Blik at klare sig begynder;
Det er ei ham man kalde skal en Flynder,
Thi godt han seer, ved første Diekast,
At før der var et Hul i hans Erkjendelse,
Der kun kan stoppes med Begrebet Hændelse.

Dog vil sin Tro han derfor ikke svige!
Endnu et Forsyn han sig holder til,
Skjøndt Sammenhængen ei han seer saa lige
Imellem det og Hændelsernes Spil;
Saameget med Bestemthed tør han sige,
At naar et Forsyn ikke hindre vil
Tilfældets Griben ind — er ubetinget
Den Enkeltes Ansvarlighed forringet.

Det var det store Resultat omtrent,
Som ikke blot det Tænkte og det Sagte,
Men som den lange Sygetid frembragte
Paa vores reflecterende Patjent.
To Maaneder paa Leiet han sig strakte,
I hvilken Tid han neie blev bekjendt
Med Clara, som ham daglig monne røgte,
Og med den graae Galt, som ham tidt besøgte.

— Hans Arm var lægt. En trist Novembermorgen
Han første Gang igjen for Speilet stod
Og sig barbered, fyldt af Afskedssorgen,
Thi Reisen sig ei meer forhale lod.
Hans Pligt ham vinker bort fra Galtenborgen,
Og til at trodse den har ei han Mod.
I næste Bondeby vil Vogn han leie,
Den næste Morgen Huset Ryggen dreie.

Han pakker ind og gjør sin Koffert klar,
Men øverst lægger han de sorte Klæder;
Thi dem han jo iaften paa dog ta'er,
Naar frem han i den store Verden træder,
Der møder rundt fra Egnens Herresæder
Til Selskab for den Prinds, som meldt sig har;
Og denne Prinds nu spøger i hans Tanker,
Imens han ned til Bondehyen vanker.

Der kom om Vognen snart han til Accord,
Men af sin Længsel saa mod Skoven draget,
Der fjernt i Horizonten mørk fremraged,
Ad Markens Sti han atter iler bort.
Hans bløde Hjerte syntes det for haardt
At reise, før han Afsked havde taget
Med hine Steder, som vist aldrig meer
I Følgeskab med Clara han gjensee.

Ved Skovens Indgang standsed han og sukked:
Her var det, ja ved Ledet her det var,
Jeg for den Skjønnes Fødder Øiet lukked;
Og netop her maaskee hun staaet har,
Og med en stille Taare mig bedugget,
Dengang bevidstløs man afsted mig bar.
O, hvorfor maa man Dødens Glemsel smage,
For slige dyre Perler at modtage!

Det er et kostbart Offer (blev han ved)
Som Dig, min Alma, her din Elsker bringer,
Ved løs at rive sig fra dette Sted,
Hvor Glands og Skjønhed laaner Livet Vinger;
Et Smertenssuk i Offersangen klinger
Og Hjertets Veemodsstrenge tone med.
Men villig dog mit Offer hen jeg giver,
Thi tro mit Løfte jeg til Døden bliver.

Nørt af sit eget Ord han vandrer frem,
Og længe gik han eensom om i Lunden,
Til, enig med sig selv, i Aftenstunden
Som fra en vunden Seir han vendte hjem.
Der mødte ham en voldsom Gjøen af Hunden,
Der holdt for Døren Wienervogne fem,
Og Lys i alle Husets Vinduer brændte,
Mens op og ned af Trapperne man rendte.

Ha, tænkte han, det gjelder sig at rappe!
Han iled op og klædte rask sig paa;
Men da saa ned han af den store Trappe
Bleg, rank og sortklædt hurtig monne gaae,
Og i Forventning følte Hjertet klappe,
Et nys ankommet Brev man lod ham faae:
Sit Navn han med sin Faders Haand saae skrevet,
Og strax han brød og gjennemlæste Brevet.

Hans Fader om sin egen Tilstand meldte,
At ypperlig den var i Ét og Alt;
Hvorfor hans Brev kun Adams Sygdom gjeldte,
Som var ham meldt af Kammerherre Galt.
I Spøg han faderlig sin Søn udskjeldte,
Der blev en rigtig Rytterstøvle kaldt;
Og ret alvorlig han ham her formaned,
Til at benytte Veien, som var banet.

Lad mig nu see (han skrev) at ei du speger
Mig dette Garn, der spandtes til dit Held,
Men at du bruger Leiligheden vel,
Saa at dit Fald kan føre dig til Seier.
Jus proponendi Kammerherren eier,
Og dybt hans Præst til Døden er i Gjeld;
Hæng derfor i, og slip ei Manden, førend
Han med et Kaldsbrev jager dig paa Døren!

Høist skurrende for Adam Dette lød,
Han Intet om det Forslag vilde høre,
Der her at søge Præstekald ham bød.
For Clara Præstekjole sig isøre!
Den blotte Foreſtilling gjør ham rød.
Imidlertid — hvad skulde han da gjøre?
Imod sin Faders Ønske reise hjem? —
Hvem gav ham her det gode Raad — ja hvem?

Betænksom aabned Døren han til Salen,
Og nu han i det store Selskab var,
Hvor Lys og Speile ret gav Glands til Talen.
Man stod i Grupper og gik Par og Par:
Baronen, Kammerherren, Generalen,
Hofjægermestren, Greven, Junkren har
De tusind Ting hinanden her at sige —
Men Adam tænkte: Lutter Adelige!

Han liſted langſomt frem, lidt varm i Kinden,
Op hvor de fløielsklædte Damer ſees.
Der ſad ſom ædle Fugle høit paa Pinden
Stiftsdamen, Baronesſen og Grevinden,
Mens rundt om Deres Naader viſt en Snees
Af adelige Frøkner danned Kreds;
Men pludſelig i Kredſen kom der Røre,
Juſt ſom i Gaarden Vogne lod ſig høre.

Vor Helt ſig trykked baglænds op mod Stolen,
Thi med en uſædvanlig Energi,
I Uniform, med Nøgle bag paa Kjolen,
Foer Kammerherre Galt ham her forbi,
Af Fruen fulgt, der, ſtraalende ſom Solen,
Bar Diademet med Juveler i.
Det ſkjønne Syn han neppe havde vundet,
Før ſom et Stjerneſkud det var forſvundet.

Han ved den fjerne Salsdør det forliſte,
Men brat blev begge Døre revne op,
Og ſom en Pragt-Comet med Svands og Krop,
Han Stjerneſkuddets Deilighed nu priſte:
Ved Claras Haand den ædle Prinds ſig viſte,
Fulgt af de ſnørte Officerers Trop;
Der, dannende Cometens lange Hale,
Med deres røde Uniformer prale.

Cometen langsomt sig bevæged frem,
Og Prindsen, smykt med Baandet og med Stjernen,
Naturligviis med Clara danned Kjernen
For Adam, der nu stivt betragted dem.
Hans Tanker tummelumske blev i Hjernen,
Han saae sig hensat til Olympens Hjem;
Af Mars og Venus skued han et Billed,
Imens de Andre sig til Cour opstilled.

Af Herrer og af Damer Rækken fyldes.
Hans Høihed gaaer omkring og er charmant;
Ved hvert et Ord man drages og man trylles,
Ved hvert et Smiil en Sjæl han til sig bandt;
Thi Prindser er Magneter — dem det skyldes,
Ei blot at Livets Høidepol man fandt,
Men deres Nærhed løsner alle Skruer
I Hovedet paa Herrer som paa Fruer.

Vor Helt fik og en Skrue løs; thi bare
Han seer sit Snit, han Plads i Rækken ta'er.
Men da hans Høihed ønsked at erfare,
Af hvad Familie og Slægt han var,
Da hørte man ham tillidsfuld at svare:
Af Slægten Homo! — Prindsen gav til Svar:
Den Slægt jeg kjender ei; er den fra Holland? —
Nei, stammed han, Familien er fra Laaland!

Og hermed Audiensen var forbi;
Thi bort at gaae det Prindsen maa behage,
Og selv nu, for Magnetens Virkning fri,
Trak han i Vindveskrogen sig tilbage.
Der kunde ret i Diesyn han tage
Det sjeldne Skuespil, hvis Poesi
Holdt ham i Spænding tryllet fast til Muren,
Indtil Hs. Høihed færdig var med Couren.

I alle Værelser man sig adspredte,
Og Adam tænkte: Nærmere jeg maa
Den store Verden dog paa Klingen gaae;
Thi denne Magt, der tidt mig Skræk beredte,
Der sig saa frit og vidt i Livet bredte,
Maa i dens skjulte Væsen jeg forstaae!
Thi tog han godt sig sammen paa det Samme,
At ei ved Mødet han skal staae tilskamme.

Han veiede sin Kundskab op og ned;
Udbyttet, hans Examen havde givet,
Med hvad han hidtil havde lært af Livet,
Og hvad af Konst og Videnskab han veed,
Alt ordned han i Tankeperspectivet,
Og saa til Mødet rustet frem han skred.
Ved Døren, som den tykke Greve spærrer,
Han stødte paa den store Verdens Herrer.

Han spidser Øre — Hector er paa Tale.
Her gjelder det Homer, nu strax han troer;
Men nei! Man taler jo om Hectors Hale,
Om Hector efter Agerhøns paa Spor,
Og derhos føies mangt et Fanden gale
Til andre ham ufattelige Ord;
Thi Talen er om Jagt paa Høns og Ænder,
Hvortil desværre han Sletintet kjender.

I Afstand fra ham Navnet Moses lød,
Og Navnets Klang som Theolog ham lokker.
Han lytter til og samler Talens Brokker,
Men paa Profetens Vegne blev han rød;
Man stred om Moses' Been, om Moses' Sokker,
Om Blodet, som i Moses' Aarer flød,
Og endelig — hvad Sammenhængen røber —
Om næste Væddeløb, hvor Moses løber.

Hvor kom tilkort hans Kundskab denne Gang!
Med hans Uvidenhed ham først forsoner
Musikens saa forstaaelige Toner,
Der brusende fra Sidesalen klang.
Han iled ind, hvor under Lysekroner
Med Damer Officerer rundt sig svang;
Hvor Fløiten fulgte Violinens Luner,
Og Glæden udbasuntes af Basuner.

Der i et Hjørne stod han som bedaaret,
Med Øret tryllet og med Synets Sands
Tabt i den adelige Ungdoms Dands:
Da Clara, med Juvelerne paa Haaret,
Til Prindsens Valserinde her udkaaret,
Fløi let forbi ham i sin Fløiels-Glands —
Nei! Noget saa vidunderlig Ophøiet,
Saa mystisk Deiligt saae vist aldrig Øiet!

Prindsesse — hvad Prindsesse! Nei Gudinde!
Og selv Gudinde vilde knap forslaae,
For rigtigt Navn til Følelsen at faae,
Der i hans Bryst sig rørte dennesinde.
Hvor maatte saa naturligt han det finde,
At til ham selv iaften ei hun saae;
Hvor kunde Sligt han af Gudinden vente —
Og dog saa godt han hendes Sind jo kjendte!

Han maatte med i Dandsen! — Hist en lille,
Men sikkert meget fornem Dame sad;
Thi fra de Andre sees hun sig at skille
Ved Minen og et vist — han veed ei hvad.
Hun hidtil eensom havde siddet stille;
Men nu, da han en Polka sig udbad,
Med et forbindtligt Smiil hun strax sig hæved,
Og let til Polka-Dandsen Parret svæved.

Her Lykken ham nu ret favoriſeerte;
Thi Damen polkede med røde Skoe,
Og han med Clara gjorde dos à dos,
Ja med Hans Høihed ſelv han figureerte.
Han paa ſin Dames Navn juſt ſpeculeerte,
Da nærmed ſig Grevinde Bärenklo,
Der ſagde høit til Damen, midt i Dandſen:
De dandſer net, min gode Mamſel Janſen!

Hvorledes? tænkte Adam: Mamſel Janſen!
Det altſaa kun en Gouvernante var!
Og pludſelig forbi var hele Glandſen.
At noget Ordinært hun ogſaa har,
Han ſporer tydeligt; thi efter Dandſen
Til Tak hun neier før hun Afſked ta'er.
Han den Fugl flyve lod, og nokſom mættet
Af Toner gik han ind i Cabinettet.

Der netop op fra Spillebordet ſtod
Stiftsdamen, Excellencen, Generalen,
Der, af en Kammerjunker fulgt i Halen,
Vor Helt til Eenſomheden overlod.
Han nærmed ſig det Bord, hvor nylig Talen
I Beter og i Trumfer kun ſlog Rod,
Og mens de ſpredte Kort han ſammen lagde,
Han til ſig ſelv, i ſine Tanker, ſagde:

Hvormeget har jeg dog endnu at lære!
Juſt ſom jeg reiſe ſkal, jeg træder ind
I Livets høiere og ſtørre Sphære;
Hvad Under, at uroligt er mit Sind?
Jeg ſeer, hvad jeg blev født til at undvære:
Et Liv, der tryller med et gyldent Skin;
Jeg ſeer et Folk, ſom Lykken Alting ſkylder,
Et chriſtent Folk, ſom Epicur dog hylder.

Hvad ſkal jeg gjøre? Valget falder haardt!
Hvis hjem jeg reiſer, vil min Fa'er ei glemm'et,
Og bliver jeg — naar kommer da jeg bort?
Vel! udbrød han: Tilfældet ſkal beſtemm'et!
Ifald blandt diſſe Kort jeg træffer Sort,
Saa reiſer uden vid're jeg til Hjemmet.
Han blanded Kortene — tog' af forknyt;
Men ſtod ſom ſlagen — Kortet var jo rødt!

Til nye Beſlutninger han Tid ei fik;
Igjennem Værelſet kom Damer feiende,
Og ſelv han ſaae — mod Salen om ſig dreiende —
At Prindſen juſt tilbords med Clara gik.
Dem fulgte Par og Par, mens overveiende
Sin Stilling Adam ſtod med ſpændte Blik.
En gammel Frøken Thott var kun tilbage,
Og bende da paa ſig han maatte tage.

Som sidste Mand han fik den sidste Stol
Ved Bordets Ende, langt fra Paradiset,
Hvor Clara troned mellem Sølvservicet
Hos Prindsen, Taflets egentlige Pol.
Der straalte Porphyrvasen som en Sol,
Der taltes Tydsk; der blev der leet og fniset;
Der var man fri og fornem i Gebærden;
Der — foler dybt han — er den store Verden!

Men han, som troer at kjende Tonen godt,
Det Spørgsmaal til sin Dame nu henvendte:
Nedstammer Frøkenen fra den bekjendte,
Af Danmark høit fortjente Otto Thott? —
Den gamle Frøken et Par Blik ham sendte
Og gav til Svar: Ja ikke dette blot!
Men her, blandt alle Kongens Undersaatter,
De seer den Sidste af de gamle Thotter.

Ved disse Ord i Totten hun sig pirred
Og vendte stolt sig til sin Omelet,
Mens hvert et Blik og hver en Lorgnet
Sig dreied om mod ham, der heel forvirret
Ned i Tallerkenen nu høirød stirred,
Og knuged voldsomt om sin Serviet.
Han hørte hviske, medens spændt han lytter:
Saa det er den ulykkelige Rytter?

Det gjelder mig! han tænkte med Forfærden,
Og atter tænkte han: prostitueert!
Prostitueert, og for den store Verden,
Just som i den jeg bli'er introduceert!
Vel vandt han Holdning ved et Slags Forhærden,
Men Bordets Glæde var for ham spoleert;
Og roligt slog hans Hjerte først i Barmen,
Da man fra Taflet reiste sig med Larmen.

Og hermed Punktum. Men for Adam ei,
Der, atter holdt af Hændelsen tilbage,
Da nys i Fribed bort han vilde drage,
Nu maatte gaae Tilfældighedens Vei;
Thi hvergang Galt's Indbydelser modtage,
Kan han, som bedes med, ei sige Nei;
Saisonen var begyndt, og rundt paa Landet
Sig adelige Sammenkomster danned.

Fra Herregaard til Herregaard han kjørte;
Tre Maaneder han kjørte som i Ring
Med Grever og Baroner, og berørte
Den store Verden milevidt omkring.
I hvert et Selskab Clara ham indførte;
Som hendes Protegé fra ingen Ting
Han steg i Manges Øine snart til Noget,
Saa Livet blev ham meer og mere broget.

Han lærte nu den store Konst, at nyde;
Dog denne Konst bestod for ham kun i
At jage Reflexionen bort og skyde
Erindringen i Tankerne forbi,
Og sig for hver en Fremtidssorg befrie,
Ved kun om Øieblikket sig at bryde;
Saa det, som han tilegnede sig godt,
Var Konstens negative Side blot.

Men glemte reent han Alma? — Ingenlunde!
Til Skriverbordet satte han sig tidt
Og skrifted ærlig alle sine Skridt,
Ja gjorde hende klart ved mange Grunde,
Hvordan af Længsel her han havde lidt.
Men aldrig han et Brev fuldende kunde;
Han standsed gjerne med det Udraab: Nei,
En Hykler allersidst dog bliver jeg!

Thi Navnet Hykler var en Skræk ham blevet,
Og dette Navn, med Hændelsen i Pagt,
Var Aarsag til at aldrig der blev skrevet,
Og at han aldrig Reisen selv oplevede,
Skjøndt nok af Reiseplaner der blev lagt.
Tilfældet stod med Hykleren paa Vagt:
Det første fast til Galtenborg ham surred,
Den sidste hver et Skriftemaal forpurred.

Paa denne Viis fik efterhaanden Tæring
Den indre Drøm, hvori han leved før:
Den Drøm, der af Gemyttet suger Næring
Og dybt sin Sæd i Tankelivet strøer.
Hans Phantasi kom udenfra i Gjæring;
Tæt om hans Sjæl sig lagde Taagens Slør,
Hvorpaa fra Dag til Dag sig lod tilskue
Syvfarvet Illusionens Glimmer-Bue.

Thi altid først et Slør for Sjælen skygger,
Hvorpaa det ydre Liv kan kaste Skin,
Naar Farvebuen lig, som Iris bygger,
Sig Illusionen nærme skal et Sind.
Med sligt et Slør sig hver en Sjæl dog smykker,
Saasnart i Verden kun den træder ind,
Og hvergang den af Taagebindet dækkes,
Af Illusionens Spil den ogsaa gjækkes.

Thi samme Øieblik som Livet trænger
Igjennem Sløret's Taage med sin Glands,
Forvandles Skinnet til en farvet Krands,
Der sig for Øiet breder og forlænger.
Ved dette Skin alt Patteglutten hænger,
Mod det seer Drengen op med henrykt Sands,
I det maa Pigebarnets Hjerte smelte,
Saa strax i Officerer hun seer Helte.

Ved dette Skin man af sig selv fortrylles,
Naar stor i Andres Øine man sig seer;
Af dette Skin man tidt med Hovmod fyldes,
Saa fast som Dalai Lama man sig teer;
Til dette Skin den hele Storhed skyldes,
Det svinder hen — og man er Tosse-Peer;
Ei blot i Andres Øine dybt man synker,
Men røvet Skinnet, kun sig selv man ynker.

For dette Skin arbeide stedse Skræderne,
Som dermed lappe Menneskets Gestalt;
Ved dette Skin man kjender Folk paa Klæderne
Og Hund paa Haarene man skuer alt;
I dette Skin fremtræder tidt en Pjalt
Og gjør Furore som en Helt paa Bræderne;
Kort sagt: ved dette Skin en Sol der tændes,
Hvoraf man ikke varmes, men kun blendes.

Først naar det indre Trommeliv forbinder
Med dette Skinliv sig, en Aand det faaer,
Som deri bader sine Haab og Minder,
Og som, naar Skinnet flygter, end bestaaer.
Thi al den laante Glands tilsidst dog svinder,
Og Sjælens Taageflor itu dog gaaer;
Men naar af Tiden tyndslidt det maa briste,
Paa Stumperne man holder til det Sidste!

Forgjæves! Een for een de flagre bort
De lette Taager, fulgt af Klagetoner,
Og een for een af Livets Illusioner
Med dem til Undergangen ile fort.
Klart, koldt og nøgent da fremtræder haardt
Et visſent Liv, ſom paa Ruiner troner,
Og ſkulde nu med det man nøies blot,
Da maatte Sjælen gjøre Bankerot!

Da gjelder det, om den af indre Drømme
Har bygget ſig en Ark, der kan beſtaae,
Og hvori frelſt ſom Noah den kan ſvømme,
Mens Illuſionens Verden maa forgaae.
Da gjelder det, midt i de ſtride Strømme
Til Tinden af et Ararat at naae,
Hvor Fredens Due bringer Oliebladet,
Mens Livet ſtiger gjenfødt op af Badet.

Dog nu til Heltens Illuſion tilbage!
Juul var forbi og Faſtelavn var nær,
Da over Adams hidtil ſkjønne Dage
Fra Claras Side der traf op et Veir.
Hun ſyntes ſig i Luner at behage,
Hun tidt var ſpydig og mod ham iſær,
Og medens Sødt og Suurt hun ſammenblanded,
Et Øieblik hun kold var, varm et andet.

Hvad var vel Grunden? Var det Nervespænding?
Var det af Vinterkulden Virkning kun?
Var det en lidenskabelig Forbrænding
Af Elskovsstof i Hjertets dybe Grund?
Var det i hendes Følelser en Vending? —
Ak, ingensteds hans Gisninger fandt Bund!
Og høist begribeligt! thi hvor vel bunde,
Hvor Konsten i Instinktet gaaer tilgrunde?

Men han Taalmodigheden ogsaa trætted!
Den skjønne Frugt for Claras Øie hang,
Hvoraf hun lidt at nyde følte Trang,
For i sin Ørken her at blive mættet;
Og da nu Frugten aldrig faldt i Nettet,
Naturligviis mod Grenen op hun sprang:
Hun rysted og hun rokked og hun pirred,
Saa Adams Sind og Sands hun reent forvirred.

Men hvad hans Sjæl ved disse Lyder led,
Det kan kun føles, men kan ei beskrives.
Af Smerterne til blodig Daad han drives;
Med Gaardens Skytte gaaer paa Jagt han ned,
Og mens af Krattets Torne selv han rives,
Han mangt et Harehjerte søndersled.
Fra Dag til Dag han lærte bedre skyde,
Men aldrig Fruens Sigten at udtyde.

Den Ligevægt, som hidtil han med Møie
Bevared, paa det sidste Vers nu sang:
Kun Claras Stemme for hans Øre klang,
Og Dag og Nat stod hun ham kun for Øie.
Ved hendes Væsen grublende han hang,
Med hendes Billed steg han mod det Høie,
Til, af sin fordums Lidenskab paakaldt,
Han i dens aabne Svælg tilbage faldt.

Der laa han, til igjen ham laaner Vinger
En Hændelse, som af Betydning blev,
Da til et Udbrud Følelsen den tvinger.
En Aften, da paa Jagten om han drev,
Og just sin egen Nød sig selv beskrev,
En planløs Vandren ham til Skoven bringer,
Hvor han paa kryds og tværs en Stund gaaer om,
Til endelig ved Stranden ned han kom.

Der laa den gamle Borg i Maaneglandsen,
Og i den graae Galts Vindver Lys han saae,
Hvis Skin faldt gjennem Krattet ned paa Skandsen,
Som Strandens Bølgeslag med Brusen naae.
En Stund han lytted taus til Bølgedandsen,
Men nu mod Taarnet op hans Øine gaae:
Ja, siger han, han maa et Raad mig give,
Thi som det er, kan ikke meer det blive!

Han steg i Taarnet op, ved frem at samle
Sig gjennem Mørket, lig en natlig Ravn;
Men først da høit han havde nævnt sit Navn
Og banket længe, lukked op den Gamle.
Vor Helt gav ei ham Tid til sig at samle,
Han styrted strax sig voldsomt i hans Favn,
Udøsende sin Lidelse, sin Smerte,
Idet han aabned ham sit fulde Hjerte.

Sin Følelse for Clara han beskrev ham,
Sin Længsel og sin Trængsel Dag og Nat.
Han klaged, at hun grusomt sønderrev ham,
Ved Haab at vække, som hun dræbte brat.
Han svor, at til Fortvivlelse hun drev ham,
Han vidste knap, hvordan det meer var fat;
Tegn stod mod Tegn, og dersom Galt ei vidste
En Hjælp i Nøden, maatte Hjertet briste.

Den lille Galt, som da vor Helt kom ind,
I dybe Rynker havde trukket Panden,
Ret som han ærgerlig var i sit Sind,
Udbrød nu halv distrait: Det var som Fanden!
Engang De havde næsten tabt Forstanden,
Og nu, med Hjertet tabt, ved Maaneskin
De kommer som den Unge til den Gamle,
For Raad og Hjælpetropper her at samle.

Og hvilken Hjælp kan Dem den Gamle byde,
Naar De paa Mod og Kraft Dem føler tom?
Hvorledes kan til Maalet jeg Dem skyde,
Naar selv De Maalet skyder udenom?
Den kræver dristigt Mod, den Konst at nyde! —
Men da De lidt paatværs mig nylig kom,
Var just jeg ved at holde Helligaften;
Kom med! Maaskee det styrke kan Dem Kraften!

Her i Tapetet han en Dør oplukked,
Som førte til et dunkelt Galleri,
Hvor høit i brustne Vindver Ugler sukked,
Da fulgt af Adam rask han gik forbi.
En Trækvind Lyset i hans Haand udslukked
Og bagved dem med Larm slog Vindvet i.
Kun fremad! skreg den Gamle; slukt er Praasen,
Men her er Døren. Jeg har fat i Laasen.

De traadte ind, hvor klare Lamper lued,
Og i det Lys, som blendende fremsprang,
En gammel Riddersal nu Adam skued,
Hvor rundt paa Væggene Portraiter hang.
Men ingen Ridder der i Rustning trued,
Og ingen skægget Helt sin Landse svang;
Thi Summen af de samtlige Portraiter
Var smilende Blondiner og Brunetter.

Der hang i Klædedragter lidt porøse,
Saa klarlig man de skjønne Former saae,
Galante Damer mellem Tiggertøse,
Og sortebrune Dine mellem blaae.
Der saae man Een sit Strømpebaand at løse,
En Anden halvpaaklædt for Speilet staae,
En Tredie slumrende paa Græs i Lunden,
En Fjerde med Champagneglas for Munden.

Som om han smagte selv Champagnevinen
Vor Helt i Salen stod med tryllet Blik.
Imidlertid omkring den Gamle gik
Som artig Vert og fyred i Kaminen,
Og frem paa Bordet Glas og Flasker fik;
Tilsidst af Posen ud han Fiolinen
(Den ægte Cremoneser) varomt drog,
Hvorpaa han klimprende tilorde tog:

Min unge Ven! som staaer i Synet tabt
Af mine svundne Dages lyse Stjerner,
Af stolte Nymphер og af friske Terner,
Hvis Deilighed mit Hjerte rummer knapt:
Her seer De Lykken, som sig aldrig fjerner,
En flygtig Lyst til evig Fryd omskabt!
Her seer De Frugterne, som jeg har sanket
Mens i min Ungdom rundt jeg Kloden vanked.

O skjønne, uforglemmelige Tider!
(Blev i sin Tale han begeistret ved)
O Hær af Minder, som forbi mig glider,
Og drager Sjæl og Blik fra Sted til Sted:
O spanske Donna, som paa Mulen rider!
O Schweizerme, midt i dit Urtebed!
O Romerinde, glimrende Coqvette!
Hvem paa min Liste skal jeg øverst sætte?

Han gik til Bordet hen, hvor rask han tømte
Et Bæger af en stærk og krydret Viin,
Og lokked frem saa af sin Fiolin
Et Hav af Toner, hvori Vellyst drømte.
Snart paradisiske og snart fordømte
Steg Tonerne med Lyst og sank med Hviin,
Til med en fuld Accord han Spillet endte;
Hvorpaa mod Adam han igjen sig vendte.

Min Helligdom (han sagde) har De seet;
De kjender nu de tryllende Gudinder,
Som fordum jeg har elsket og tilbedt,
Som end jeg dyrker, fyldt af søde Minder.
Een Gang om Ugen jeg mig her indfinder,
Naar Mørkets Slør er over Jorden bredt;
Og midt i Natten aabner sig min Himmel
I disse yndige Gestalters Vrimmel.

Her saae han sig omkring med adspredt Mine,
Og strøg Fiolen, saa den lifligt klang;
Hvorpaa han rask sig nærmed en Blondine,
Der Tambourinen slog til Dands og Sang.
O, mumled han, fortryllende Rosine!
Hvor er den Tid, da vi omkring os svang?
Da om dit ranke Liv jeg slynged Armen,
Og af dit Hjertes Pulsslag følte Varmen!

Vildt rased over Strengen nu hans Bue,
Hans lille Fod bevæged sig i Takt,
Frem af hans Øine skød en mægtig Lue,
Og reven hen, som af en Tryllemagt,
Ind i en Drøm han syntes dybt at skue,
Saa ikke meer paa Adam han gav Agt.
Som drukken saae han mod det skjønne Billed,
Imens han forfra sin Bolero spilled.

Vor Helt, der hidtil taus forundret stod
Og af de skjønne Syner lod sig friste,
Ei ret om han var vaagen meer nu vidste,
Saa selsomt virked Spillet paa hans Blod.
Han Galt sig nærmed, just som denne Sidste
Sin Dandserinde med et Buk forlod;
Han vilde ham sin Drømmetilstand male,
Men Galt var ikke meer at faae itale.

Han stod fordybet i et andet Billed,
En bleg Gestalt, der laa paa Knæ og bad,
Og en bodfærdig Nonne forestilled,
Med løste Haar, som Vinden spredte ad.
Dybt sukked Galt, mens en Choral han spilled,
Hvorpaa i Psalmetone rørt han qvad:
Min Bøn dig rørte, skjønne Magdalene,
Men dine Bønner her maae røre Stene.

Du var saa spansk og stolt; du nøled længe,
For du dig fange lod med søde Ord.
Jeg gik omkring, som Munken gaaer i Enge,
Og hvæs mig for dit Gittervindue svor.
Jeg for din Celle rørte Cithrens Strenge,
Jeg led og stred — men Seiren og var stor.
Ja stor var Lønnen! Han en Hymne spilled
Og traadte hen saa for det næste Billed.

Der vistes frem, i mindre hellig Stilling,
Med Smiil om Mund og ret paa Traaden løs,
En laset, ung og deilig Tiggertøs,
Som holdt paa Skjødet fast en Kattekilling,
Og bad, med Haanden udstrakt, om en Skilling.
Ha! raabte Galt: Skjøndt pjaltet, ei du frøs!
Dit Blod var hedt! Jeg aabned knap dig Armen,
Før glødende du styrted mig til Barmen.

Her Fiolinen næsten Feber fik,
Og længe foran Billedet han dvæled,
Imens for Kattekillingen han kjæled;
Hvorpaa i Kredsen videre han gik,
Idet med Toner han sin Lyst besjæled,
Bestandig verlende med ny Musik.
Det ta'er paa Kræfterne! medeet han mumled,
Og ned i Lænestolen mat han tumled.

Vor Helt, som netop satte bort sit Glas,
Afsted til Bistand hovedkulds sig skyndte;
Han tog ved Siden af den Gamle Plads,
Der — kommen lidt til Kræfter — strax begyndte:
De seer mig gjøre Bod for hvad jeg syndte!
Altfor lyksalig, blev jeg utilpas.
Jeg kom i Svingning mod min egen Villie,
Og ligger her nu som en knækket Lilie.

Dog nok om mig! som først om otte Dage
Igjen betræder dette Glædens Hjem;
Thi nu, da jeg igjen er ved de Fem,
Og atter mægter Veiret let at drage,
Vil faderlig jeg snakke lidt med Dem.
Hvad var det nu? — De vilde Raad modtage.
Eh bien! Men før mit Raad jeg kommer med,
Maae vi den tørre Tunge faae paa Gled!

Til Skjenkebordet hen han Adam førte,
Og satte Viin for ham og sagde: Drik!
Drik ud, min Ven! kun for det drukne Blik
Sig Paradisets Herlighed afslørte.
Til Lysten Perialen altid hørte,
Til Venus Bacchus. — det er gammel Skik;
Thi den Begeistring, som er paa det Tørre,
Den kan umulig gjøre Hjertet større.

Her Flaskerne symmetrisk han rangered,
Og medens Adam tømte sin Pokal,
Syv, otte Sorter Viin Hr. Galt probered,
Hvorpaa han udbrød: Ak, med hvilken Pral
Har Philosopherne vor Tid trakteret!
Om Enhed, Enhed snakker man sig gal;
Men hvad er Enhed? Hvem vil ei den vrage,
Naar han Mangfoldighed kan faae at smage?

Er Enhed Aand? Jo pyt! Begrebets Reenhed
Ei mindste Spiritus fordrage kan;
Og hvis man vilde søge Vinens Enhed,
Jeg vædde tør, man fandt det bare Vand.
Nei! Livet kjender ei til slig en Pønhed,
Det slaaer Mangfoldighedens Toner an;
Med hundred Sorter Viin det Hjertet fryder,
Og Qvinden ei, men Qvinder det os byder.

Det er det første Punkt, som vel bør mindes:
Kun i Mangfoldighed boer Hjertets Trøst;
Dernæst er Talen om Begrebet Lyst,
Thi Lysten er jo Skatten, som skal vindes.
Men naar vi spørge nu, hvor Lysten findes,
Saa svarer os Erfarings vise Røst:
Den ægte Lyst kun dybt i Mindet troner,
Hvoraf den lokkes frem ved Viin og Toner.

See der, min unge Ven, min Theori,
Af hvilken De min Praxis sagtens gjetter:
Omgiven af de samtlige Portraiter,
Jeg først mig stemmer ved en Melodi,
Som mig i Mindets Drøm tilbage sætter.
Dernæst bemægtiger min Phantasi,
Af Vinen vakt, sig hvert et enkelt Billed,
Udførende hvad halvt kun er fremstillet.

Nu vil De spørge, hvad det Dem gaaer an;
Men bild Dem ind, at her De modtog Daaben! —
De er jo virkelig en smuk, ung Mand,
Og hele Verden staaer endnu Dem aaben.
Brug mod de Skjønnes Hjerter Deres Vaaben,
Og saml saamange Minder som De kan;
Thi husk! til Vintren saltes Sild i Vaaren,
Og med at saae til Høsten venter Daaren.

Men godt det var, ifald en lille Billing
Af Lykkens gode Ting De kunde faae,
Og fremfor Alt en uafhængig Stilling,
Thi kun paa den Viis kan De Maalet naae.
Tag Dem en Kone, som har et Par Skilling,
Hvis ei paa anden Maade det vil gaae;
Ved hendes Guld De snart faaer gyldne Vinger,
Hvormed De som en Phønix op Dem svinger.

Og nu — her han polisk sit Die hefter
Paa Adam, som andægtig lytter til:
Og nu, da jeg er kommen godt til Kræfter,
En Skaal vi til Finale tømme vil.
Gjør mig Besked og giv mig Intet efter!
Den skjønne Claras Gunst staaer her paa Spil:
Skaal for den Helt, hvem Seiren skal tilsmile!
Skaal for den Barm, hvorved han ømt skal hvile!

Vor Helt blev purpurrød, men dog han klinked
Med Galt, der fyldte Glasset nok engang
Og samtlige Portraiter huldt tilvinked,
Idet begeistret han Pokalen svang.
Skaal, mine Nympher! raabte han og blinked
Med Øinene, hvori der Taarer hang;
Gid i mit Liv I holde frisk mig Flammen,
Til ved min Død vi kan begraves sammen!

Her brød han op, og med fortumlet Sind
Tog Adam Afsked med den lyse Scene,
Og snart igjennem Taarnet steg han ene
Ned af den dunkle Vindeltrappes Trin.
Han stod nu atter der i Maanens Skin,
Som glimted frem imellem Skovens Grene,
Og langs med Havet, Bølgerne forbi,
Han iled hjemad paa den øde Sti.

Og medens hed af Vinen frem han iilte,
Et nyt Lys over Livet op ham randt;
Thi skjøndt, naar Tanken ved den graae Galt hviilte,
Ham Manden forekom extravagant,
Og skjøndt han ad hans Færd endogsaa smiilte:
Saa syntes det ham dog, at noget Sandt
Laa skjult i Læren om Mangfoldigheden,
Som Grundlag for Lyksalighed herneden.

Hans eget svundne Liv ham randt i Minde,
Der viste fattigt sig paa Poesi,
I Forhold til den Gamles Galleri,
Hvor Elskerinde hang ved Elskerinde.
Det syntes ham en herlig Lod, at vinde
Saamange Hjerter og dog være fri;
Det syntes ham en høist poetisk Tanke,
Et saadant Galleri sig selv at sanke! —

I slig en Stemning druknet og forliist,
Han Trapperne paa Galtenborg berørte,
Hvor alt tilaften længst man havde spiist,
Hvad en passant han af en Tjener hørte,
Af hvem han nu til Døren hen blev viist,
Der ind til Fruens Dagligstue førte.
Der sad den Skjønne ved en Lampes Skin,
Med Kort foran sig, Haanden under Kind.

Der sad hun klædt med Smag og Elegance,
Heel tankefuld og med alvorligt Blik,
Og spilled i sin Ensomhed Patience,
Hvad tidt om Aftenen var hendes Skik.
Hun hvit just gabed da hun Die fik
Paa Adam; men med megen Contenance,
Idet fra Stolen hun stod op med Jil,
Forandred hun sin Gaben til et Smiil.

Med dette Smiil gik hun ham let imøde,
Men pludselig hun sagtner sine Skridt;
Thi han, hvis Frygtsomhed gik tidt forvidt,
Betragter hende nu med Blik, der gløde;
Og han, hvis Ord paa Læben ofte døde,
Tiltaler hende nu fortrolig frit;
Ja han, hvem qvindlig Blyhed ellers smykker,
Til Læben fyrigt hendes Haand nu trykker.

I sin Forundring hun tilbage viger
Og sender ham et fremmedt Øiekast;
Men da endnu han holder Haanden fast,
I hendes Liliekinder Blodet stiger,
Og — vendende mod Bordet sig ihast —
Hun peger paa de spredte Kort og siger:
Ei sandt, Piquet det er et morsomt Spil?
Hvis De har Lyst, vi det forsøge vil.

Ja med Fornøielse! han kjækt udbryder,
Idet ved Divansbordet Plads han ta'er.
Men Clara, som til Alting Tanker har,
Nu i en Bunke hurtig sammen skyder
Aviserne, der nylig komne var;
Hvorpaa hun ringer og sin Tjener byder,
At bringe Kammerherren denne Kost
Med Hilsen, at det var fra sidste Post.

Da det besørget er, hun ned sig sætter,
Og maalende med Blik sin Contrapart,
Hun skruer Lampen op og Vægen retter,
Saa den dem beggeto belyser klart.
Imidlertid vor Helt, hvad let man gjetter,
Har bland't og givet Kort i største Fart;
Og til det store Spil han nu sig skynder,
Thi Fruen fra sin Forhaand alt begynder:

Syv Kort har jeg i Ruder — De, min Herre,
Hvor stor en Rommel kan De vise frem?
Ak, svarer han med Kjækhed: De er slem!
De romler saa jeg tumler; thi desværre
Jeg maa bekjende, mine Kort er færre,
Kun fire Hjerter kan jeg byde Dem.
Dog — hvis det Deres Naade ei forskrækker —
Mit eget, som det femte, til jeg lægger.

Man seer at Helten, for hver Frygt befriet,
Beruust af Viin og gridsk paa Eventyr,
Og med sit Hoved fuldt af Galleriet,
Begyndte Spillet som den raske Fyr.
Men Clara var i Spillet godt indviet;
Hun viser ham en Pande fuld af Skyer,
Og siger strengt: Hold Dem til Spillets Regler
Og tro for Alting ei, vi spille Kegler!

Det gjorde Virkning. Rusen strax gik over,
Det stolte Mod saa dybt i Hjertet faldt,
At knap at hæve Blikket nu han vover
Til Damens høit sig brystende Gestalt.
En saadan Ydmyghed den Skjønne hover,
Hun siger med et Smiil, der siger Alt:
Bekæmp mig kun saa tappert som De mægter,
Thi her jeg paa min Haand har fjorten Knægter.

Ak, tænker han, hun kunde femten tælle,
Hvis til de fjorten mig hun lagde blot;
Men høit han svarer: Deres Knægter gjelde,
I Støvet mine Tier har de traadt.
Som i Triumf hun vedblev nu at melde
Konger og Quarter, Terzer, Stort og Smaat,
Til hun paa Stolen sig tilbage lagde, -
Og leende Halvfemsindstyve sagde.

Nu — raabte hun — nu har jeg Intet meer!
Men De er taus; mit Slag for haardt Dem rammer.
Ja vist, jeg reent forloren er, han stammer,
Idet fra Kortet op igjen han seer.
Han seer hvor hendes Kind og Die flammer,
Hvor ham imøde Purpurlæben leer,
Mens af sin Skulder rask hun Shavlet river
Med dette Udraab: Puh! hvor varmt her bliver!

Det var formeget! Strax han tabte Spillet,
Endskjøndt hun spiller ud for første Gang.
Skaal for den Barm! nu for hans Øre klang,
Og Hvilen ved den han sig forestilled.
Alt svandt for ham, kun ikke Claras Billed;
Han Kortet slap, mens han iveiret sprang,
Og Træet lig med overhugne Rødder,
Sank han med disse Ord for hendes Fødder:

O tilgiv mig! O tilgiv, Deres Naade!
Men i min Qval send mig en Lindring ned.
Hvad? spørger hun, paa eengang mild og vred,
Hvad gaaer der af Dem? De er mig en Gaade,
Som jeg i Sandhed ei formaaer at raade.
Ak, stammed han, det er jo Kjærlighed!
Dem elsker jeg! for Dem mit Hjerte brænder!
Her som i Krampe greb han hendes Hænder.

Saa det er mig, hvem Kjærligheden gjelder?
Hun siger langsomt, men tilsvier kort:
Der noget Splinternyt De mig fortæller.
Au! Slip min Haand! De klemmer den saa haardt.
Hr. Homo — jeg maa be'e Dem! Slip mig, eller —
Her reiser hun sig op og skyder bort
Den Knælende; men ogsaa han sig hæver
Og siger blussende, mens Stemmen bæver:

Fortryllende! hvem alle Gratier smykke,
Tilbedte! til hvis Slave jeg er dømt,
O Clara! Clara! Und mig dog den Lykke,
Hvorom ved Dag og Nat jeg kun har drømt,
Engang til dette Hjerte Dem at trykke —
Her slyngede han Armen fast og omt
Om hendes Liv, og skjøndt et Blik ham skrækker,
Med hede Kys han hendes Mund bedækker.

Hr. Homo! læsped hun: hvad skal det sige?
O, svarer han: jeg sagde det jo nys.
Hr. Homo! raabte hun: Ulykkelige!
Men hendes Raab han qvæler med sit Kys.
Hr. Homo! stammed hun: skal jeg da skrige?
Men blegnende medeet hun hvisker tys!
Thi Døren knirker og en Stemme brummer:
Af Bladene der mangler jo et Nummer!

Bort! raaber Clara nu — og heftigt støder
Hun bort vor Helt, der, dreiende sig om,
Den Slaabrok-klædte Kammerherre møder,
Som med et Lys i Haanden mod ham kom.
Han troer at see et Blik, der hævnfuldt gløder,
Han troer at see i Flammeskrift sin Dom,
Og lammet som paa Lemmer saa paa Sandser,
For Galts Medusahoved stum han standser.

Der stod han stivnet, ret i Kattepine,
Mens end med udstrakt Arm man Fruen saae
I Forsvarsstilling stolt og ædel staae,
Med slig en Værdighed i Blik og Mine,
At Høiærværdighed det kaldes maa.
Men ubevægelig, som en Maskine,
Betragted dem Hr. Galt phlegmatisk koldt,
Mens resigneert han Lyset for dem holdt.

Medeet han vinker ad ſin Gemalinde,
Og ind i Cabinettet begge gik:
Hun, for at renſe ſig for hver en Klik,
Og han, deels for at lade ſig forblinde,
Deels for den manglende Avis at finde,
Hvoreſter ſpeidende gik rundt hans Blik.
Men knap var Ægteparret borte, førend
Vor Helt ad modſat Vei fløi ud ad Døren.

Af Trappen op han til ſit Kammer piilte,
Og Klæder, Støvler, Linned, Løſt og Faſt,
Han pakked ſammen i den ſtørſte Haſt,
Hvorpaa i Huſet han ei længer hviilte.
Betynget af ſin Kofferts ſvære Laſt
Han ſtønnende til Bondebyen iilte,
Hvor Vogn han leied og en Kudſk fik fat,
Som kjørte bort med ham ved Midienat.

Hiin Tømmen holdt, men ſelv han Pidſken førte,
Hvormed ſaa raſk paa Heſtene han ſlog,
At gjennem Natten ſom en Storm de jog,
Og ſnart han Morgenhanens Galen hørte.
Men ſtedſe frem mod Middelfart de kjørte,
Og ind i Byen han før Middag drog.
I Havnen laa en Smakke, nylig tjæret,
Den han beſteg — og nu førſt trak han Veiret.

Han sukked dybt dengang fra Land man stødte,
Og rystende af Kulde mærk han saae
Tilbage mod den fyenske Kyst, der mødte
Ham vinterkold og taagefuld og graa.
Den tætte Regn hans Kappe gjennemblødte,
Paa sine Been han neppe kunde staae,
Han følte sig paa Sjælen gjennempidsket,
Af Tro forlädt, af intet Haab forfrisket.

Han mindedes, hvor Alt var anderledes,
Da han isjor gik over store Bælt;
Og nu — imens sig Smakken nærmer snelt
Den jydske Kyst, som for hans Blik udbredes —
Hen paa hans Fremtidsskjæbne Tanken ledes.
Läng Tid i Tvivl og Uro stod vor Helt,
Da sukked han, som truffen af Erkjendelsen:
Hvad er man Andet, end Produkt af Hændelsen?

Ottende Sang.

Min Læser! Du som kommen er tilende
Med syvende, skjøndt ei med sidste Sang,
Og end har Lyst til Bladet om at vende,
For at forfølge Heltens krumme Gang,
Men dog som grundig Læser sporer Trang
Til først hans indre Tilstand ret at kjende:
Dig gad jeg spørge, om du aldrig saae
En Haandværkssvend paa Vandring ud at gaae?

Igjennem Gaden ned, med Bylt paa Nakken,
Hvor skred den muntre Svend som til en Dands!
Og Vordugshatten med den friske Krands,
Hvor mangen yndig Glut i Øine stak'en!
Hvor skinned Vesten og hvor strutted Frakken!
Hvor stred de hvide Lærredsburers Glands
Om Prisen med de blanktpoleerte Støvler,
Hvis sømbeslagne Hæle Gaden høvler!

Hvor svang han Knortekjeppen, da hans Die
Ved Byens Port ad Veien skued hen,
Mens Livet glimted fra de fjerne Høie
Og vinked ad den lykkelige Svend
Med Løn for al hans Vandring og hans Møie!
Saa gik han bort — men da han kom igjen,
Og havde prøvet Livet paa sin Vandring,
O hvilken sær og mærkelig Forandring!

Af Krandsen er ei mindste Spor tilbage,
Og Hatten selv er uden Rand og Puld;
Paa Frak og Bukser seer man Lap ved Hul,
Og Støvlerne fra hine blanke Dage
Paa skjæve Hæle saaleløse knage,
Saa Foden vel har Loft, men intet Gulv.
Ikkun hans Knortekjep er uforandret —
Den støtted ham, mens hinkende han vandred.

Med Hat paa Snur gaaer op han gjennem Byen,
En Gjenstand for Medlidenhed og Spot;
Paa hvert et Gadehjørne hilset raat
Af Drengene med Hujen og med Hyen.
Men rolig sætter Næsen han i Skyen,
Og Alting tykkes ham er saare godt;
Han mærker ei til Folkets Spot og Murren,
Thi af de mange Snapse gaaer han snurren.

I denne Svend, som her han er fremstillet,
Min Læser til sit Studium nu har
Af Heltens Tilstand et sandfærdigt Billed;
Thi paa et hullet Hjerte han jo har,
Hans Haab og Tro var fra hinanden pillet,
Og reent omtaaget af sin Ruus han var.
Han var som Svenden, naar man vil erindre,
At Svendens Ydre her er Heltens Indre.

Af Læserens Medlidenhed ledsaget,
Han meer og meer sig nærmed nu sit Hjem;
Thi alt af Landsbykirken saae han Taget,
Der bag de brune Høie dukked frem.
Han sprang af Vognen just som bedst han aged,
Og med fornyet Liv i hvert et Lem
Iforveien op ad Bakken han sig skynder;
Thi nedenfor hans Faders Mark begynder.

Ud over Land og Fjord sit Blik han sender,
Og atter Gavlen paa Baronens Gaard
Og Møllen bag den fjerne Skov han kjender.
Et Øieblik han tabt i Synet staaer,
Saa Veilefjorden brat han Ryggen vender,
Og i en Fart han Præstegyden naaer.
Derfra en Sti til Kirkegaarden leder,
Og for en hegnet Gravhøi hen han træder.

Han tog ei feil — det var hans Moders Grav!
Margrethe Homo stod paa Korset skrevet,
Og under Tallet paa de Aar, hun leved,
Var Timeglasset omvendt malet af,
Men næsten farveløst var Alting blevet.
Ved dette Syn i Suk han Luft sig gav;
Det stod for ham, hvor hurtig Alt udslettes,
Hvor snart en Sjæl — den bedste selv — forgjettes.

Han kom til Præstegaardens Port, som knaged,
Og da igjennem Aabningen han saae,
Ved første Blik sin Fader han opdaged,
Ifort Kavaien og Kaskjetten graa.
Et velklædt Fruentimmer ham ledsaged,
Hvem midt i Gaarden han hjalp Kaaben paa,
Idet han sagde hvit, med munter Mine:
Besøg mig snart igjen, min lille Trine!

Ja mange Tak! hun svared, og sig vendte
I samme Øieblik mod Adam om,
Der strax den tykke Møllerdatter kjendte,
Da rød og blussende hun mod ham kom.
Han tog til Hatten, mens forbi han rendte,
Og styrted mod den gamle Homo, som
Med Blik ham maalte op og ned af Skroget,
Og derpaa udbrød: Du! Nei hvad for Noget!

Her Armen som en Krog udstrakte Præsten,
Og, slaaende Kavaien fra sin Barm,
Han trykkede sin Adam ømt til Vesten.
En Stund stod Søn og Fader Arm i Arm,
Saa gik de begge — Verten fulgt af Gjæsten —
Ind i den lille Stue, luun og varm.
Der blev der nu en Spørgen og en Svaren,
En heel Fortrolighed med halv Forklaren.

Der raabte høit man, efter Homo's Vane,
Mens Reisen over stor' og lille Bælt
Med tusind andre Ting blev bragt paa Bane,
Saa Aftnen under Snakken henrandt snelt.
Da brød man op, og fulgt af gamle Ane
Til Husets Gjæstekammer gik vor Helt:
Hun, med et Lys og Lagener til Sengen,
Han, med to Breve, nylig bragt af Drengen.

Men disse Breve længe havde ligget
I Præstens Postsæk; thi det ene var
Fra Veile Post ifjor September skikket,
Det andet ankom midt i Januar.
Paa begges Udskrift fæster Adam Blikket,
Signetet skarpt i Diesyn han ta'er;
Han kjender Almas Segl — han kjender Haanden,
Og selsomt stemt han føler sig i Aanden.

Han gaaer i Gjæstekamret op og ned,
Urolig, adspredt, næsten som en Synder,
Mens gamle Ane sig med Sengen skynder
Og vender Dynen i sit Ansigts Sved.
Fortæl mig, Ane! han medeet begynder,
Hvad Godt og Nyt her hjemmefra hun veed:
Hvor staaer det til? Gaaer det i alle Dele,
Som da min Moder styred for det Hele?

Nei, lille Adam! svared ham med Stammen
Den Gamle, mens fra Sengen op hun saae:
Nei, Alting her i Huset gik istaa
Fra den Dag, vi begravede Madamen,
Og hen i Taaget gaae vi Allesammen.
Vorherre veed om det vil bedre gaae,
Naar vi faaer anden Madmo'er og naar Fatter
Til Sommer gifter sig med Møllerens Datter.

Hvad? Gifter sig! udbrød med Heftighed
Vor Helt, som her et Skridt tilbage viger;
Og det med een af Møller Knudsens Piger!
Men hvem har givet Ane den Besked?
Aa, svarer hun, hos Degnens man det siger,
Og det er ogsaa sandt, saavidt jeg veed;
Men Præsten ogsaa veed hvem han skal fæste,
For Trine har betydeligt tilbedste.

Han stod som himmelfalden — i hans Pande
Løb Møllerpigen med hans Tanker om,
Lig Møllehjulet med de rørte Vande,
Saa ei til Reflexioner han fandt Rum.
Han spurgte nu om Degnens Datter Hanne,
Ved hvilket Spørgsmaal til sig selv han kom;
Og gamle Ane svarer: Degnens Hanne!
Ja hende gaaer det godt, det maa man sande.

Hun tjener hos den unge Baronesse,
Hos hvem hun har en Kammerjomfru's Rang,
Og gaaer i Silkepels som en Prindsesse.
Hun har et Skjørt saa bredt, som hun er lang,
Og Fjær paa Hatten i en Fløielstresse,
Thi saadan er vi Mennesker engang.
Men kjæk hun bleven er ved dette Væsen,
Og overdreven høit hun sætter Næsen.

Med disse Ord af Stuen ud hun gik,
Og Adam, der stod tankefuld tilbage,
Paa sine Breve fæsted nu sit Blik.
Ved Ovnen hurtig Plads han monne tage,
Paa Bordet stilled han sin Lysestage,
Og frem det sidstankomne Brev han fik.
Han brød det Segl, der Almas Ord ham dølger,
Og læste for sig selv, hvad her nu følger.

Jeg skriver til Dig; men hvorfor jeg skriver,
Da paa mit sidste Brev der ei kom Svar —
Ja dette Spørgsmaal selv jeg gjort mig har,
Og Svaret jeg endnu mig skyldig bliver.
Jeg skriver, medens Frygten mig indgiver,
At hvad jeg dengang skrev til Anstød var;
Med Ulyst mine Ord Du har fornummet,
Og derfor er din Læbe nu forstummet.

Med denne Tanke lægger jeg mig ned
Hver Aften, naar jeg trættet af at gjette
Ei anden Aarsag til din Taushed veed;
Men Du kun veed, om Tanken er den rette.
Ifald saa er, jeg blot kan sige Dette:
Alting var skrevet i Oprigtighed,
Med Ønsket, at det kjært Dig maatte blive;
Hvis Ønsket glipped — Du jo kan tilgive.

Men hvordan gaaer det Dig? Om hvad Dig mødte
Fra sidst vi skiltes, fik jeg aldrig Bud;
Som indesneet jeg sidder i min Hytte,
Kun Savnets og kun Vinterkuldens Bytte,
Og længes efter Dig og Solens Gud.
Imellem seer af Hyttens Dør jeg ud,
Om Ingen af Jer To dog snart vil komme?
Om ei den lange Venten snart er omme?

Saa sikkert paa dit Løfte da jeg stoler;
Thi blot jeg Kjolen af et Postbud seer,
I Haabets milde Skin jeg strax mig soler
Og Brevets Indhold mig imøde leer.
Min Fryd og Skræk er disse røde Kjoler!
De nærme sig til Huset meer og meer;
De gaae forbi; paa næste Port der ringes —
Og min Forventning da til Graven bringes.

Til Graven — ja, men Døde skal staae op!
Det gamle Aar nu ringes og til Graven,
Dets Graad og Daad er gjemt i Dødninghaven,
Dets Liv er visnet, som i Rod, i Top.
Men over Livet brydes aldrig Staven
Det ny Aar skyder strax en anden Knop,
Der frisk som min Forventning sig udfolder —
Dog Kulden begges Blomst tilbageholder.

Derfor til Aarets Drot jeg daglig beder:
Lidt Solskin og lidt Varme snart mig send!
At Livet om mig blomstre maa igjen,
Mens Haabet i mit Hjerte sig udbreder.
Som Gartnerpige jeg om Haabet freder,
I hvert et Frøkorn jeg jo strøer det hen,
At det kan voxe høit og Haven zire —
Og skulde da i mig det ikke spire?

Jo! Som et Barn, der favner ømt sin Amme,
Saa holder ogsaa jeg paa Haabet fast:
Jeg lader ingen Tvivl dets Vinger lamme,
Jeg lægger ei min Svaghed det til Last.
Dets Løfter daglig mine Læber stamme,
Jeg fryder tidt mig ved dets Diekast,
Naar de forkynde, selv igjennem Taaren,
At Glæden sikkert komme vil med Vaaren.

Ja, naar den friske Vaarsol Alt forgylder,
Naar Guldregn tynger paa Syrenens Blad,
Naar Haven i sit Blomsterflor sig hyller
Og Rosen aabner sig for Duggens Bad,
Naar Fuglesang det grønne Lysthuus fylder,
Hvor Haand i Haand ifjor saatidt vi sad:
Da kommer Du med Glæden fra det Fjerne —
Saa drømmer Dag og Nat din Alma Stjerne.

Bevæget Adam sad. Han lukked Brevet
Og aabned saa det andet fra ifjor,
Der meldte ham, at Tanten meer ei leved;
En hidsig Feber havde hende revet
Paa otte Dage bort fra denne Jord.
Som Efterskrift der fulgte nogle Ord
Om Husets Tilstand, og tilsidst Gjendrivelse
Af Et og Andet i hans sidste Skrivelse.

Han fra sin Plads sig reiste; op og ned
Af Gjæstekamrets Gulv igjen han vanker,
Mens rørt af Mindets Sødhed Hjertet banker.
Men pludselig — før selv han af det veed —
Omtumles i en Contradands hans Tanker,
Og Clara ham forbi med Prindsen gled.
Han vilde dem med Almas Brev forjage;
Men hendes Ord medeet var blevne svage.

Hvad feiled ham? Han vidste selv ei ret;
Han følte sig i hvert et Opsving hæmmet,
Saa adspredt, saa omtaaget, saa forstemmet,
Saa tung, og dog saa villieløs og let.
Hans Sygdom var (at jeg skal sige det)
At for sig selv han reent var bleven fremmed;
En Sygdom, der jo hyppigt træffer ind,
Naar først sig adskilt har Gemyt og Sind.

Thi som bekjendt kan femten Sind man have,
Mens aldrig meer end eet Gemyt man har.
Men Livets Holdning, der begrundet var
I begges Enhed, kommer strax aflave,
Naar Sindet, ikke længer holdt i Ave,
Losrevet fra Gemyttet Flugten ta'er;
Naar fra sit eget Selv sig Jeget skiller,
Og Sindet, uden Fører, sig forvilder.

Det er da ikke meer det dybe Sind,
Der i Gemyttets Dyb sig sænker stille;
Ei meer det høie, der ved Hjertets Kilde
Til høi Beslutning suger Kraften ind;
Det lader hvert et Indtryk med sig spille,
Det dreies som en Fløi af hver en Vind,
Det i sin Tomhed reent kan blive borte,
Kan krænges, vendes, skiftes som en Skjorte.

Thi Sindet i sig selv er kun et Hang;
Dets Uro Savnet af et Indhold skyldes,
Og i dets Armod grunder sig dets Trang
Til altid af en anden Magt at fyldes.
Det vil betages, hæves og fortrylles,
Det leve vil — det er dets Maal engang;
Er Glæden opbrugt, vil af Sorg det næres,
Men allersidst af Kjedsomhed fortæres.

Naar Adam for sig selv vi kaldte fremmed,
Vi derfor Ordet i den Mening tog,
At med et verdsligt Sind, der løs sig slog,
Han sig i Indtryk følte sønderlemmet.
Men, vil min Læser sige — lidt beskæmmet
Paa Heltens Vegne — men en Theolog!
Af sligt et Sind en Hykler frem maa komme;
Dog altfor rask man fælder slige Domme!

Thi sees ei mangengang det Contrasterende,
Af Livet enet, finde sig tilpas?
Seer man ei tidt en melankolsk Bajads,
Og Hædersmænd, sig selv prostituerende?
Seer man ei Smaaborn, som er criticerende?
Har man ei Mand-Sopran og Qvinde-Bas?
Seer man ei magre Koner gift' med fede Mænd?
Og har man ikke joviale Bedemænd?

Ifald saa er, man og maa kunde finde
Sig i en verdsligsindet Theolog,
Der, hvergang ham den Elskte randt i Minde,
Sit stille Hjertesuk oprigtigt drog,
Men neppe hørte Sukkets Lyd forsvinde,
Før fremmedt Stof i Tanken han optog,
Der hindred ham at tænke Sukket efter,
Saa Kjærligheden aldrig kom til Kræfter.

Dog var det ikke Clara, som var Grunden
Til denne Tilstand; med dens Bryst og Bræk;
Hans Lidenskab for hende var forsvunden.
Det gik ham med dens Storheds spændte Træk,
Som naar om Morgenen man gaaer i Lunden
Og slaaer i Spindelvæv. Hvor er det? — Væk!
Fra den Tid af, han Damen havde savnet,
Var af hans Kjærlighed endnu kun Navnet.

Men hvad ham daglig nu forstyrred Freden,
Hvad ham adspredte, saa han Ro ei fik,
Hvad ham forknyttede, var Herligheden,
Hvis Tab ham idelig til Hjerte gik.
Hvert Syn i Hjemmet gjorde ham fortræden:
Den jydske Simpelhed, der traf hans Blik,
Hvad var den mod den fyenske Glands, hvis Billed
Sig uafladelig for Øiet stilled?

Hvad var vel Fyrreslæden imod Kanerne,
Der foer afsted til Sølverbjældens Klang?
Hvad var de skidne Høns og Gjæs mod Svanerne,
Hvis hvide Halse var hans Fryd engang?
Hvad vare Silhouetterne mod Ahnerne,
Der oliemalt' i gyldne Rammer hang?
Hvad var den usle Have — hvad var Marken
Og Lunden imod Galtenborger-Parken!

Og Præstegaarden selv — de mugne Vægge,
Hvor ofte gjorde de ham ei forstemt!
Og Stuen, til hvis Loft man kunde række,
Hvor følte han i den sig saa beklemt!
Og Kakkelovnen, som ei vilde trække,
Men som med Østenvinden røg saa slemt:
Hvor minded den ved Aften og ved Morgen
Ham om den rene Luft paa Galtenborgen!

Og nu det Selskab, som sig tidt indfandt
I Præstegaarden! Denne Møller Knudsen,
Som aldrig af sit Hoved tog Kabudsen,
Og disse Døttre, pyntede galant;
Og denne Seminarist, saa stiv som Strudsen,
Og denne fløitende Forpagter Brandt,
Som red paa Hestedækken uden Sadel —
Ak, hvad var disse mod den fyenske Adel!

Men Søndagmorgen, naar i Kirkestolen
Han blandt en halv Snees gamle Bønder sad,
Imens hans Fader, iført Præstekjolen,
Afpilled Troen baade Blomst og Blad,
Og med et Ansigt, smilende som Solen,
Moral og Dogma konstigt skilte ad,
Mens familiært han talte med vor Herre:
Ja, da ham Alting tyktes endnu værre!

Da til sig selv han sagde mangengang:
Det altsaa Maalet er, hvortil jeg stræber,
Engang som Præst at aabne mine Læber
For slig en Menighed i Dannevang,
For — medens Aanden i mig selv jeg dræber —
At gjøre alle Andre Tiden lang,
Ved dem den store Nyhed at forkynde,
At Skriftens Ord forbyder os at synde?

Og hvad er Lønnen? Lad mig ei bedrage mig!
En ringe Bolig og et fattigt Brød,
En Omgang og et Selskab, som vil plage mig,
En Degn, med hvem jeg evig faaer min Nød.
Men det er sandt, en Kone kan jeg tage mig,
Og leve, glemt af Verden, til min Død;
Og er som Jubelolding jeg ilive,
Da Consistorialraad kan jeg blive.

Vor stakkels Helt! han virkelig blev bitter.
Sit Kald, sit Liv, sin Lod bestemt han veed;
Den ydre, tvingende Nødvendighed
Afpælet har hans Fremtid med sit Gitter.
I tusind Ønsker sig hans Sjæl adsplitter,
Men ingen Hjælp fra Himlen faldt der ned;
Hans Fremtidsbane la'er sig ei forandre,
Frem ad den slagne Vei han kun kan vandre.

Paa disse Tanker daglig Drøv han tygged,
Naar han sin vante Tour paa Marken gik,
Hvor Storken alt i Træet Reden bygged
Og Lærken hilsed ham med Vaarmusik;
Hvör Jorden sig med Grønsværtæppet smykked,
Hvor Solen aabned Himlen for hans Blik,
Hvor Livets Spirekraft i Alt sig rørte
Og Foraarsvinden Balsam ham tilførte.

Den friske Vind lod frit han med sig spille,
Og i det vakte Liv han saae sig om
Saalænge, til han traf paa Frelsens Kilde,
Der — selsomt nok — ud fra ham selv just kom.
En Dag paa Marken stod medeet han stille,
Og fyldende de slappe Lungers Rum
Med kraftig Foraarsluft, som Hjertet svalte,
Han til sig selv paa denne Viis nu talte.

Hvor har jeg hidtil galt dog ad mig baaret
Og kun de ydre Magter Hylding bragt!
Først var det Skjæbnens blinde Gud, jeg kaared,
Og saa et Forsyn blev jeg underlagt;
Saa var det Hændelsen, som mig bedaared,
Og nu er det Nødvendighedens Magt —
Men hvilken ydre Magt kan da vel hindre
Den Frihedskraft, der troner i mit Indre?

Opveier den ei Alt? Saasnart jeg siger
Jeg vil, og holder villiefast min Aand:
Mon 'ei hver Skranke da tilbage viger,
Og hvor er meer da Hindring, Tvang og Baand?
Af dette Vil en Skaberkraft fremstiger! —
Har ikke jeg min Fremtid i min Haand?
Kan ikke selv jeg forme den og danne
Den efter Tanken i min egen Pande?

Hvis Theologien jeg vil vende Ryggen,
(Hvad jeg endnu dog ingenlunde veed)
Mon ei et Præstekalds Nødvendighed
Da for min Villie træder strax i Skyggen?
Vil jeg i anden Sphære søge Lykken,
Og bane mig en Vei, lidt mere bred,
En Vei, lidt mere hævet over Hoben,
Staaer ei den hele Verden da mig aaben?

Utvivlsomt! Til min Afmagt var kun Grunden
Den Stilling, som jeg før min Frihed gav,
Idet jeg troede den afhængig af
Den ydre Lvets Magt, som holdt den bunden.
Gud være lovet! denne Tro er svunden;
Her paa min fulde Frihed gjør jeg Krav!
Hver Lænke, som mig tvang, jeg bryder sønder —
Fra denne Stund mit Frihedsliv begynder!

Han taug og skued rundt om sig med Glæde,
Og Smilet, længe savnet om hans Mund,
Saaes atter frem paa Læberne at træde.
Lægt var hans syge Sind fra denne Stund;
Tilfredshed i hans Bryst tog atter Sæde,
Og hjertefrisk blev snart han sjælesund.
Han i sin Frihed Tryllestaven eied,
Hvormed til hver en Kant han fra sig feied.

Først svang han den mod Hændelsernes Lyn,
Der Glimt i Glimt hans Udsigt monne skjule,
Hvergang i Fyen han løfted kun sit Bryn:
Og see! forvandled' til en Sværm af Fugle,
Nu rundt i Luften, røde, hvide, gule,
Bevingede de flagre for hans Syn;
De stige op og ned i Kommen, Svinden,
Og skareviis de føres bort af Vinden.

Dem kan han ikke frygte, disse Smaa,
Hvoraf man fem kan for en Penning kjøbe,
Thi deres harmfri Væsen de jo røbe,
Ved lige villigt Godt og Ondt at spaae.
Kolbytter vel i Luften kan de støbe,
Og lette Volter vel i Flugten slaae;
Men Vinden, som dem Curs og Retning giver,
Tilsidst sig fra en Frihedsmagt dog skriver.

Ja, netop hvad tilfældigviis os hændes,
Sig viser som Produkt for Tankens Dom
Af Guds og Individets Frihed, som
I Eet slaaer sammen, hvorved Spillet vendes.
Tilfældets Lov dog vanskeligt erkjendes;
Thi det Produkt, som her der spørges om,
Just af en dobbelt Frihed er Fuldendelsen,
Og derfor uberegnelig er Hændelsen. —

Med dette svære Spørgsmaal let besvaret,
Tog nu han paa Nødvendigheden fat,
Hvis Aag vel nys hans Villie sprængte brat,
Men hvis Natur hans Tanke dog ei klared.
Her hverken Flid han eller Møie spared;
Han tydsk Logik studered Dag og Nat,
Til han Nødvendighed fik sammenknebet
Og reduceert til Reflexionsbegrebet.

Nu først i Tanken frit han rørte sig,
Thi hvert et Spor forsvundet var af Tvangen,
Da selv Nødvendigheden her laa fangen,
Afmægtig lænket, en Prometheus lig.
Hans Fribed hver en Ydermagt holdt Stangen;
Som aldrig før paa Mod og Styrke rig,
Ud over Livet han sit Blik nu sendte,
Der altid hjem med Haabet til ham vendte.

Og fyldt af dette Haab, det uvist søde,
Hvis Fylde næsten gjorde ham beklemt,
Og med en Fortid, der var halv forglemt,
Beslutted han sin Fremtid kjæk at møde.
Dens dunkle Skjød hans Skjæbne skulde føde,
Der skulde være ganske ubestemt;
En mulig Lykke foregreb han ikke,
Thi Alting in suspenso skulde ligge. —

— Saavidt han kommen var med sin Methode,
Da Sommeren kom med sit Rosenflor,
Med sine Purpurskyer, sit Fuglechor,
Og minded om at nyde Jordens Gode.
Han og hans Fa'er derfor en Dag forlode
Tilvogns den lille Præstegaard og foer
Til Skoven ud, for Fuglesang at høre,
Og for Baronens et Besøg at gjøre.

Vor Helt sig havde raadført med sin Skræder,
Og med en Halsklud, ziirligt sammenlagt,
Og med en næsten ny, moderne Dragt,
Tog han galant sig ud i sine Klæder.
Herover gamle Homo ret sig glæder,
Og tidt med Faderstolthed gav han Agt,
Naar Sonnen, heelt tilbageslængt i Sædet,
Sin Næse snød med Silke-Lommeklædet.

Hør Kukkeren! Hør Kukkeren, min Søn!
Paa eengang med et Udraab han begyndte,
Mens ind i Skoven, duftende og grøn,
Fra Landeveiens Støv sig Vognen skyndte:
Et langt Liv denne Sang mig selv forkyndte,
Da syg af Gigt ifjor jeg sad i Løn
Og bad den gode Gud mig Livet spare —
Men spørg nu du, og lad Profeten svare.

En net Profet, der kun gjør Buk paa Buk!
Gjensvared Adam da hans Fader endte,
Hvorpaa han hæved Stemmen, klar og smuk,
Og ind i Skovens Dyb det Spørgsmaal sendte:
Hr. Gjøg! Hvormange Aar kan jeg mig vente? —
Kukkuk! lød Skovprofetens Svar — Kukkuk!
Kukkuk, Kukkuk (snart korte Kuk, snart lange)
Kukkuk, Kukkuk, vist over tred've Gange.

Naa, smiler Præsten, den ei kort sig fatter,
Den næsten dig en Gubbes Aar jo spaaer;
Men siig hvormange (her han raaber atter)
Vil der gaae hen, før Adams Bryllup staaer?
Kuk! toner Gjøgen, og med tvungen Latter
Vor Helt udbryder: Hvad! til næste Aar? —
Men Homo kaster munter sig tilbage,
Idet han byder Kudsken frem at age.

De kom til Sideveien, fra hvis Bakke
Just rulled ned et ziirligt Kjøretøi,
Der kjørtes af en Dreng i Fløielsfrakke,
Med rød Baret, hvorunder Haaret fløi.
Ved Siden af sad rank, med hævet Nakke,
En pyntet Dame, baade høi og drøi.
Den muntre Knalden Hestene bevinged,
Og hurtig ind paa Veien Vognen svinged.

Hvem — hviſker Adam — ruller der ſaa let?
Tys! ſvarer Homo: Baronesſe Mille —
Og i det Samme holder Vognen ſtille
Og Homo hilſer dybt med ſin Kaſkjet.
Sit Blik paa Adam Damen lader ſpille,
Mens Kjøreſvenden raaber: Seer jeg ret,
Hr. Paſtor Homo! — Men hvorhen forreſten?
Til Hr. Baronens Dør, gjenmæler Præſten.

Fortræfligt! lyder Svaret: jeg dem melder;
Hvorpaa, i Luften ſvingende ſin Pidſk,
Den muntre Kudſk nu raaber: Fremad! Friſk!
Og kjører til, ſom om det Livet gjelder.
Men ud af Vognens Slag ſig Damen helder
Og ſeer tilbage, ſmilende poliſk,
Hvorved paa Adams Kinder Roſer ſkabtes,
Der ſvandt, da ſnart af Syne Vognen tabtes.

Naa (til ſin Fa'er han ſiger) man maa ſande,
Tilveirs ſtod Baronesſens Hat og Fjær.
Ja viſt, Papa ham ſvarer: klart du ſeer!
Hun med de hvide Fjær var Degnens Hanne.
Hvad! raaber Adam, mens den Gamle leer,
Hvem var da Drengen med den kjække Pande,
Der bar den røde Hue, ſmykt med Treſſen?
Jy! ſvarer Homo: det var Baronesſen!

Vor Helt forbauset sad, og lutter Øre
Han var, imens hans Fader bliver ved:
Ja, Baronessen ikke blot kan kjøre,
Men sin Beriderkonst forstaaer hun med.
Sin lille Jagtflint kan saagar hun føre,
De vilde Fugle gjør hun tidt Fortræd.
Men er forresten, hvad man end vil sige,
En høist begavet og fortræflig Pige.

Jeg veed nok der er Folk, som hende kalde
Et lidt forkjælet Barn — men Herregud,
Som eneste Datter, som det sidste Skud,
Hvem Baroniet eengang vil tilfalde,
Har hun ei flere Feil end vi har Alle,
Og frisk og sund hun er og glat af Hud.
Hvem hun i Hymens Tempel sætter Stævne,
Lykkens Pamphilius man vel tør nævne.

Et Baroni paa otte hundred Tønder,
Foruden Mose- Skov- og Mølleskyld;
Hovpligtige halvtrediehundred Bønder,
En Faarehjord, foruden Plet og Byld,
Et Meieri, hvis Smør Alverden ynder:
Hvad siger du, min Søn, til den Idyl?
Hvad mener du? (han napped ham i Trøien)
Har du ei Lyst at skyde Pappegøien?

Du bliver rød. Du troer nok at jeg maler
Et Luftkaſtel, ſom ei for Jorden duer?
Du troer, at Baronesſers Idealer
Langt overgaae en Præſteſøns Natur?
Men vær du rolig! jeg for Alvor taler.
Med din Forſtand, dit Anſigt, din Figur,
Man ſtøder ikke paa Umuligheder,
Og tro du mig, man ligger ſom man reder.

Vor Helt ſig rømmed. Hvordan er Baronen?
Som halv i Diſtraction nu ſpurgte han.
Baronen, lyder Svaret, er en Mand,
Som baade frygter Gud og ærer Kronen,
Og ſom har god og jævn og jydſk Forſtand.
I hvad han ſiger klinger Hartkorns-Tonen;
For al ſin Tale har han til Vehikel
Den gamle Jagtlov og den ny Matrikel.

Som Enkemand i ſnart en halv Snees Aar,
I Verden Ingenting ſaa hvit han ſkatter
Som denne ſkjelmſke, overgivne Datter,
Der altid med Papa ſin Villie faaer.
Med Bøn og Graad, med Luner og med Latter
At drei' og vende ham hun ret forſtaaer;
Og faaer hun blot det Indfald, hun vil ha' dig,
Baronen og til Svigerſøn maa ta' dig.

Klem derfor' paa, min Søn! Klem paa, klem paa!
En saadan Udsigt blev ei Hvermand givet:
En nittenaarig Brud, hvis Skjørt er stivet
Med Herligheder, saa det nok skal staae.
Gaa som en Karl din Lykke rask paa Livet!
Og lad dig ikke strax af Marken slaae,
Hvis Baronessen lidt tilvands dig rider:
Den Hund, som gjøer, just ikke derfor bider.

Her holdt han inde — Skoven her ophørte,
Men høit paa Banken, som nu hilste dem,
Steg Herregaardens røde Tage frem,
Og over aabne Marker Veien førte.
Langs høie Gjødningdynger frem de kjørte,
Til Vognen standsed for Baronens Hjem.
Paa Trappen Hanne stod som gammelt Venskab,
Med hvem nu Adam gjorde nyt Bekjendtskab.

Mens hun gik foran, for dem ind at føre
Til hvad hun kaldte for Baronens Baas,
Og mens vor Helt galant la'er hende høre,
At hun er bleven kjon fra sidst de saaes,
Sig gamle Homo bøier mod hans Øre
Og hvisker sagte, saa det knap forstaaes:
Ja, gode Miner hold med Kammerpigen,
Thi hun til Baronessens Gunst er Stigen.

De stod for Døren til et stort Gemak,
Som Kammerpigen aabned for dem Begge,
For derpaa selv tilbage sig at trække,
Mens gjennem dunkle Skyer af Røgtobak
De skred forbi den lange Støvlerække
Op mod Baronens paillegule Frak.
Han paa en Sopha sad og fored Hunden,
Der knurrende gav Hals og aabned Munden.

Han reiste sig — en mager, lang Gestalt,
Med Haaret graat og filtret, Ryggen bøiet,
Med Sløvhed og Godmodighed i Diet,
Men med et Ørnenæb, der trodsed Alt.
Ih, see god Dag! han brummede fornøiet,
Mens Piben af hans Haand paa Bordet faldt:
Det Fanden ta'e mig glæder mig at see Dem!
Sæt Dem, Hr. Pastor! Sæt Dem! Maa jeg be'e Dem.

Det er nok Deres Søn — Vær stille, Hund!
Er det Maneer imod din Præst at tage? —
Naa, tag dog Plads! Min Knaster maa De smage,
Endnu til Middagstid vi har en Stund.
Her er Tobak og Øl — vil De behage!
Tys, Tyrras! — Satan, vil du holde Mund!
Her greb han Tyrras fat ved begge Øren,
Og spændte den med Støvlen ud ad Døren.

Man satte sig, og vældigt blev der røget,
Mens Præsten og Baronen gjennemgik
Det ypperlige Gjødningsstof, man fik,
Naar man Guano blandede med Møget.
Vor Helt sad taus, og da han selv ei smøged,
Saa banded dobbelt han Baronens Skik,
At blæse ham den skarpe Røg i Næsen,
Der nødte ham til evig Contra-Blæsen.

Dog endelig Forløsningstimen slog;
Tilbords de kaldtes af Lakaien Ole,
Og Allemand til Spisesalen drog,
Som, gammeldags, var smykt med Ruslæ'rs-Stole.
Der Hanne retted an i Silkekjole
Ved Sidebordet, hvor hun ud sig tog,
Skjøndt fjern fra Taflet selv, det cirkelrunde,
Omkring hvis Dug der snused fire Hunde.

En Dør gik op — og buttet, frisk og rød,
Med Halsen bar, med Kroppen svær og lille,
Med brune Øine, der i Ho'det spille,
Med sorte Lokker, der om Skuldren flød,
Indtraadte hvidklædt Baronesse Mille,
Hvem strax tilbords den gamle Homo bød;
Nei, raabte hun: hos Deres Søn jeg sidder!
Jeg for idag ham kaarer til min Ridder.

Ved disse Ord Stumpnæsen kjæk hun dreied
Om mod vor Helt, hvem det just kom tilpas;
Han bukked dybt, mens skjødesløst hun neied,
Og snart ved Damens Side tog han Plads.
Baronen Hundene tilside feied,
Hvorpaa han fyldte sit og Præstens Glas,
Og tog paa Maden fat, imens hans Datter
Sit muntre Væsen drev med Spøg og Latter.

Hun Pastor Homo rigtig holdt i Aande;
Thi naar hans Ønske til Exempel gjaldt
Lidt Peber, rakte hun ham Allehaande,
Og naar han bad om Sukker, fik han Salt.
Men mest hun bragte sin Papa i Vaande,
Thi rask hun sagde ham imod i Alt,
Og hvad saa Ørnenæsen monne sige,
Bestandig den for: Stumpen maatte vige.

Med Hanne havde meget hun at hviske,
Og til hinanden nikkede de tidt
Med Smiil, som forekom vor Helt polisk.
Men nu (imens de Gamle Skridt for Skridt
Det sidste Aars Capitelstart opfriske)
Hun sig mod Adam vender let og frit
Og siger: tro mig, jeg forlængst Dem kjender;
Igjennem Hanne vi er gamle Venner.

Hun tusind Ting om Dem mig har fortalt;
Jeg veed, hvortidt De Skoleret har staaet,
Jeg veed, hvad til Examen De har faaet,
Jeg veed, Dem Rygtet har forlovet kaldt;
En lille Gartnerpige, som er gaaet
Dem om i Hovedet, jeg kjender alt.
Her lo hun høit, mens Adam, rød i Panden,
Kun tænkte ved sig selv: det var som Fanden!

Aa, vedblev hun, idet hun med sin buttede,
Sin lille Haand en Jagthund gav et Rap,
Saa bort fra hendes Skjød den trak sin Lap:
Jeg troer just ei, hvad Rygtet Dem paaduttede;
Ved første Blik jeg til en Mand mig sluttede,
Som for en Blomst sin Frihed offrer knap.
Friheden leve! her hun Glasset tømmed,
Mens han i sin Forlegenhed sig rømmed. —

Da Taflet var forbi og Kaffen vinked,
Man til den køle Havestue gik,
Hvor alt imøde Kopperne dem blinked,
Som Hanne fyldte med den brune Drik.
Baronen strax til Lænestolen hinked,
Men Præsten sig med Baronessen fik
En luun Pasiar, og Adam stum beskued
To Kobberstik, hvis gyldne Rammer lued.

Det ene Billed viste ham George Sand,
Romanforfatterinden med Routine,
Der svang en Ridepidsk, mens klædt som Mand
Hun røg sig en Cigar med vigtig Mine.
Det andet viste Tydskernes Bettine
For Speilet, foran Skriverbordets Rand,
Sig selv beskuende, mens Haanden førte
Den rappe Pen, hvis Sprutten fast man hørte.

Vor Helt stod tabt i de berømte Qvinder,
Da Mille, som af Præstens Snak var kjed,
Med dette Spørgsmaal iilte til ham ned:
Hvad siger De til mine to Heltinder?
Aa, svared han: passable jeg dem finder.
Passable! gjentog hun med Ivrighed:
Husk, Talen er om Damer, som har vippet
Hver Mand i Røg og gjennemført Principet.

Han tog sig sammen i sin Distrahering,
Idet han spurgte, hvad Princip det var.
Jeg mener Qvindernes Emancipering,
Gav, kjækt sig brystende, hun ham til Svar;
Det store Tidsprincip, som en Rumstering
I alle svage Hjerner frembragt har;
Men for hvis Gjennemførsel tusind Qvinder
Beredt at offre Liv og Blod De finder.

Her saae hun ham med Dristighed i Øiet;
Men han, som slig en Kjækhed ei forstod,
Og som paa ingen Maade var fornøiet
Med Spøgen, hun ved Bordet sig tillod,
Lidt irriteert sig mod den Skjønne bøied
Og svared rask, med usædvanligt Mod:
Aa, sligt et Offer neppe vil sig lønne,
Principet selv er ikke værd en Bønne.

En Bønne! raabte Baronessen høit,
Mens skrømtet Vrede hendes Blik oplued;
Dog Adam trodsed Blikket, som ham trued,
Og føied til: Nei, ikke værd en Dvit!
Hvad! ei engang med Bønnen er De nøi't?
Udbrød hun atter, mens hun om sig skued.
Har du hørt Mage, Hanne! Hørte du?
Principet man i mig forhåaner nu.

Alt kom i Røre. Gamle Homo vilde
Ved Mægling dem forsone beggeto;
Den spændte Hanne halv forlegen lo;
Den svage Fader raabte: Mille, Mille,
Det gaaer forvidt! Nu maa du tie stille,
Du reent forstyrrer mig min Middagsro.
Men Mille gav til Svar, lidt uopdragen,
Papa, jeg be'er Dem, bland Dem ei i Sagen!

Her pludselig paa Hælen hun sig vendte,
Rev Havedøren op, og hurtig ned
I Lunden mod det tætte Krat hun rendte,
Af Hanne fulgt, hvis Fod i Farten gled.
Vor Helt stod slagen — gamle Homo vred
Ham et af sine bistre Blik tilsendte;
Men gabende Baronen sagde blot:
Nu kan en L'hombre rigtig gjøre godt!

Thi gik man atter til Baronens Kammer,
Hvor L'hombrekort og Piberne kom frem,
Og hvor ved Sommersolens gyldne Flammer,
Som dog Tobakken næsten skjulte dem,
Beet efter Beet som Lynet Adam rammer,
Saa han aldeles tabte sine Fem;
Han fire Timer lænket sad til Stolen,
Med Ryggen vendt mod Haven og mod Solen. —

Saa endtes denne Tychobrahes-Dag,
Der ham i hver en Retning Tab paaførte,
Og i hvis Minde han kun lidt fandt Smag,
Dengang ved Maanelyset hjem de kjørte.
Paa Veien han sin Faders Skoser hørte:
Jo du har rigtig fremmet godt din Sag!
Jo du har Verdenstone, som man siger!
Du smukt forstaaer at vinde unge Piger!

Men Du maaskee af andre Lænker bindes,
Af noget ret Sublimt og Idealt?
Ved Bordet blev jo, hvis jeg rigtig mindes,
Der om en lille Gartnerpige talt.
Jeg vil dog haabe Rygtet falsk befindes,
Et sligt Parti det var dog altfor galt —
Nei, vær kun rolig! Jeg vil Intet høre!
For selve Tanken stopper jeg mit Øre.

Der sad vor Helt en net! En indre Stemme
Tilraabte ham: nu, Adam, vær en Mand!
Din Kjærlighed ei længer taus du gjemme,
Men lad den tale, saa det spørges kan!
Benyt det givne Vink til den at fremme!
Lad Dagens Ulveld aabne din Forstand!
Gjør nu dig fri! Du kan endnu med Ære.
Slaa løs, og lad saa briste eller bære!

Dog kun forgjæves hørtes Stemmen lyde;
Thi stum sad han, der bleven var for klog
Til sig om slige Stemmer meer at bryde,
Hvormed en Enthusiast sig tidt bedrog;
Til slige skjæbnefulde Vink at tyde,
Hvorpaa man finde kan et Catalog
Hos Overtroen, hvoraf han jo blæser.
Saa tænkte han — hvad siger du, min Læser?

Hvad mener du om disse skjulte Røster,
Der tidt i Lykken vende sig til En;
Der tidt i Livets Modgang og dets Meen
Os hilse lig Musik, der Hjertet trøster;
Der tidt os gjennemtone Marv og Been,
Lig Tordenslaget, naar det Huset ryster;
Der blidt os lokke med et Kom, o kom!
Der strengt os true med Vend om, vend om!

Og hvad Betydning vil vel du tillægge
De stille Vink, som Sands og Tanke slaae;
Som snart os lede ret og snart os gjække,
Men hvis Natur og Grund vi ei forstaae?
Vink, der lig Hænder os i Kjolen trække,
Vink, der lig Stjerner os vor Skjæbne spaae,
Vink, der i Ensomheden aabenbares,
Og Vink, der midt i Verden kan erfares.

Alt kommer her an paa den rene Sands,
Der sanddru dømmer, uden Valg og Bragen;
Thi Tro saalidt som Vantro afgjør Sagen,
Og Videnskaben rides reent tilvands.
De Stjerner, som fornegtes kan om Dagen,
Dog gjennem Natten bryde frem i Glands;
Men den, som i et evigt Daglys boede,
Mon ogsaa han paa Stjernehimlen troede?

Saadan i Dagens Prosa gaaer tilgrunde
Og i Forstandens Klarhed mangen Skat,
Som sig et luttret Sind tilegne kunde,
Ved at fordybe sig i Livets Nat.
Thi gjennem denne tale tusind Munde,
Og tusind blanke Tegn paa den er sat;
Men for at tolke dem og fatte Sproget,
Det gjelder om en Sands, en uomtaaget.

Det gjelder om, at Tidens Møl og Rust
Ei svækket har dit indadvendte Øre,
Saa midt i Larmen det formaaer at høre
En Aandestemmes ætherlette Pust;
Saa Røsten, som til dig sig vender just,
Det uforfalsket kan til Hjertet føre:
Hiin Røst, som Aandeverdnen gjennemrunger,
Som taler til Enhver med egne Tunger.

Og naar medeet forbi dit Syn der gik
Et ydre Tegn, som for et Vink du skatter,
Da, for at dømme ret, det gjelder atter,
Hvorvidt din Aand hiin rene Skuen fik,
Som ei det Sande blot ved Slutning fatter,
Men som det veed at gribe med et Blik.
Men fik du denne Sands, som Livet rummer,
Da vent dig ei de Sandseløses Slummer!

Thi der hvor Verden hviler død og ſtum
For Mængdens Blik og Øre — der den vender
Sig levende mod dig, idet den ſender
Dig Bud paa Bud i Tankens ſtille Rum;
Der hvor Sletintet ſig for Hoben hænder,
Der hvor det nyhedslyſtne Publicum
Attraaer lidt Røre til lidt Vederqvægelſe,
Der er for dig en uafbrudt Bevægelſe.

Vor Helt, da han kom hjem, blev og bevæget,
Skjøndt af en anden Grund; thi Brev der laa,
Og da ihaſt han nu det gjennemſaae
Og Underſkriften reent fandt overſtreget,
Forundred først dets Navnløshed ham meget;
Men endnu ſtærkere ham monne ſlaae
Epiſtlens Indhold, da, med Hjertet bølgende,
Han af en daarlig Haandſkrift udfandt Følgende:

Min Herre! jeg Dem anſeer for en Mand,
Som ikke blot kan Andres Ære krænke,
Men ſom dem og Satisfaction vil ſkjenke
Paa den Viis, ſom det anſtaaer Folk af Stand.
I Nøddeſkoven, tæt ved Kildens Bænke,
Vi næſte Lørdag Middag træffes kan.
Piſtoler med jeg bringer; men maſkeer Dem,
At ei De kjendes ſkal, hvis Nogen ſeer Dem.

Vor Helts Forbauselse var ikke liden.
Af Brevets Dätum strax han fundet har
At det en Uge gammelt er i Tiden,
Saa næste Lørdag alt imorgen var.
Han Underskriften skarpt i Øie ta'er,
Ei forfra blot, men bagfra og fra Siden,
Og finder ud, hvad han har anet alt,
At Navnet, som der staaer, maa være Galt.

Han kalder ad den Dreng, som modtog Brevet,
Og spørger heftigt, hvem der har det bragt.
Han faaer til Svar, at Brevet ind er lagt
Af Veile Postbud, der betalt er blevet
Med otte Skilling, som det havde krævet,
Men at det intet Vid're havde sagt.
Han byder Drengen gaae, og selv han vanker
Af Gulvet op og ned i dybe Tanker.

Han standser — fæster atter sine Blikke
Paa Brevet, overveiende dets Ord.
Hvert Ord forstaaer han vel, men fatter ikke,
Hvorfor just nu Hr. Kammerherren troer
Det passende, ham sligt et Brev at skikke,
Nu, da paa Eventyret Mos der groer;
Er det først nu da kommet til Erklæring,
Og understøtter Fruen hans Besværing? —

Hvad er at gjøre? — Skal han feig sig vise?
Skal usel han til Korset krybe her
Og hele Verdens Agtelse forlise?
Nei ingenlunde! Æren er ham kjær.
Skal hān da møde, skjøndt han ei tør prise
Sin Færdighed i Brug af Haandgevær?
Det var jo Døden uden Haab om Naade!
Men jævne Sagen? ... Ja paa hvilken Maade? —

Han i Bevægelse sig sætter atter,
En Udvei søgende, som ei han fandt.
Det var, som hørte han en Dæmons Latter,
Hvergang hans Tanke noget Nyt opspandt.
Først efter Midnat han saavidt sig fatter,
At Hvileplads han ta'er paa Sengens Kant,
Hvor sløv og mødig han sank hen i Drømme,
Mens vilde Billeder forbi ham strømme.

Han vaagned op da Morgensolen skinned.
Han saae sig om med halvforstyrret Sind,
Idet han reiste sig og sig besinded,
Thi Brevet og dets Indhold faldt ham ind.
Om Lørdag Morgens Frembrud Dagen minded
Ham med sit blod- og purpurrøde Skin.
Han greb sin Hat og ud i Haven iilte,
Hvor Duggens Perle blank paa Blomsten hviilte.

Men hvor idag ham Haven syntes skjøn,
I al sin Simpelhed et jordisk Eden!
Hvor var den lille Græsplet frisk og grøn,
Og Bænken hist en Hvileplads for Freden!
Hvor fløi de muntre Fugle let til Reden
Og qviddred glade deres Morgenbøn!
At Livet var saa skjønt, han aldrig vidste —
Og dette Liv maaskee han skulde miste!

Han sænked Blikket, og med sagte Skridt
Han vandred tankefuld til Kirkegaarden,
Hvor ved sin Moders Grav han standsed lidt,
Mens der han bragte Kors og Krands i Orden.
Saa paa den lave Græsbænk, tæt ved Jorden,
Han mat sig hviled og betragted blidt
Den stille Gravhøi, smykket med Fiolen,
Der dufted frisk for ham i Morgensolen.

O, hvisked han, rørt af sin Moders Minde:
Du som for mig paa Jorden led og stred,
Du som mig varmed med din Kjærlighed,
Du gik foran — men jeg skal dig gjenfinde!
Den samme friske Krands skal os omvinde,
Hvis her jeg ved din Side lægges ned;
Den samme Jord skal vore Been bedække,
Den samme Himmel hvælves om os begge!

Og du — her han et Suk til Alma sendte —
Du som i Tanken nu mig vist er nær,
Du som af Alle mig dog mest er kjær,
Om stundom end mit Sind fra dig sig vendte:
O, hvis mit Hjerte blot tilbunds du kjendte,
Du din Tilgivelse mig skjenked her!
Ja kunde blot endnu engang vi mødes,
Da vilde selv det Bittreste forsødes!

Hans Pande sank, idet for Tanken stilled
Sig Mindet om hiin Sommeraftenstund,
Da han og Alma paa Basinets Bund
Afspeilet saae det skjønne Fremtidsbilled.
Omkring hans Kind et Træk af Veemod spilled,
Og længe sad han taus og drømte kun,
Mens Læben smiled blidt og uvilkaarlig;
Men pludselig han reiste sig alvorlig.

Det var paa Tiden! — Han afsted sig skyndte;
Men nu Samvittighedens Stemme lød,
Som Dommen over Mordere forkyndte,
Og først holdt inde, da han høit udbrød:
Jeg selv vil bøde for hvad selv jeg syndte,
Men ikke være Skyld i Nogens Død!
Her gik han frem, med Skridt nu dobbelt raske,
Men umaskeert, thi han foragted Maske.

Ved Skovens Indgang saae han paa sit Uhr.
Alt over Tolv var Klokken. Frem han iilte
Langs med den lille Bæk, der solklar smiilte
Og leded dybt ham ind i Skovens Buur.
Der seer han Kildens Bænk, hvorpaa sig hviilte
En sortmaskeret, kappeklædt Figur;
En anden Maske staaende han skuer,
Og beggeto bar sorte Fløielshuer.

Det for hans Øine sortner — nu det gjelder!
Han træder frem og letter paa sin Hat,
Idet som Adam Homo han sig melder.
Den siddende Figur sig reiser brat,
Den staaende de femten Skridt aftæller,
Og med de Ord: Pistolen har jeg ladt,
De skyder først! ham Secundanten rækker
Pistolen, og sig selv tilbage trækker.

Taus stod vor Helt og overskued Scenen,
Mens et Minut i Dødens Stilhed svandt:
Hans Modpart, som stod kappeklædt paa Stenen,
Ham forekom en frygtelig Gigant;
Og lidt til Siden, med en Haand om Grenen,
Stod truende den mørke Secundant;
Dog følte dybt han, at han tale burde,
Og før han brændte løs han tog tilorde:

Min Herre! Som Fornærmeren forbyder
Mig Ærens Lov at gjøre første Skud,
Og kun min egen Følelse jeg lyder,
Idet jeg efterfølger dette Bud;
Hvis derfor ei vor Strid kan jævnes ud,
Anmoder jeg Dem om, at først De skyder —
Hr. Secundant! kan Dette ei tilstedes?
Nei! svarer denne: Loven overtrædes.

Nu vel, han siger, mens han knapper Kjolen
Og Hanen paa sit Vaaben trækker op:
Saa sender denne Kugle jeg til Solen!
Han sigted pludselig mod Træets Top
Og brændte løs, og Røgen fra Pistolen
Nu fulgtes af et Knald, som naar en Prop
Ud af Champagneflaskens Fængsel bryder;
Dog anderledes det for Adam lyder.

Han rank og stiv for Skud sig monne stille;
Men Secundanten raabte: Masken ned!
Thi Kampen føres her med Ærlighed;
Og ned af Stenen, pludselig saa lille,
Sprang demaskeret Baronesse Mille,
Mens af de runde Skuldre Kappen gled.
Paa samme Tid blev fri en anden Pande,
Og Secundanten stod som Degnens Hanne.

Vor Helt knap troede her sit eget Øie —
Endnu paa Dødens Tanke fast han holdt,
Endnu det ned ad Ryggen løb ham koldt,
Endnu han Kuglens Retning fulgte nøie;
Den Overgang var ham for svær at døie,
Han næsten svimled — men paa eengang stolt
Han ta'er sig sammen og saavidt sig fatter,
At Luft han faaer i krampeagtig Latter.

Tys, tys, min Herre! Baronessen raaber:
Endnu min Kugle jeg tilbage har,
Som ei jeg skyder bort, lig andre Taaber.
Jeg holder Stand! gi'er Adam kjækt til Svar.
Med mindre (vedblev hun) hvad dog jeg haaber,
De Deres Ord fra sidst tilbage ta'er.
Er end Bettine og George Sand passable? —
Nei, svared han med Smiil, nei admirable!

Men dermed er endnu jeg ikke nøi't,
Foer Damen fort med samme Harcelering;
Hvis De vil opnaae Kuglens Afsparering,
Saa svar mig nu bestemt og klart og høit:
Anseer De Qvindernes Emancipering
For neppe værd en Bønne og en Døit?
Her lægger hun Pistolen an og sigter —
Aa, leer han munter: alt mit Mod mig svigter!

Emanciperingen jeg vel maa sande,
Den staaer jo for mig, fri for alle Baand.
Saa ned paa Deres Knæe! udbryder Hanne,
Og kys den frie Qvindes hvide Haand!
Han traadte frem, og med en bøiet Pande
Han sank i Knæ, og med en ydmyg Aand
Han kyssed ikke Haanden blot men Kjolen,
Mens Damen over ham afskød Pistolen.

Fra Jorden rask han reiste sig, men end
Et Eftersmæk af Svimmelen han følte,
Hvorfor til Kildens Rand han tyede hen
Og med det kolde Vand sin Pande kølte.
En Stund med bøiet Hoved der han nølte,
Men knap hans Tanke klaret var igjen,
Saa rykked Hanne bagfra ham i Ærmet,
Og spurgte sagte: har vi Dem fornærmet?

Pistolerne med løst Krudt var kun ladt,
Det Hele var en Spøg, for Dem at friste —
Ja, mumled han, det meget godt jeg vidste,
Dengang ved Brevet jeg blev Stævne sat;
Men sulten er jeg bleven paa det Sidste,
Mit Savn af Frokost gjør mig flau og mat.
Aa, lyder Svaret, stor er ikke Skaden,
Der kommer Baronessen just med Maden!

See her, min Herre! lød den Skjønnes Ord,
Paa Deres Arm vor Madkurv maa De bære!
Modtag min Tak (han svarer) for den Ære,
At Æslets Rolle De mig her betroer,
Kun maa De ogsaa nu mig Veien lære.
Fremad! hun siger: Ned til Veilefjord!
Og gjennem Skoven frem de traved Alle,
Mens Damerne Pistolerne lod knalde.

Det var en lystig Vandring; Dagens Kjerte
Belyste Skovens Løv paa deres Gang,
Og let og frit sig hæved Adams Hjerte,
I hvilket Livets fulde Toner klang
Igjennem Dødens overvundne Smerte.
De muntre Damer Jægervise sang,
Mens over Stenter, op og ned ad Bakker,
De fløi afsted i deres Fløielsfrakker.

De naaede Fjordens Bred, hvor Baaden laa,
I hvilken Adam svingled som en Daare,
Ved under Hannes Vippen ned at staae.
Derpaa greb begge Damer hver sin Aare,
Og hvit til Styrmand de vor Helt udkaare,
Som dog udbeder sig, at roe han maa.
Nei, raabte Mille: De skal Farten styre,
Imens vi Andre roe som raske Fyre!

Og virkelig, de gjorde raske Tag,
Den kjække Mille og den tappre Hanne,
Og høist nøjagtigt holdt de Aareslag,
Saa Baaden let gled hen ad Fjordens Vande.
Vor Helt, som maatte Færdigheden sande,
Mens han ved Roret sad i al sin Mag,
Dem for to sikkre Damer ogsaa roser —
Hvad Damer! svares der: Vi er Matroser!

Snart landed Baaden ved den lille Ø,
Hvor, til et Skjerm mod Sommersolens Flammer,
De grønne Bøge hvælved høit et Kammer
Midt i den solbestraalte, blanke Sø.
De steg iland, og ved to ranke Stammer,
Hvor Gyngen hang og hvor det friske Hø
Indbød til Hvile Lemmer, som var matte,
Sig Adam mellem begge Damer satte.

Her seer De mit høitelskte Sanssouci,
Begyndte Mille, medens Hanne læsed
Den velforsynte Madkurv af paa Græsset
Og af den fulde Flaske skjenked i:
Her faaer jeg Luft, er Hjertet sammenpresset,
Her drømmer jeg om Livets Poesi,
Her la'er det faste Land jeg bag mig ligge,
Og her med Dem vil nu Forlig jeg drikke.

Vor Helt med Tak det rakte Bæger tog,
Og beggeto paa eengang svang Pokalen;
Men netop som de klinked, Nattergalen
I Krattet bag dem sine Triller slog.
Hør — hvisked Hanne — hør, Musik i Salen!
Et saadant Varsel aldrig mig bedrog;
Det tyder paa Velsignelse fra Oven
For Venskabspagten, knyttet nys i Skoven.

I denne Spaadom jeg min Hanne kjender!
Udraabte Mille; thi De vide maa,
At fra igaar hun speculerer paa,
Af os at gjøre to intime Venner.
Imorges, da i Fjorden her som Ænder
Vi svømmed rundt, lod ret hun Munden gaae.
Hun paastod, vi var skabte for hinanden;
Har De hørt Mage? Hun er fra Forstanden

Som Lille havde hun et prægtigt Hoved,
Gjensvared Adam med et Smiil om Kind;
Og siden den Tid har jeg ikke sovet,
Faldt Kammerpigen ham i Talen ind.
Men beggeto vi har af Dem os lovet
Et Eventyr, som muntre kan vort Sind;
Fortæl os et, før Kagen vi fortære —
Ja, raabte Mille: saadan skal det være!

Et Eventyr? han gjentog, medens hine
Sad lyttende, med Øiet mod ham vendt;
Velan! (tilføied han med tænksom Mine)
Saa hør da, hvad maaskee Dem er bekjendt.
Og nu fortalte han dem om Undine,
Som født af Vand, dog blev af Ild optændt;
Om hendes Elskov, som et Under skabte,
Om Sjælen, som hun fik og som hun tabte.

Historien dem stærkt interessered,
Men ogsaa ypperligt fortalt den blev,
Og Mille høit med Varme declamered:
Undine, Stakkel, du ei vidt det drev!
Fra Vandet knap du var emanciperet,
For atter Elementet bort dig rev;
Men Hanne sagde, bydende dem Kage,
Paa alt det Vaade nu lidt Tørt kan smage.

Forresten (blev hun ved) af Alt jeg dømmer,
At Baronessen snart en Frier faaer,
Thi ogsaa hun som en Undine svømmer,
Og her en Ridder jo ved Bredden staaer.
Den Skjønne svared vredt: Jeg troer du drømmer!
Hvis ei du tier, jeg til Gjengjeld spaaer
En Laas dig for din Mund, som vil den stoppe —
Her saaes til Gyngen hen hun let at hoppe.

Stig ind, min Herre! foer hun munter fort,
Og mod sin Villie Adam maatte gjør'et;
Dog neppe var det skeet, før han, omsnøret
Af Gyngens Reb, i Luften førtes bort.
Da han foer op, det sused ham om Øret,
Da han foer ned, blev for hans Blik det sort;
Men stedse høiere han kun blev slynget,
Thi ubarmhjertigt Damerne ham gynged.

Nu er det nok! han raabte til dem ned,
Mens Jord og Himmel for hans Blik sig blanded.
Nei! svared Mille, som i Touget sled:
De med Undine trak os ned i Vandet,
Til Gjengjeld maa De op i Ætherlandet,
At ret om Luften De kan faae Besked.
See Dem omkring! De kan jo aldrig vide,
Om ikke der De møder en Sylphide.

Saaledes endtes med en Himmelfart
Den Dag, som Undergang vor Helt forkyndte;
I Baaden hjem til Skoven man sig skyndte,
Hvor med den Skjønne han tog Afsked snart.
Hans Tanker nu at røre sig begyndte,
Og, gjørende sig Damens Væsen klart,
Han sagde — som for selv sig at belære —
Hun vistnok let at leve med maa være.

Han let og ſtyrket hjemad gik ſit Skud;
Men ingen Ro fra den Tid fik han mere,
Thi næſten daglig, een Gang eller flere,
Kom fra Baronens nu der Brev og Bud,
For ham til Gaarden op at invitere;
Og derfra gik det muntre Tog saa ud,
Tillands, igjennem Marker, Enge, Skove,
Tilvands, hen over Sø og ſalten Vove.

Han maatte Damerne tilheſt ledſage,
Og give Følge, naar paa Jagt de tog;
Han maatte med i Phaethonen age,
Naar over Stok og Steen afſted de jog;
Men medens Uger, Maaneder og Dage
Paa denne Viis forbi paa Vinger drog,
Skred ogſaa mægtigt frem det ny Bekjendtſkab,
Der Kammeratſkab blev, men aldrig Venſkab.

Det ſelſomt var, men ſelv han vidſte ikke,
Hvorvidt, og i hvad Grad ham Damen led;
Thi ſkjøndt af Glas med ham hun kunde drikke,
Og ſkjøndt i Græsſet hun hos ham ſig ſmed:
Var altid kolige dog hendes Blikke,
Og uden mindſte Glimt af Kjærlighed.
Til ſtærkt at gjøre Cour han tabte Lyſten,
Og saadan ſtod nu Spillet ſidſt i Høſten.

— Det var en Morgen og paa Herregaarden
Høstgildet til om Aftnen var bestemt,
Hvortil (hvad Læseren begriber nemt)
Den hele Præstegaard er indbudt vorden.
I Præstens Stue sad i daglig Orden
Vor Helt ved Frokostbordet, og beklemt
Af Gulvet op og ned hans Fader vandred,
Med spændte Miner, som sig tidt forandred.

Paa eengang standsed han og stærkt sig rømmed.
Min Søn! begyndte han: Min Søn! Min Ven —
Her brød han af og gik til Vindvet hen,
Som om ved meer at sige han sig ømmed.
Min gode Søn! (her kom han sig igjen)
Dig forud at fortælle vel sig sømmed,
At jeg — før Tid og Alder reent omskifte mig —
At jeg ... at, at ... jeg tænker paa at gifte mig.

Afbryd mig ei! Jeg veed, hvad du vil sige.
Du troer, jeg har din gode Moder glemt?
Ja dersom det var saa, da var det slemt;
Nei, aldrig faaer jeg Nogen, hendes Lige!
Jeg veed, at dybere jeg ned maa stige,
Men ei desmindre har jeg mig bestemt;
Og spørger du, paa Grund af hvad Omstændighed?
Da vil jeg svare dig: af puur Nødvendighed!

Forſtaaer du mig? Hvad Andet er Nødvendighed,
End disse tuſind Smaating, disse Grunde,
Som hver for ſig os bøier ingenlunde,
Men ſom tilſammen tvinge med Ubœndighed?
Nødvendighed for mig benœvnes kunde:
Lidt Svaghed, Gigt, min Præſtegaards Elendighed,
Lidt gammel Gjeld, ſom ſnart jeg ſkal klarere,
Uordentlige Folk, og andet Mere.

Men hvad en Kone gjelder, førſt man fatter,
Naar man ſom Enkemand det har probeert
Og ſeer ſin Gaard og Avling halv ſpoleert.
Mit Valg er Møller Knudſens ældſte Datter,
En vakker, huuslig Pige, ſom jeg ſkatter,
Som jeg desuden ſelv har confirmeert.
Hun med lidt Midler hjælper mig paafode,
Og i min Alder ſeer hun mig tilgode.

Her holdt han inde — han paa Sønnen ſeer,
Hvem Pauſen og det ſtive Blik beſværer;
Men Homo ſelv dog lider endnu meer,
Og Adams Mening reentud han begjærer.
O, ſvares der: min Faders Valg jeg ærer,
Naar af Nødvendighed kun ei det ſkeer;
Min Mening er, hvis jeg den yttre turde,
At her der juſt med Fribed handles burde.

Ja Frihed, Frihed! gjenta'er ivrig Præsten:
Det er et høist sublimt og gyldent Ord,
Men altfor idealsk det klinger næsten,
Gud bedre det! for en saa syndig Jord.
Ja er man ung og har man det forresten
Luunt inden Vægge, man paa Frihed troer;
Men bliv man gammel i vor Slægts Elendighed,
Saa ta'er man nok sin Hat af for Nødvendighed.

Thi den paa ingen Maade er det Samme
Som Skjæbnen, der er blind, af hedensk Art.
Var det saa vel! du skulde see mig snart,
Som christen Præst mig for mig selv at skamme.
Nei, lad kun Skjæbnens Kolleslag mig ramme,
Bli'er for Nødvendighedens Aag jeg spart;
Men da du ei Begrebet synes kjende,
Bli'er det nok bedst, vi det paa dig anvende.

Hvor blev han glad den Gamle, ved i Strikken,
Imens han selv gik fri, sin Søn at faae!
Men rask til Svar gav Adam, hvem i Stikken
Philosophien ikke her lod staae:
Nødvendigheden hører til Logiken!
Dens objective Deel den slutte maa;
Derfra til Frihed i Begrebets Viden,
Er Veien, som jeg tidt har gjort, kun liden.

Aa Snak med din Logik! den Gamle siger;
Her taler vi om den Nødvendighed,
Hvoraf det borgerlige Liv kun veed:
Om den, der i en nøgen Krop fremstiger,
Om den, der fra en sulten Mave skriger,
Om den, der perler i vort Ansigts Sved.
For den Nødvendighed tilta'er Respecten,
Jo meer man kjender til sig selv og Slægten.

Ja den med Aarene man ret vurderer!
Men og paa dig, uagtet du er ung,
Uagtet du til Frihed dig studerer,
Nødvendigheden ligger haard og tung.
Den ligger i din pengeløse Pung,
Og i din Lyst til Alt hvad der brillerer;
Den ligger i din Smag paa Livets Fest,
Og i din Ulyst til at være Præst.

Et Valg nødvendigt er — dig rask bestem!
See! paa den ene Side vinker Lykken
Med Baroniet dig til Høihed frem;
Og paa den anden Side, her i Skyggen,
Et Landsbykald med et Annex paa Ryggen
Dig hilser som din Fremtids ringe Hjem.
Hist Æren, og i Staten daadrig Virken,
Her Pligten, og Bestræbelser for Kirken.

Vælg selv! Men det jeg forud la'er dig vide,
At hvis der skulde være gamle Baand,
Som vil dig drage til den ene Side,
Da river jeg dem sønder med min Haand.
Imod din Fader vil dog ei du stride,
Og derved synde mod den Helligaand,
Og føie Skyld til Tab af Interessen? —
Betænk nu det, og tænk paa Baronessen!

Her gik Pastoren bort; men trist tilbage
Paa Stolen i sin Slaabrok Adam blev,
Som strøg betænksom sig om Kind og Hage,
Og med sin Gaffel paa Tallerk'nen skrev.
Hans Faders Ord ei ret ham vilde smage,
Paa en Afgjørelse for rask de drev;
Men at han dem paa Hjerte dog sig lagde,
Sig viste tydeligt, da nu han sagde:

Ja det er sandt, mit Kald til Præst er ringe,
Og var endog jeg Alma nok saa god,
Hvad nytter det, at ville gjennemtvinge
Hvad hele Verden sætter sig imod?
Velsignelse det aldrig kunde bringe,
Hvis her min Faders Villie jeg modstod;
Ved ret at overveie hver Omstændighed,
Jeg indseer selv Beslutningens Nødvendighed.

Nei, nei! udbrød paa eengang han igjen:
Nødvendighed skal Hjulet her ei drive;
Nødvendigheden, som jeg trodser — den
Skal aldrig Skyld jeg for min Handling give.
Midt i min Vælgen vil jeg fri forblive,
Og frit beslutte, frit mig give hen;
Men dog med Overlæg skal alt bestemmes,
Og intet Pro og Contra tør forglemmes.

Med dette Forsæt indtil Dagen veg
Hvert Pro og Contra nu vor Helt berørte,
Hvorpaa en anden Dragt han sig iførte,
Og op i Vognen med sin Fader steg.
Rask til Baronens Ladegaard de kjørte,
Hvor Gildet var begyndt med Dands og Leg;
Thi alt i Porten dem imøde hviner
Clar'netter og forstemte Fioliner.

De gaae i Laden ind, hvor tændte Lygter
I grønne Krandse rundt paa Væggen hang,
Og hvor et Leergulv Træskodands ei frygter.
Piger og Karle gjør dem Veien trang,
Thi just som ellevild den gamle Nøgter
Med Tosse-Karen om paa Gulvet sprang;
Omkring det gamle Par lød Skoggerlatter,
Der steg til Vildhed da omkuld det dratter.

Mod Gjæsterne kom tvende Bønderpiger,
Hvis røde Baand fra Huen hang coqvet,
Og En af dem gi'er Præsten Haand og siger:
Go' Dau bit' Fa'er! Er Tøsen it' net?
Hvad? Baronesse Mille! Præsten skriger,
Og du, min gode Hanne! Seer jeg ret? —
Men leende sig begge Damer dreied
Paa Hælen rundt, saa Skjørtet om dem feied.

Bemærker De, til Adam hvisker Mille,
Den stærke Dunst, som om mit Hoved staaer,
Som ikke jeg for Meget miste vilde,
Thi dygtig Dands den mig iaften spaaer.
Lugt, hvor jeg vædet har til dette Gilde
Med Brændeviin og Punschextract mit Haar;
Med slig Essens man lokker Bondedandserne,
Og under Dandsen dem fortryller Sandserne.

Ja, meer til Perial man ei behøver,
Gi'er muntert leende vor Helt til Svar;
Men vild Musik hans Latter overdøver,
Thi paa en Polskdands just begyndt man har.
En Herre Baronessens Haand ham røver,
Og let til Dandsen gaaer det unge Par.
Hvem var den Mand? han overrasket siger —
Jh! svarer Hanne: Kammerjunker Kriger!

Det er en høist fortryllende Person,
Som nys er kommen i Qvarteer i Veile,
Og som, hvis ei jeg meget skulde feile,
Paa Gaarden her gad tage Garnison.
Tag Dem iagt! thi han forstaaer at beile
Med Skæg og Sporer som en kjæk Dragon,
Og bli'er han vred, han Deres Hoved spalter;
Men nu farvel! thi der er min Forvalter.

Og bort fløi Hanne med Forvalter Hansen,
En kraftig Karl, som voldsomt gjorde Cour
Og tumled hende lystigt om i Dandsen,
Imens vor Helt, med Minen stram og suur,
I Krogen stod, belyst af Lygteglandsen,
Og gjorde kun en maadelig Figur.
Han saa at sige næsten stod istampe,
Mens rundt om sig han Fødder hørte trampe.

Musiken, der var stillet op paa Tønder,
Med Hvinen gjennemskar den varme Luft,
Hvori der bølged som en blandet Duft
Af Støv og Sved, af Brændeviin og Bønder:
En Damp af jævn Natur og sund Fornuft,
Som Adams fine Næse lidt kun ynder.
Han gik til Døren hen; men der han stødte paa
Baronen, til hvis lange Snak han lytte maa.

Hans Blik løb rundt, og mellem Folk, der buldre,
Han Baronessen seer i Dandsens Lag
Med Hænderne paa Bondeknøsens Skuldre,
Som rask i hendes Hofter gjorde Tag;
Som op og ned ei gynged blødt sin Huldre,
Men som til begge Sider gjorde Slag
Med Been og Skulder, mens i Ring han kjørte
Den tappre Dame, der saa rank sig førte.

Nedeet de Valsende sig brat adskille,
Og hen mod dem fløi Adam som en Piil,
Og med et ydmygt Buk han beder Mille,
At dandse med ham Molinask og Riil.
Ih, ja saamænd! hun svarer med et Smiil,
Men først en Lædskedrik, min Tørst at stille!
Her pustende hun sætter sig paa Bænken,
Og efter Punsch vor Helt foer hen til Skjenken.

Da han tilbage kom, sad Lieut'nant Kriger
Henbøiet over Damen høist galant,
Og fyldte hendes Øre med sin Smiger.
Hun Punschen tog og den fortræflig fandt,
Hvorpaa til Adam, der stod tvær, hun siger:
Jaften er jeg Grethe — ikke sandt?
Men De, Hr. Homo, Navn af Hans skal bære,
Og Kammerjunker Kriger Mads skal være.

I Adams Kram det Hanſenavn juſt paſſed;
Han ſatte ſig ihaſt paa Bænken ned,
Hvorpaa i Bondeſprog om Kjærlighed
Af Herrerne der hanſet blev og madſet,
Imens ſkjøn Grethe nipped tidt til Glasſet
Og gav til begge Sider dem Beſked.
Men da hun havde faaet nok af Hvilen,
Hun reiſte ſig og raabte: Rilen, Rilen!

Man ſpilled op, og ind i Kredſen traadte,
Da Hanne ſig til Dandſen havde meldt,
Med begge ſine Damer nu vor Helt.
De gamle Koner ſig ved Synet gotte,
De unge Karle med Beundring ſkotte
Til Adams Lemmer, ſom han ryſter ſnelt,
Til Hannes Bagdeel, der ſaa hurtig vrikker,
Til Milles Been, der gaae ſom Trommeſtikker.

Beſtandig mere voldſom blev Muſiken,
Og mere glad det Folk, ſom paa dem ſeer;
Beſtandig løſere ſig Adam teer,
Beſtandig raſkere blev Hannes Vrikken,
Beſtandig ligere med Trommeſtikken
Slog Mille Foden imod Gulvets Leer;
Og hvergang Plads i Kredſen de forandre,
Lig fulde Folk de krydſed om hverandre.

Dem Alles Jubelraab Triumf beredte,
Da, efter Rilens Slutning, til sin Plads
Den lykkelige Hans hjemførte Grethe.
Han iilte bort, at fylde hendes Glas,
Men da han kom igjen, som før det skeete
At han ved hendes Side traf paa Mads,
Der just ved Smigren og ved Overraskten
Af Damen Løfte faaer paa Molinasken.

I Adams Kinder Blodet heftigt stiger
Ved det, som lige for hans Øine skeer;
Han ønsked ret at knuse denne Kriger,
Og stampe ham saa flad som Gulvets Leer.
Til Baronessen han lidt bitter siger:
For mig er altsaa intet Haab der meer?
Nei, hørtes Lieut'nant Kriger spodsk at svare,
Nei stakkels Hans kan her sig Møien spare.

Hvem gjelder Deres Hans, Hr. Kammerjunker!
Med rynket Bryn vor Helt nu spørger rask,
Ide med Haanden han i Bænken dunker.
Aa, raaber Mille: hvilket rædsomt Dask!
Men Kriger leer: Hr. Hans han spruder Funker,
Han slaaer os Allesammen reent i Mask.
Hr. Lieut'nant! stammed Adam, rød af Vrede:
Følg med! Om en Forklaring maa jeg bede!

Han kom ei langt; thi Mille brat i Farten
Ham ſtandſed og ham hurtig førte hen
Til Kriger, der ſig ſtrøg om Knevelsbarten
Og høflig ſagde: Naa, godt Ord igjen!
Glem De min Spøg! Jeg kunde gjerne ſpart'en.
Men Mille hviſked til ham: kjære Ven!
Naar Dem jeg Hans og ham jeg Mads benævner,
Mon om min Mening da en Tvivl jeg levner?

Her gik med Kriger hun til Molinaſken,
Juſt ſom i Rækken ned et Par der foer,
Ledſaget af de Andres Nævekladſken
Og Støvletrampen, lig et Glædens Chor.
Vor Helt imidlertid gned Pandebraſken
Og gjentog for ſig ſelv de gyldne Ord:
Naar Dem jeg Hans og ham jeg Mads benævner,
Mon om min Mening da en Tvivl jeg levner?

Han følte ſig for hver Bekymring lettet,
Og drivende med aabent Sind omkring,
Han lagde Mærke til de tuſind Ting:
Hiſt i en Krog en Mø paa Stadſen retted
Og faſt om Benet Strømpebaandet fletted;
Hiſt om en Kiſte Koner ſtod i Ring,
Og høit paa Laaget ſad en Pukkelrygget,
Hvis ſtive Korsklæd' var med Strimler ſmykket.

Hun saae paa Dandsen med sit skarpe Blik,
Meddelende sig høit til Huusmandsenken,
Mens Adam gik forbi dem hen til Skjenken,
Hvor ud af Tønden flød den stærke Drik.
En halv Snees gamle Bønder sad paa Bænken
Og sig en luun Passiar ved Kruset fik,
Mens Andre, lyttende til Kudsken Søren,
Med Piber stod og røg Tobak i Døren.

Han gjennembrød med Møie denne Stimmel
Og flygted ud af Ladens aabne Dør,
Men fast ved Overgangen blev han svimmel:
Dyb Stilhed dækker Egnen som et Slør,
Foroven sees den klare Stjernehimmel,
Forneden Duggen sine Perler strøer;
En sagte Luftning Poppelpilen rører,
Hvis svage Skjælven Natten ham tilfører.

Han stod en Stund med fængslet Sind og Sands,
Mens Blikket opad han mod Himlen retter,
Hvor, over Jorden hævet, Lyset fletter
Af Tidens Tegn sig Evighedens Krands.
Da vakte ham de høse Clarinetter,
Og fra sin korte Drøm i Nattens Glands
Han atter nu i Laden ind sig skyndte,
Hvor paa den store Runddands man begyndte.

Der kom skjøn Grethe livlig ham imøde,
Og raabte: Hans, til Dands her er min Haand!
Og han naturligviis lod ei sig nøde,
Men greb den hurtig, med taknemlig Aand.
Til Kredsens Ring snart Fleer og Fleer der støde,
Om Ung og Gammel danner den et Baand,
Om Pigen, Karlen, Krøblingen og Konen,
Om Svinedrengen, Præsten og Baronen.

Ved støiende Musik den hele Kjæde
Bevæged rundt sig i det store Rum,
Mens haardt i Gulvet Alle hørtes træde;
Derpaa i Kreds svang Pigerne sig om,
Som til at dele med sig Valsens Glæde
Til Makker tog hvem dem i Tanker kom.
Men efter hver en Vals — hvad mest fornøier —
Kom der en Træskodands med Leg og Løier.

Først sad Jens Nøgter paa Forundringsstolen,
Saa faldt, som Blindebuk, ved hvert et Skridt
Den gamle Kirsten, hvem man trak i Kjolen;
Saa Birthe røg Tobak og hosted tidt,
Saa gned den døve Mikkel paa Fiolen,
Mens lamme Jeppe dandsed Molevit;
Saa snurredes der Kyllinger som gale,
Og saa sprang lystigt Buk de unge Ka'le.

Men størst Plasseer det vakte dog ved Festen,
Da Mille bød for Latteren tilfals
Og hurtig som en Top omsnurred Præsten,
Der holdt besippet fast om hendes Hals,
Mens samme Tid Baronen styrted næsten,
Af Hanne tumlet i en holsteensk Vals.
Der blev en Støien, som kan ei beskrives,
Hvorved selv Gaasetøsens Træk oplives.

Vor Helt var som paa Toppen af sin Lykke;
Thi da i Dandsen rundt man atter drog,
Og let sin Dames Haand han vored trykke,
Et kraftigt Gjentryk han til Svar modtog.
I Lykkens Solskin først der kom en Skygge,
Da Vognen kom og Afskedstimen slog;
Da Mille han hang Kaaben over Skuldren,
Og selv han kjørte bort fra Gildets Buldren.

Han sov saalænge som sig kunde sømme,
Dengang i Hjemmet trøt han smed sin Krop
Paa Leiet, hvor han snart sank hen i Drømme.
Først ud paa Formiddagen stod han op,
For — sigende til alle Drømme stop —
Endnu engang sin Stilling at bedømme;
For, mens hans kaldte Haab og Minder frem,
Sig ret at orientere mellem dem.

Han var en ærlig Karl — han negted ikke,
At Almas Spil her stod forbandet slet;
Hans Dobbeltspil sig stilled for hans Blikke,
Og det fortrød ham, thi han var honnet;
Han var fornuftig og forstod at skikke
Sig i en Verden, som var ei ham ret;
Men ogsaa følsom var han — dybt han sukked,
Da langsomt han sin Skriverpult oplukked.

Deraf han udtog Pen, Papir og Blæk,
For Alma hendes Frihed at gjengive:
Han skrev og skrev; han vedblev rask at skrive,
Og — lost var Baandet til hans egen Skræk.
Men derved lod han ikke det forblive;
Han sine Grunde gav med klare Træk,
Og til sin Hovedgrund (en Faders Villie)
Han føied sit Farvel til Havens Lilie.

Men knap var Brevet med Oblaten værdet,
Knap var Adressen skreven udenpaa,
For han ad Drengen kaldte, som paa Stedet
Med det til Postcontoret maatte gaae.
Han fulgte Drengen med sit Blik til Ledet —
Han dreied mørk sig om og sagde: Saa!
Nu har jeg gjort, hvad Ærens Stemme bød mig;
Nu har jeg skrevet, ak! hvad halv fortrød mig.

Den hele Dag han gik omkring i Spænding
Og følte sig saa ængstelig beklemt,
Som om han søgte sin forlorne Penning,
Men Stedet, hvor den tabt var, havde glemt.
Først næste Dag hans Tanker tog en Vending,
Hvorved hans Følelse blev meer bestemt;
Thi med sin Fortid bag sig, nu han skued
Ud mod det Fremtidshaab, som for ham lued.

Og hvor han kjækt og kraftigt skulde virke,
Nu da saa store Midler sig tilbød!
Vel ei som Præst for Menighed og Kirke,
Men som en Gud for Mængden i dens Nød.
Ei meer saa smaat han frem sig vilde lirke,
Velsignelsernes hele rige Skjød
Han vilde aabne for sig selv og Alle,
Og som Patron Clienters Held fremkalde.

Vel havde han endnu ei Baroniet,
Som alle Virkemidler skrev sig fra;
Men meget feil af Alt han maatte ta',
Om ikke Lykken paa hans Vink kun bied,
Om ikke Baronessens Haand og Ja
Med Gaard og Gods og hele Clerestet
Var hans, naar blot det Ord han sige vilde,
Der evig bandt hans Skjæbne fast til Mille.

Saa gjorde nu vor Helt sit Livsbestik,
Og det saa godt som mangen En, der bytted
Den Rolle bort, som han i Livet fik,
Og til hvis Indhold han fra ung af lytted;
Thi har sin Frihed først saa frit man nyttet,
At reent det indre Kald forbi man gik,
Da er det virkelig omtrent det Samme,
I hvilken Rolle man skal staae tilskamme.

O, kast dit Blik hen over Livets Scene,
Og see, min unge Læser, dig i Speil!
See, hvor Acteurerne for fulde Seil
Gaae bag ad Dandsen, og det godt fortjene:
See dem med Intet være paa det Rene,
Hør af Replikkerne dem tage feil,
See dem i Monologer sig behage,
Men i Actionen kortest Straa at drage!

Og hvad er Grunden til det usle Spil? —
I Garderobeskabet ligger Grunden
Til at den Rolle, som dem hørte til,
Ved Prøven altfor ringe bliver funden.
En simpel Dragt med Rollen er forbunden,
Og man i Pragtcostume glimre vil;
For Fløil og Flitterstads sig selv man sælger,
Idet man „Rollen over Evne“ vælger.

Thi Helt man være vil; med gyldne Bræmmer
Om Kaaben stolt sig støtte til sit Sværd,
Og, Stodderkongen lig blandt Fattiglemmer,
Beundring vække, men Respect især.
Det store Drama's Fordring reent man glemmer,
Thi kun som sin har Handlingen man kjær,
Og man saalidt paa Sammenspillet tænker,
At Tanken om hver Sammenstilling krænker.

O triste Stund! naar under Piben, Trampen,
Man skamfuld da fra Scenen trækker bort,
Hvor galoneert man stod, belyst af Lampen,
Mens man i Spil og Handling kom tilkort.
O triste Stund bag Scenen! naar med Svampen
Man visker Sminken af, men ei sin Tort;
Naar Stykket er forbi, og efter Spasen
Man nu nødvendigviis skal af med Stadsen.

O Smerte! (thi det Smerte vel maa volde)
Naar da man mindes angerfuld, beklemt,
Sin egentlige, sin forsmaaede Rolle,
For hvilken man i Livet var bestemt,
Men som at lære nu det haardt vil holde,
Da man paa Stumper nær den har forglemt;
Og som i hvert Fald dog det er forsilde
I Gravens Dragt ved Tæppets Fald at spille.

Ei sandt, min Læser, slig en Udsigt skrækker?
Nu vel, saa grib da i din egen Barm!
Thi om du end som Tilskuer heller lægger
Til Ro dig langt fra Spillet og dets Larm,
Dig Livet ind paa Scenen snart dog trækker.
For du i Spil og Handling bliver varm,
Betænk din Stilling ret! Jeg selv vil holde
Mig til vor Helt og til hans Fremtidsrolle.

Hans Plan vi veed — men den realiseertes
Dog ei saa nemt just, som han havde meent,
Uagtet, selv naar ei han inviteertes,
Han tog til Gaarden tidlig nu og seent;
Uagtet, naar med Damerne spadseertes,
Han næsten ud af Posen talte reent;
Uagtet uophørlig for den Skjønne
Han gjorde sine Frierhoser grønne.

Thi hun bestandig var og blev den Samme,
Som om hun Grethes Haandtryk havde glemt,
Og tidt han med sin Omhed stod tilskamme
Ved grusom Latter og letsindig Skjemt.
Men hvad hans Haab fornemlig monne lamme,
Hvad meer end Alting gjorde ham forstemt,
Var denne Lieut'nant Kriger, som fra Veile
Hveranden Dag tilhest kom for at heile.

O, hvor han hated denne Kammerjunker,
Der strøg om Knevelsbarten sig saa kjækt,
Der, medens Øiet spruded Elskovsfunker,
Greb Damens Haand og kysted den saa frækt!
O hvor han vidste godt, at denne Knægt
Kun beilede til Baronessens Grunker!
O hvor den Hykler var iveien her
Ham selv, som hende selv dog havde kjær!

Hvordan han ret var faren knap han vidste,
Mens han paa denne Viis, med Sindet sygt,
Bestandig indklemt mellem Haab og Frygt,
Saae hele Maaneder forbi at liste. —
Det Vinter blevet var, og paa det Sidste
Den stærke Frost sin Isbro havde byg't,
Da, indbudt til et Skøiteløb af Mille,
En Morgen han til Fjorden vandred stille.

Der spændte strax han sine Skøiter paa,
Og ud fra Landet, under Isens Knagen,
Han iilte fremad over Sneens Lagen,
Der tyndt og fiint paa Bølgebroen laa.
Han i det Fjerne tre Figurer saae,
Og vidste nu hvad Klokken her var slagen;
Han Krigers blaae Dragonfrak kunde kjende,
Og Iversygens Ild han følte brænde.

Han raſk løb frem, mens ham imøde ſkred
Hr. Kriger, med Cigar imellem Tænderne,
Og Jomfru Hanne, ſtrittende med Hænderne,
Beſtandig rede til at dumpe ned,
Og Baronesſen, ſvingende med Lænderne,
Til pludſelig paa eet Been frem hun gled,
Mens hun det andet udſtrakt holdt iveiret,
Med hvilken Hilſen hun vor Helt beværed.

Velkommen! raabte hun med muntre Lader,
Idet hun napped ham i Kappens Flip:
Jeg ſeer, den ſtærke Froſt Dem ikke ſkader,
De fløi jo mod os ſom en Sperrevip.
Hvorledes lever Deres Næſetip
I disſe tretten eller fjorten Grader?
I Deres Øienbryn ſidder Rimen tyk:
Men ſee engang min puddrede Paryk!

Her tog hun Huen af de mørke Lokker,
Hvori den hvide Riim ſom Blomſter hang,
Og ved hans Udraab: nei det var ſom Pokker!
I Luften lyſtigt hun ſin Hue ſvang.
Men Kriger ſiger: Hyacinthens Klokker
I Vinterkulden glimrende fremſprang
Ved Kraft af disſe Kinders varme Roſe —
Ja viſt, hun leer: det er ſom Fod i Hoſe!

Men nu (blev paa sin kjække Viis hun ved)
Hjemad til Den, paa hvis Bred vi lande!
Her gav hun Kriger Haand, og rask afsted
Foer beggeto hen ad de frosne Vande.
Vor Helt da maatte række Haand til Hanne,
Og med en Braad i Hjertet følge med;
Dog medens hine fløi som Fugle hjemad,
Kreb som en Snegl han med sin Dame fremad.

Bestandig Hannes Fod i Løbet vakler,
Hvert Øieblik med Latter standser hun,
Og tidt af Adam kræves der Mirakler,
For at faae Skøiten flot, der stod paa Grund.
Først efter lang Tid naaede begge Stakler
Den fjerne Kyst, hvor Spot dem hilste kun,
Hvor Mille sin Cigar ved Krigers tændte
Og Røgen haanligt dem imøde sendte.

Det var det andet Stød, vor Helt modtog,
Men derfor lod dog ei han sig forknytte.
Den faldne Hanne lod han selv sig skjøtte,
Mens rundt paa Isen han i Kredse jog;
Det ene Been lod kun han Kroppen støtte,
Mens kjækt han Volter med det andet slog;
Tilsidst i Løbet han omkring sig vendte,
Og længe baglænds i en Cirkel rendte.

Her af sin Dame han ei længer skoses,
Men hans Triumf opløstes dog i Dunst.
Det gik ham som hos Pharao det gik Moses,
Hvis Under og Mirakler var omsonst;
Thi Kriger, hvem det ærgrer at han roses,
Løb frem og efterjorde hver en Konst,
Saa Milles Bifald fra vor Helt bortviger
Og vender sig fordoblet imod Kriger.

Da sagde denne: Hvis De Agt vil give,
Skal noget Mærkeligt De faae at see:
Af Deres skjønne Navn vil her jeg skrive
Det første Bogstav, som jo er et E.
Han iilte bort og lod de Andre blive
Paa Fladen, dækket af den tynde Snee;
Han kom igjen, og midt i Løbets Snirkler
Skrev han med Skøitens Jern to halve Cirkler.

Og virkelig! der stod et & saa tydeligt,
Saa smukt afrundet, at det var en Lyst.
Men Mille raabte: Nei, hvor det er nydeligt,
Hvor kjækt det bugter sig fra Vest til Ost!
Vor Helt, hvis Sind blev meer og meer fortrydeligt,
Fik pludselig igjen sin tabte Røst,
Og til det Udraab lod han sig forføre:
Aa intet Andet! det kan med jeg gjøre.

Han fløi afsted; men da han kom tilbage,
Og havde gjort det ene krumme Sving,
Og Tilløb til det andet vilde tage,
Idet paa Isen han sig svang omkring,
Formaaede han ei Linien krum at drage.
Da raabte Mille: Naa, istand det bring!
Og stærkt hun puffed til ham, saa paa Skøiten
Han lige fremad foer til Krigers Fløiten.

See, skreg nu Baronessen: Udraabstegnet!
Det er, som var for Deres & det skabt!
Men Adam, ved hvad her han hørte, blegned,
Og snart Balancen reent for ham gik tabt.
Han gled og gled — han stred og bagud segned;
Han holdt paa Hælene sig opret knapt,
Hans Hat faldt af — og under Milles Latter
Han baglænds ned paa Isen voldsomt dratter.

Der laa han nu. Et Øieblik han troede,
At Ryggen knækket var ved dette Stød,
Skjøndt Smerten længer nede lod formode,
At der dog var den egentlige Nød.
Men efter Faldet snart han kom paafode,
Thi Damens Latter nærmere nu lød;
Han greb sin Hat og hilste bittert smilende,
Bød høit Farvel, og fløi saa hjemad ilende.

Med Stormens Fart afsted ham Skøiten førte,
Mens han forbittret følgte Milles Dom,
Der over Isen efter ham nu kom.
Hun kaldte — men han lod, som ei han hørte;
Hun Adam skreg — men det saalidt ham rørte,
At ei engang sit Blik han dreied om.
Han naaede Bredden, hvor han spændte af sig
De lette Skøiter og iland begav sig.

Han iilte frem ad Stien, hed i Panden,
Mens fra det heftigt kogende Gemyt
Dæmoner steg, omtaagende Forstanden.
Han følte sig som Een, der Gift har nydt,
Som Een, der havde solgt sin Sjæl til Fanden,
Og mærker, han for Lønnen bliver snydt.
Han mægted i sin Stemning ei at bunde,
Hans Harme selv gik reent i den tilgrunde.

Han kom til Hjemmet, hvor ved Middagsbordet
Han traf sin Fader, som, da han tog Plads,
Just fyldte sig af Øl et mægtigt Glas,
Og, da det tømt var, skjemtende tog Ordet:
Du seer jo ud, som om du halv var jordet,
Saa bleg om Næbbet som vor syge Mads.
Stik du paa Flesket! det vil Hjertet lette;
Jeg maa afsted, for Fyren at berette.

Og bort gik Præsten, for med Præstekjolen
At faae sin Mads berettet og vendt om;
Men neppe skued Adam Stuen tom,
For han ved Vindvet satte sig paa Stolen
Og stirred ud i Gaardens snevre Rum,
Hvor Sneen glimred blank i Vintersolen.
To hele Timer sad ved Ruden vist
Saadan han maalløs, tankeløs og trist.

Den korte Dag alt mod sin Nedgang helder,
Den blege Maane staaer i Osten op,
Da hører pludselig han Klang af Bjælder,
Og Lyden gjennemtoner Sjæl og Krop.
Han lytter — høit en Pidsk i Porten smælder,
Han seer en Hest med høirød Kanetop,
Der, Møddingen forbi, tilvenstre svinger,
Fulgt af en Kane, som den laaner Vinger.

Og bag paa Kanen, med den gyldne Tresse
Om Huen og med laadne Støvler paa,
Stod klædt i Pels den lille Baronesse,
Der knaldende med Pidsken om sig saae.
Vor Helt nu med fordoblet Interesse
Lod sine Øine rundt med Kanen gaae;
Men neppe foran Døren holdt den stille,
Før hurtig ind i Stuen hopped Mille.

Der stod hun, gratulerende til Frelsen
Fra Faldet og fra Stødet, som han fik,
Hvorpaa hun føied til med muntert Blik:
Afsted, min unge Herre! Kryb i Pelsen,
En Kanetour vil styrke Deres Helsen! —
Heel villig efter Kappen bort han gik;
Men mod sin Villie, da han kom tilbage,
Paa Kanesædet Plads han maatte tage.

Dog stod han paa, han Tømmen vilde føre,
For ikke reent at sidde som et Fjog,
Og hun, som først ei derom vilde høre,
Tilsidst gav efter for hans Bønner dog.
Hyp! sagde han, og frem han monne kjøre,
Mens bagpaa hun med Pidsken smælded og
Den svang omkring sig, dengang ud ad Porten
Dem gjøende forfulgte Spids og Morten.

I Gydens Ende ved en dristig Dreien.
De naaede Kirkebakken, steil og høi,
Og derfra gik det frem ad Landeveien
Med Lynets Fart, til Nordenvindens Støi.
Den hvide Snee ved Blæstens skrappe Feien
Og Hestens Hovslag dem om Øret fløi,
Ja tidt i Adams Mund den fløi som Pudder,
Saa Talen gik for ham i Skuddermudder.

Fra Markens aabne Strøg de nedad skraaede
Mod Fjordens Bred, hvor det medeet blev tyst,
Og snart, af Skovens Bakker dækt', de naaede
Den iisbelagte, sneebestrøede Kyst.
Sin blanke Sølvregn Maanen her udsaaede,
Mens Skyens Slør omkring den bølged lyst;
Men pludselig den slørfri hilste Kanen,
Der ved dens kolde Smiil gled frem paa Banen.

Vor Helt sad taus, mens Øiet suged ind
Den lyse Klarhed, udbredt over Qvelden;
Og Aftnens Stilhed ved en lydløs Vind,
Imellem afbrudt kun af Pidskens Smælden,
Men gjennemtonet høit af Sølverbjælden,
Fremkaldte Dagens Minder i hans Sind.
Han saae omkring sig og han gjenfandt Stedet,
Hvor i hans Fald hans Skøitejern var gledet.

End seer hvert Spor han i den hvide Snee,
Sit eget lange Sving han kjender atter,
Og nu han stramt i Haanden Tømmen fatter
Og kjører rask hen over Krigers &.
Hvad! raaber Baronessen høit med Latter,
Idet hans kjække Daad hun faaer at see:
Der skærer De mig over midt i Livet!
Nu er det Puf betalt, jeg Dem har givet.

Qvitteret er for Skaden som for Skammen,
Gi'er han til Svar med et forsonligt Blik,
Der hende traf da hun trak Pelsen sammen,
Just som i Skjul bag Sløret Maanen gik.
See! raabte hun igjen: see, hvor Madamen
Coqvet med Skyerne nu leger Kik!
Og Adam strakte Halsen langt tilbage,
For Legen ret i Diesyn at tage.

Der som Endymion akkurat De ligger!
Udbrød den Skjønne med et listigt Smiil;
Tag Dem iagt! thi Luna hun er sikker,
Og alt paa Strengen gynger Amors Piil.
Hvis blot et Blik som før De hende skikker,
Hun strax fra Skyen kommer ned med Jil —
Aa, lo vor Helt, i otte Graders Kulde
Saa let ei Hjertet smeltes i den Hulde.

Her vendte Blikket opad han fornøiet,
Som før i Kanen heelt tilbagestrakt;
Men Damen vedblev — medens fremad boiet
Hun over Panden saae ham ind i Diet,
Der straalte glimrende med Stjernepragt:
Saa De for Alvor trodser Lunas Magt?
Ja, svared han: De seer jo hvor hun nøler —
Dog knap det sagt var, før et Kys han føler.

Ved Kysſets Smæk han Tømmen ſynke lod,
Saa midt i Løbet Heſten brat ſtod ſtille;
Men ſelv han reiſte ſig paa hurtig Fod
Og ſtrakte Armen henrykt imod Mille,
Som først ei rigtig vidſte hvad hun vilde,
Men ikke længe dog ſig nøde lod.
Let ſom en Kat hun ſmutted ind i Kanen,
Der ſnart igjen gled fremad over Banen.

Da kun til Een der fandtes Rum paa Sædet,
Saa tog den Skjønne Plads nu paa hans Skjød,
Hvorved ſaa inderlig vor Helt blev glædet,
At af Erkjendtlighed han over flød.
Imellem begge udſpandt ſig paa Stedet
En øm Paſſiar; ſom Damen først afbrød
Med dette Udraab: Hurtig! hjem til Gaarden,
At ſtrax vi Alting kan faae bragt i Orden.

I Fiirſpring gik det hjemad over Boven,
Og derfra paa en Markvei ind de ſlog,
Hvorpaa de ſkraaede op igjennem Skoven,
Saa ind paa Herregaarden ſnart de drog.
Der ſprang af Trappen Hanne ned forvoven
Og dem med høie Jubelraab modtog;
Men Baroneſſen raabte: Gratuleer mig,
Thi her, min Tøs, du ſom forlovet ſeer mig!

Fra Hannes Favntag sig den Skjønne vendte
Mod Adam, hvem hun hurtig med sig trak
Ind til Baronen, som i Aftenfrak
Sad ved sit Kruus, og just sin Pibe tændte
Ved Lyset, der paa Bordet døsigt brændte,
Ombølget af en Sky af Røgtobak.
Papa! hun skreg: imens De her har sovet,
Har Deres lille Datter sig forlovet.

Forlovet? gjentog langsomt Ørnenæsen,
Idet han slap det netop fyldte Glas
Og reiste sig besværligt fra sin Plads:
Forlovet? Hvad er det nu for et Væsen? —
Hvordan, Papa! Er nu De bleven kræsen,
Er min Forlovede Dem ei tilpas?
Her staaer han! og mens dybt Baronen sukked,
Trak rask hun Adam frem, som ydmygt bukked.

Hr. Homo! stammed Manden — men jeg haaber,
Det Hele kun er Spøg. Ei sandt, min Glut,
I har dog ikke handlet her som Taaber?
Som Taaber! gjenta'er Mille, stødt og mut,
Hvorpaa til Adam, der stod taus, hun raaber:
Tal du til Fa'er nu jeg har Isen brudt!
Dog kort vor Helt sit Frieri affatter
Med: Hr. Baron! jeg be'er om Deres Datter.

Saa det er Alvor? Plager Fanden Eder?
Brod nu den Gamle los med Skjend og Gnav:
Men det er vist, man ligger som man reder.
Alt kommer af den Fribed, jeg Jer gav,
Af denne Feiten om og gjøren Jav,
Som i mit Huus jeg ikke meer tilsteder.
Dig, Mille, vil i Stuen ind jeg spærre,
Og De — ja De forstaaer mig vel, min Herre?

Som om sin egen Kraft han styrke vilde,
Et heelt Kruus Øl han heftigt styrted ned;
Hvorpaa i Pibespidsen fast han bed,
Mens Adam klemte Hatten stum og stille,
Og lamenterende paavei tog Mille.
Ved Sligt at høre, sig Baronen vred;
Tilsidst han siger, i lidt spydig Tone:
Saa du har Lyst at være Præstekone?

Hvad! Præstekone jeg? Paa ingen Maade!
Troer De, Papa, jeg er en saadan Nar?
Nei, søde Fa'er, lad her De mig kun raade!
Og nu hun fat ved Haanden Adam ta'er
Og siger: Naar Papa dig ta'er til Naade,
Du Præstegrillerne vel flyve la'er?
Ja, svarer Adam: dertil er jeg villig;
Den Fordring er jo vistnok meget billig.

Stop lidt! den Gamle raaber, mens han dunker
Bestemt og fast i Bordet med sin Kno:
Thi hvoraf vil I leve da, I To? —
Aa, leer hun: Adam bliver Kammerjunker,
Og ikke sandt, Papa! De har jo Grunker,
Hvormed De hjælper os at sætte Bo?
En Svigerson vil Deres Alder styrke,
Og hjælpe Dem med Deres Jord at dyrke.

Og tænk saa — her Baronen hun omfavned
Og hopped om ham som en vever Fugl —
Og tænk saa paa hans sjeldne Navn! thi Navnet
Er nok saa godt som Brockdorff eller Juel.
En Homo man endnu ved Hoffet savned;
Tænk, hvor De selv Dem vilde ærgre guul,
Hvis i en Homos Sted der her paa Pladsen
Kun stod en Nielsen, Møller eller Madsen.

Ja, du for dine Varer prægtigt snakker!
Afbrød Papa, bestandig lige tvær;
Men hun blev ved: naa nu fornuftig vær!
Tænk, om en adelig, forsulten Prakker
Til Svigerson De havde faaet her,
Han havde lagt Dem øde, jo jeg takker!
Med Spil og Gjeld, hvorved saa De blev hængende,
Han snart Dem havde hjulpet af med Pengene.

Det Argument fornemlig gjorde Gavn;
Og da paa Milles Bøn nu Adam loved,
At bryde ret med Vexeldrift sit Hoved,
Tog ham Baronen faderlig i Favn. —
Saa blev med Ære da vor Helt forlovet,
Og snart derpaa der kom fra Kjøbenhavn,
For Kammerjunkerbrevet, som var ventet,
Hof- Jagt- og Ride-Junkeri-Patentet.

Det var en lille Modgang, dog især
For Hr. Baronen, som paa Adams Vegne
Om Titlen havde søgt og tog sig nær,
At man fra Magtens og fra Naadens Egne
Ham draabeviis tildrypped Naaden her,
Og ikke lod dens fulde Strøm nedregne.
For Adam selv var saa omtrent det Eet,
Og Mille sagde: det er lige fedt!

Og vistnok! blot ved Retten til at bære
Hof-Uniformen, var vor Helt traadt ind
I Livets høiere og større Sphære;
Thi stod end nederst han paa Stigens Trin,
Hvert Skridt ieiret var et Skridt til Ære.
For denne Fordeel var han selv ei blind;
Men skjøndt hans Blik mod Høiden stadigt droges,
Af større Ting dog nu hans Sjæl optoges.

Den Frihed nemlig, som var al hans Tanke,
Og hvis Idee han hidtil leved i,
Stod nu, da falden var dens sidste Skranke,
Realiseret for hans Phantasi.
Nu følte stolt han først sit Hjerte banke,
Nu først med Sandhed kaldte han sig fri,
Nu da med Midlerne han eied Magten,
Der gjør til ydre Daad den indre Tragten.

Thi hvad er hvert et Frihedsideal,
Med samt de Følelser, som til det høre,
Foruden Magten til at gjennemføre
Det i en Verden, som dog er real?
Hvad er det Andet end en Capital
I Barrer, hvormed Intet man kan gjøre,
Fordi ei Guldet møntet er og har
Det Præg, som gjør at Verden det modta'er.

Men for vor Helt var Idealet præget,
For ham det møntet var ved al den Magt,
Som i Baronens Mønt ham her blev rakt,
Og som en tørstig Sjæl ret vederqvæged.
I lutter Fremtidsdaad han sig bevæged,
En evig Frihedsyttring var hans Agt:
Han vilde det og det og det udrette,
Og det og det og det igjennem sætte.

I denne Frihedsruus ham lidt kun tynged
De nye, af Elskovsguden snoete Baand,
Hvormed nu Baronessens bløde Haand
Ham og hans hele Fremtidsliv omslynged.
Som Rosenlænker for hans Blik de gynged,
Og standsed end i Flugten de hans Aand,
Naar Jordens lave Dal afsyne svandt ham,
Saa dobbelt fast til Glæderne de bandt ham.

Thi paa et Fælledsliv, saa frisk som sundt,
Sig daglig nu det unge Par beflitter:
Man ta'er paa alle Herregaarde rundt,
Hvor som Forlovede man gjør Visitter;
Man paa de tusind Narrestreger hitter,
Man gjør af Fjas og Spas en Hverdagsdont,
Man til Godmorgen toppes, nærbes, nappes,
Og til Godnat man favnes, kysses, klappes.

Paa denne Viis fløi bort med Tidens Bold
Den hele Vinter og en Stump af Vaaren,
I hvilken gamle Homo Bryllup holdt
Med Bruden, til hans Alders Trøst udkaaren,
Med Møllerpigen, som i Præstegaarden
Nu meled Præstens Kage nok saa stolt.
Maimaaned kom; men knap den endte, førend
Vor Adams Bryllup ogsaa var for Døren.

— Den store Morgen stod betids han op,
Hofjunker-Uniformen at probere,
Der, syet i Kjøbenhavn af Skræder Popp,
Og nys tilbage skikket, for lidt mere
At lade sig i Bryst og Liv vattere,
Jaftes sildig ankom i Galop.
Han trak i Buxerne, de blaae, de mørke,
Der viste Benets Skjønhed og dets Styrke.

Han saae mod Støvlen ned og med en vis
Fornøielse betragted han sin Spore;
Han sig isørte Kjolen, med hvis Snore
Og Broderi han høilig var tilfreds;
Ham Hattens Trekant syntes ret at more,
Han dreied frem paaskraa dens ene Spids;
Han om det slanke Liv sig spændte Kaarden,
Greb begge Handsker — og var heelt i Orden.

Præcise Klokken Tolv steg med sin Fader
Han op i Vognen og til Gaarden tog,
Hvor Tjenerne paa Trappen stod i Rader,
Mens gjennem alle Døre Gjæster drog.
Hr. Præsten til Baronen man indlader,
Men Adam, som lidt Støv af Hatten slog,
Og ønsked sine Hænder at faae tvættet,
Man fører ovenpaa til Toilettet.

Han vasker sig, og venter nu paa Bud,
For sig til Huuskapellet ned at skynde;
Han speiler sig og sukker: Herregud,
Vil ei de gode Folk engang begynde!
Han neppe sat staaer op fra Stolens Hynde;
Han gaaer omkring og seer af Vindvet ud;
Han trækker Portefeuillen op af Lommen,
Hvori paatværs ved Kjørslen den var kommen.

Idet han aabned den, faldt af dens Gjemme
En lille Seddel ud, som knap han saae,
Før Mindet hilsed ham med Almas Stemme.
Den nu saa gamle Skrift var Svaret paa
Et af hans fordums Breve, som iglemme
Ham selv for længe siden monne gaae.
Ved Sedlens første Blad omkring at bøie,
Faldt strax paa disse Linier hans Øie:

Dit Søndagsbrev just nu jeg lukked til.
Midt i dets Ord, min Adam, var jeg inde,
Da randt dets gamle Datum mig i Minde,
Og hvad jeg tænkte, jeg Dig sige vil.

Man jo fortæller, at en Straale mild
Kan ned til os fra slukte Stjerner skinne:
Vi Lyset faae, skjøndt over Nattens Tinde
Forlængst er død og udbrændt Stjernens Ild.

O, vredes ei! men da jeg læste Brevet,
Da kom den Tanke op midt i min Lyst:
Mon nu han føler, hvad der her staaer skrevet?

Er skrevne Ord ei Lyset fra hiin Stjerne?
Den Stemning, som har født dem i vort Bryst,
Er endt, naar selv de læses i det Fjerne. —

Lyslevende for ham stod Almas Billed.
Med Haarets Guld omsnoet af Myrtens Baand,
I sneehvid Brudedragt hun sig fremstilled,
Og rakte mildt mod ham sin lille Haand.
Ned ad hans Kind en bitter Taare trilled,
Og angerfuld han sukked i sin Aand:
Hvor gaaer det til, at jeg først nu dig mindes?
Det er jo dig, med hvem jeg skal forbindes.

Som naar en Dæmning, trængt af Bølgeslaget,
Og i sin Grundvold undergravet fast,
Paa eengang voldsomt sprænges, og ved Braget
De løste Bølger bruse frem i Hast:
Saa i hans Hjerte, smertelig betaget,
Hvert konstigt Baand om Mindets Fængsel brast;
De bundne Minder styrted frem som Fanger,
Og Frihed, Lys og Liv ethvert forlanger.

En voldsom Kamp der udbrød i hans Indre.
Fra alle Kanter det som Stemmer lød:
Kast Lænken af, som vil din Frihed hindre!
Husk paa det dyre Løfte, som du brød!
Spring ud af Vindvet! Hurtig! Intet mindre
End Flugt dig redde kan i denne Nød.
Flyv hjem! Tag Extrapost! Tænk paa den Smerte,
Som du forvoldt har et saa kjærligt Hjerte!

Vor Helt forvirret stod — hans Pande brændte,
Hans Øie, stirrende, blev dobbelt stort.
Paa eengang rask til Vindvet hen han rendte,
Og aaben saae hans Havens fjerne Port.
Hen imod den et Længselsblik han sendte —
Ikkun et dristigt Spring, saa var det gjort!
Men først han Alt dog overveie maatte ...
Da — ind i fuld Ornat hans Fader traadte.

Kom, smilte denne: kom, din Dom er fældet!
I Lænker skal du smedes med din Brud;
Thi nedenfor man samles i Kapellet.
Men hvor du staaer! Hvor du fortabt seer ud!
Hvad er der arriveert, min Søn? Fortæl'et! —
O, gav med Suk vor Helt til Svar: o Gud!
Men ei det nytter længer det at negte:
Jeg kan, jeg tør ei Baronessen ægte!

Hvordan! udbrød den Gamle heel forskrækket:
Hvorfor? Hvad er der skeet? Fortæl, men snart!
Og Adam, ved sin Faders Udraab egget,
Sit brudte Løfte skrifted i en Fart,
Og endte med, at Liliens Liv var knækket,
Hvis ei for denne Smerte hun blev spart.
Dog Præsten raabte: Pokker ta' din Lilie!
Her spørges ei om din og hendes Villie.

Men du — her blev hans vrede Stemme bister —
Du hoilig mig forbauser ved dit Ord!
Du er dog virkelig en sand Philister,
Hvis end paa Valg og Fribed her du troer.
Mens du som Katten dig om Grøden lister,
Er den forsvunden til det sidste Spor.
Bær derfor dog dig ad nu med Anstændighed,
Og husk, din Tugtemester er Nødvendighed.

Nødvendighed! fortvivlet Adam sukked.
Ja netop den, gjensvared Præsten vred:
Netop Nødvendighed, som du bestred,
Har begge Ender paa dig sammen bukket,
Og derfor rask afsted, til Altret ned!
Du gaaer ei? — Har dit Øre da du lukket
For Spot og Haan, Foragt, Prostitution?
For Navnet af en æreløs Person? —

Nødvendighed! lød atter Adams Klage,
Og ud mod Havens aabne Port han saae,
Idet han vendte sig, for ned at gaae.
Stop! raabte Præsten, som var lidt tilbage,
Du med paa Slæbetouget mig maa tage,
Mig, som i Talen vist vil gaae istaa:
Den, som jeg skrev, var lutter Fyr og Flamme;
Men Ens Begeistring du forstaaer at lamme.

Ind i Kapellet, i hvis Stolestader
Forventningsfulde Bryllupsgjæster sad,
Skred Adam nu, ved Siden af sin Fader,
Med mørke Blik og bleg som Liliens Blad.
En Mumlen paa hans Vei sig høre lader,
Der hviskes rundtomkring i Damers Rad:
Nei, hvor den gamle Fa'er dog er pedantisk,
Men Sønnen, o hvor sød og hvor romantisk!

Knap havde begge taget Plads i Stolen,
Før hvert et Hoved dreied sig som før;
Thi ved Baronens Arm, i Atlaskkjolen,
Der rasled, mens det lange Brudeslør
Fra Nakken flød og glimred blankt i Solen,
Indtraadte Bruden af Kapellets Dør.
Til alle Sider lod hun Blikket spille,
Mens ned fra Org'let lød den første Trille.

Bag Bruden gik der tvende Brudepiger,
I Silke klædt, og med et Hjerte hver,
Der fyldt af Længsel efter Bryllup higer,
Hvortil kun fattes dem en Hjertenskjær.
Med Øiet sænket, medens Barmen stiger,
Paa Bryllupsgang de gjorde Prøve her,
For naar det kom til Stykket ei at feile;
Det tvende, unge Frøkner var fra Veile.

En Psalme blev pro forma nu der sungen,
Og midt for Altret traadte Parret frem,
Hvor Homo stod og Tanden holdt for Tungen,
Imens han faderlig saae ned paa dem.
Paa eengang slap han Talens Strøm i Lungen
Og raabte o! hvorpaa med Fynd og Klem
Han talte om det Baand — det Baand, der binder,
Der binder — der forbinder Mænd og Qvinder.

Han talte om de Torne, om de Roser,
Om Glædens Dør, lukt i og lukket op,
Om Sorgens Suk i Livets dybe Moser,
Om Haabets Udsigt fra dets lyse Top;
Om fælleds Trøst ved Skjæbnens bittre Skoser,
Om fælleds Lyst, naar Kjærlighedens Knop
Udfolded duftende sin modne Rose —
Og her gled Talen ret som Fod i Hose.

Da Vielsen var endt, og efter Skik
Et Kys for Altret vexlet var af Parret,
Og Haand i Haand fra Præsten bort de gik,
Hver Tilskuer troede, at forbi nu var'et.
Men, som det ofte gaaer, man dog blev narret;
Thi op gik Døren samme Øieblik,
Og bryllupsklædt indtreen Forvalter Hansen
Med Degnens Hanne, smykt med Brudekrandsen.

For Altret op de skyndte sig paastand,
Hvor Homo, af den korte Hvile vækket,
Nu strax sin anden Tale fanged an,
Idet den førstes Affald han opdækked.
Men skjøndt hver Levning med et O! han spækked,
Saa bar mod hiin ei denne Tale Vand:
Den fordums Flugt var bleven til en Kryben,
Den fordums Rose viste sig som Hyben.

Men dog saa rørt, saa inderlig fornøiet
Var Hanne ved den Hyben, der faldt af,
At lange Taarer hende hang i Øiet,
Da Hansen hende Brudgomskysset gav.
Derpaa sig begge Brudepar forføied
(Af Sværmen fulgt, som af et oprørt Hav)
Til Salen ind, hvor Mængden nu tracterer dem
Med sit „jeg gratulerer=lerer=lerer Dem!"

Om Mille ſtimled Onklerne og Tanterne,
Om Adam Vennerne med Smiil og Nik;
Men i ſit Bryſt vor Helt fornam et Stik,
Dengang han, bukkende for Gratulanterne,
Juſt ſom til Taffels blæſte Muſikanterne,
Paa Kammerjunker Kriger Die fik,
Der paa ſin ſpodſke Viis til Bruden ſagde:
I Lænker altſaa Dem man ogſaa lagde?

Han hørte Mille ſvare: Hvad, min Herre!
De er nok ei ved Deres fulde Fem;
Troer De, jeg la'er i Buur mig indeſpærre?
For ſlig Bekymring kan jeg trøſte Dem.
Min Frihed, ſom var hidtil knap, desværre,
I Egteſtanden ſkyder Vinger frem.
Fra Lieut'nant til Kaptain jeg avancerer,
Og en Kaptain ſin Mand jo kujonerer.

Ved dette Svar, der røbed Hjertets Kulde,
Det gjennem Adams Aarer risled koldt,
Men dog han taug og gode Miner holdt.
Tilbords med Anſtand førte han den Hulde,
Og ſpilte der ſin Rolle ſom han ſkulde,
Galant mod Bruden, mod Rivalen ſtolt.
Da efter Bordet man til Haven iilte,
Med Brudens Arm i ſin endog han ſmiilte.

Men utaalmodig Damen løs sig sled,
Og med sit lange Slør afsted nu farende,
Løb hun til Kriger hen, med hvem passiarende
Hun Arm i Arm omkring i Haven skred.
Vor Helt sig alle Complimenter sparende,
Til Lundens fjerne Bænk da tyede ned,
Hvor til sig selv han hvisked, dybt nedslaaet:
Hvorledes er det Hele til dog gaaet?

Min Faders Ord jeg selv jo sande maa,
Nødvendigheden holder her mig bunden;
Nødvendigheden, som jeg oversaae,
Som af min Villies Kraft var overvunden,
Som til et Nul for Tanken var indsvunden,
Som logisk opløst i min Frihed laa,
Som ved Begrebets Styrke var henveiret —
Nødvendigheden her mig har beseiret!

Med sænket Pande længe taus han sad,
For Lys i dette Mørke dog at finde;
Men op medeet han saae veemodig-glad,
Og udbrød: hvor vi Mennesker er blinde!
Det som ei hører sammen vi forbinde,
Og det Forenede vi skille ad:
Om Frihed i Logiken lyder Talen,
Men Frihed kun begrundes ved Moralen.

Saaſnart jeg fra Moralen ſkeier ud,
Forlader ogſaa jeg mit Friheds-Eden,
Og møder pludſelig Nødvendigheden,
Der tyder paa en Villie, ſkilt fra Gud.
Saaſnart der Spørgsmaal bli'er om Tvang og Bud,
Paa Pligtens Sti maa Foden være gleden;
Thi den, ſom altid vil hvad Himlen vil,
For ham er ei Nødvendighed der til.

Ja deri har min Hovedfeil beſtaaet,
At for Moralens jeg gik Tankens Vei;
Og derfor, ſkjøndt jeg Friheds Frø har ſaaet,
Nødvendighedens Frugt nu høſter jeg.
Jeg maa tilbage, thi jeg vild er gaaet!
Og kan end Følgerne forandres ei,
Fra denne Stund der ſtrengt moralſk maa handles,
Min Villie luttres maa, mit Sind forvandles.

Det bliver vanſkeligt — jeg veed, jeg veed'et!
Men i min Kamp jeg dog har denne Trøſt,
At ihvor tidt end ſaaret blev mit Bryſt,
Jeg i det Hele dog er fremad ſkredet:
For hvert et Tab der Indſigt kom istedet,
Af hver en Smerte drog jeg Tankens Lyſt,
Ved hver en Feil, ſom ak! jeg har begaaet,
Har idetmindſte jeg Erfaring faaet. —

Han ſtyrket reiſte ſig, og atter gik
Han op i Haven, ſom dog nu var øde;
Men ned fra Salens Vindver klang Muſik,
Hvis Toner bølged lifligt ham imøde.
Knap var han inde, før han Die fik
Paa Kriger og Mille, ſom i Valſen gløde,
Paa Hanſen og Hanne, ſom en Hopſa ſprang,
Paa Herrer og Damer, ſom i Kreds ſig ſvang.

Muſiken netop taug, og ømt han vilde
Til næſte Dands omſlynge Brudens Liv,
Da ham det Puds Rivalen vidſte ſpille,
At ſnappe bort igjen den unge Viv.
Hvad Andet har da ſelv han at beſtille,
End ſøge Hanne op til Tidsfordriv,
Med hvem paa Gulvet længe han omſvang ſig,
Mens til en voldſom Lyſtighed han tvang ſig.

Herover blev nu Hanſens Pande kruſet;
Tilſidſt Forvalt'ren raabte: Mange Tak!
Hvorpaa ſin Brud han bort fra Adam trak,
Der hen til Bordet tumled ſom beruſet.
Mens Milled dandſed og Muſiken bruſed,
Omkap med et Par Herrer der han drak,
Saa ei den mindſte Dands han fik med Bruden;
Thi nu tog Sværmen bort, ſom var indbuden.

De tvende Brude ſjerned ſig med Ilen,
Idet de liſtigt til hinanden ſaae,
Og Adam med Collega kort derpaa
Godnat Baronen bød, ſom dem med Smilen
Formanede, til ret at nyde Hvilen
Og ikke juſt med Solen op at ſtaae.
Jeg ſelv, han vedblev, vaager for Jer Alle,
Mens Folkene Raketterne la'er knalde.

Afſted fløi begge Herrer, ſamme Vei,
Og varm af Elſkov, hed af Vinens Flammer,
Vor Helt nu aabner Døren til ſit Kammer
Og ſukker længſelfuld: See her er jeg!
Men ingen kjærlig Arm ham der annammer,
Han ſeer omkring ſig — Bruden er der ei;
Han aabner Skabet, ryſter Sengepuden,
Men borte var og borte blev dog Bruden.

Han løfted Bordet op med Vaſkevandet,
Selv under Sengen søgte han ſin Brud;
Men der han fandt dog noget ganſke Andet,
Og ſkuffet fløi paa Gangen ſaa han ud.
Her mødte han Forvalteren, der banded
Og raabte til ham, hidſig ſom en Stud:
Hvor har De gjort af Hanne? Gid den Sorte ...
Hvad! afbrød Adam: Ogſaa hun er borte?

En Pige gik forbi, der lod et Ord
Om begge Damers Flugt til Haven falde,
Og ned i Haven begge Herrer foer,
Just som Raketterne man hørte knalde.
Ved Maanens Smiil, som Elskende paakalde,
De speided ivrigt efter Vildtets Spor:
To hvide Skikkelser saaes fjernt i Gangen —
De styrted frem, og hver nu Sin holdt fangen.

Paa Engen ud de Sprællende de førte,
Men see! ved Adams Hjerte Hanne laa,
Og da sin Donna Hansen rask afslørte,
Han ind i Baronessens Dine saae.
De tvende Herrer deres Fangst ei rørte,
Men bytted Damer, som man kan forstaae,
Og uden Naade maatte nu fra Engen
De skjønne Fanger op i Brudesengen.

Men i den maaneklare, stille Nat,
Steg Glimt i Glimt Raketter op fra Jorden,
Der kasted deres Stjerner over Gaarden,
Og spruded Funker ved det Under, at
Den frie Qvinde nu var lænket vorden.
Knap sluktes een, før een der tændtes brat,
Hvis Knald den store Nyhed høit forkynder
For Verden — det vil sige: Godsets Bønder. —

Saalunde da vor Helt blev Ægtemage;
Han nød nu Lykken, ikke blot af Navn,
Mens som en Drøm de gyldne Hvedebrødsdage,
Ja hele Somren, svandt i Hjemmets Favn.
September kom, og bort fra Godset tage
De unge Ægtefolk til Kjøbenhavn,
Hvor Mille absolut vil have Bolig
Og gjøre sig med Byens Liv fortrolig.

I aaben Wienervogn med fire Fuchser
Ad Vesterport de rulled ind med Larm,
Imedens Adam, støttet paa sin Arm,
Med fornemt Nedblik Folkemængden durer.
Bagpaa sad Tjeneren i gule Buxer
Og læned sig til Kammerpigens Barm;
Men Fruen selv sad ved Gemalens Side,
Med Fløielshat og Strudsfjær, lange, hvide.

Ved Vognens Rumlen hun fornøiet leer,
De stærke Smæld af Pidsken hende gotte,
Og mens de foran Vagten holde maatte,
Hun muntert om til alle Sider seer.
Men da Sergeanten ud lidt brøsig traadte
Og spurgte dem om Navn og Characteer,
Da skreg hun høit, for om Respect at minde:
Hofjunker Homo med Fru Gemalinde!

Afsted foer Vognen — men af Volden ned
Netop paa samme Tid der monne stige
En bleg og blond, en ung og hvidklædt Pige,
Hvis grønne Slør om Liliekinden gled.
Dengang ved Vagten Vognen holdt og lige
Forbi den paa sin lette Fod hun skred,
Saae hun iveiret, og af Synet rammet
Hun standsed, og i Purpur Kinden flammed.

Med Lynets Hast den lille Parasol
For Kinden og for Øiet op hun førte,
Og dækket af dens Skjerm som af et Skjold,
Hun skjælvende nu Milles Udraab hørte.
Ned efter Vognen, som med Larm bortkjørte,
Hun længe stod og stirred, stiv og kold,
Saa drog hun Veiret dybt, og langsomt fremad,
Igjennem Porten ud, hun vandred hjemad.

Hun kom til Havens Dør, hvor Gittret endte,
Hun løfted Klinken, mens et Suk hun drog,
Men atter slap hun den og om sig vendte,
Hvorpaa til Vester-Sti hun Veien tog.
Mens Aftensolens Glød i Bølgen brændte,
Og sagte Vindpust over Søen jog,
Gik der hun op og ned med sænket Øie,
Mens tunge Tanker hendes Hoved bøie.

Længst Solen sank, men hendes Trin dog løde,
For hver en Vandringsmand var Stien tom,
Da saae medeet hun op som fra de Døde,
Og dreied Foden imod Hjemmet om.
Der hende Pigen iilsomt kom imøde
Og raabte: Jomfru Alma! Skynd Dem, kom!
For Deres Udebliven var vi bange,
Alt Deres Fa'er har søgt Dem flere Gange.

Hun gik i Stuen ind, hvor Theemaskinen
Paa Bordet stod med Lys og Aftensmad,
Og hvor i Slaabrok, klædt som Mandarinen,
Den gamle Gartner ved sit Skakbræt sad.
Hvor bli'er du af, min Tøs? han raabte glad,
Idet ved hendes Syn sig klared Minen:
Den gaaer til Otte, og før Klokken Ni
Du veed vi maae ha' endt vort Skakparti.

Husk, du Erstatning skylder mig for Mat'en,
Som med din Dronning du igaar mig gav;
Thi hvis jeg ikke her mig hævner brav,
Jeg lukker intet Øie hele Natten.
Undskyld mig, svared Alma, medens Hatten
Og Shavlet hun nu hurtig lagde af:
Jeg blev i Byen længer end jeg vilde,
Og mærked ikke selv det var saa silde.

For hendes Fader Drikken hun iſkjenked,
Paa hvert et Spørgsmaal gav hun ham Beſked,
Hvorpaa hun ſatte ſig, med Blikket ſænket,
Til Skakpartiet foran Bordet ned.
Den Gamle drak ſin Thee, med Øiet lænket
Til Brættet, hvor med Brikken frem hun ſkred;
Og Spillet nu gik fort ſaa godt det kunde,
Mens Alma miſted Officeer og Bonde.

Medeet den Gamle raabte: Hvad, du Nar,
Der trækker du jo med min ſorte Springer,
Og hvad er det? Du ryſter paa din Finger.
Nei lad mig engang ſee! — Et Lys han ta'er,
Som ganſke nær han hendes Anſigt bringer —
Ja ſaa min Sanden! du jo Feber har,
Hvis paa Couleur jeg ellers kan forſtaae mig —
Nei løft dit Øie! See dog rigtig paa mig!

Dog Alma her ſit Blik ei løfte vilde,
Thi faſt ved Øielaaget Taarer hang,
Der yppigt ned ad hendes Kinder trille,
Da med at rinde først de kom igang.
Fra Stolen hun ſig reiſte ganſke ſtille,
Men med det Udraab op den Gamle ſprang:
Du noget Nyt om ham har hørt derinde!
Den gamle Sorg du aldrig vil forvinde.

Da intet Svar der kom, gik spændt urolig
En Stund han taus af Gulvet op og ned,
Til Alma skottende, der kæmped trolig
Med hver en Taare, naar den frem sig stred.
Paa eengang udbrød han med Heftighed:
Hvad er der blevet dog af denne Bolig,
Af dette Huus, hvor Freden før holdt Vagt:
Os dette Menneske har ødelagt!

Ja hvilken Glæde var det før hver Morgen,
Naar ved min Dont dernede selv jeg gik,
Og du mig fløi imøde med et Blik,
Der var for Munterhed og Sundhed Borgen;
Naar med din Sang du mig bortgjenned Sorgen,
Naar i din Skaal dit Blomsterfrø du fik,
Naar du mig hjalp at klippe Havens Gange —
Ak, i vort Paradiis der kom en Slange!

Hvordan har hele to Aar nu vi levet!
Forpiint og spændt, som mellem Liv og Død,
Som om der Dyrtid var paa Glæde blevet,
Og Taarer hørte med til dagligt Brød.
Et heelt Aar ei den Falske havde skrevet,
Saa kom der Brev, der gav os Hjertestød:
Et Opslag til den Brud, han selv sig kaared —
O, som en Slyngel har han ad sig baaret!

Hvad er der blevet af det Rosenflor,
(Her strøg han Almas spredte Haar ilave)
Som jeg opelsked i min stille Have,
Og hvoraf disse Kinder før bar Spor?
Af Taarer vandet i mit Hjem nu groer
Kun Lilien, som man planter den paa Grave.
For det jeg takker ham, der fik i Garn,
Der reent spolered mig mit rare Barn.

Ja over ham alt Ondt jeg ønske kunde!
Tys, Fader! raabte Alma pludselig:
Ønsk Adam intet Ondt, thi alt det Onde,
Der ramte ham, tilbage faldt paa mig.
Men tro mig, tro mig, læges skal min Vunde!
Alt fra imorgen af, jeg lover dig,
Vi Dagen hilse skal som før med Glæde,
Ikkun iaften giv mig Lov at græde!

Her kasted hun med Suk sig til hans Bryst,
Hun græd og græd, som om i Taarers Kilde
Sig hendes Hjerte reent opløse vilde,
Og snart den gamle Mand græd med til Trøst.
Omt i hans Arm hun længe hviilte stille,
Til hun Godnat ham bød med kjærlig Røst,
Og med et Lys, hvis lange Tande flammer,
Steg nu hun op af Trappen til sit Kammer.

Der dvælte længe hun for Adams Billed,
Før med alvorligt Blik hun ned det tog,
Hvorpaa et Klæde hun om Rammen slog,
Og tætindhyllet det paa Bordet stilled.
Ud af sit Skab hun saa en Skuffe drog,
Af Minder fuld, der Savnet tidt formilded,
Og da hun havde seet, at Intet feiled,
Hun Alting pakked ind og Alt forsegled.

Dybt i Commodens hemmelige Gjemme
Portrait og Pakke langsomt skød hun ind,
Idet hun sukked: For hans Billed blind,
Jeg stræbe maa ham selv nu at forglemme;
Han i en Andens Hjerte nu har hjemme,
Og Synd er nu det længselfulde Sind.
Hver Mindeblomst, jeg før gav Ly og Skygge,
Maa som et Ukrud jeg med Rod oprykke.

Imod det aabne Vindue hen hun gik,
Hvor ud hun i det dybe Mørke skued,
Der lydløst over Gartnerhaven ruged;
Men snart fra Mørket hæved hun sit Blik
Mod Efteraarets Stjernekrands, der lued,
Og der først hendes Tanker Hvile fik.
O, hvisked hun: Hiint Lys er din Indstiftelse,
Hos dig er ei der Skygge af Omskiftelse!

Op til din faste Orden skuer jeg,
Hvor frem i Natten Kloderne du fører,
Der følge Planen, men forstaae den ei.
For dem sig ogsaa Banens Maal tilslører,
Men paa dit Vink enhver af dem sig rører
Og vandrer rolig den bestemte Vei.
For deres Løb med Troskab at fuldende,
Det er dem nok, at de din Villie kjende.

O, mig den samme Troskab ogsaa lær,
At ei min Sjæl fortvivlet skal forsage;
Af dine Hænder lad mig Skjæbnen tage,
At den, skjøndt dunkel, kan mig vorde kjær.
Min brudte Bane ny for mig du drage,
Og medens Alt for mig forvirres her,
Mens jeg er blind, mod Maalet du mig føre:
Min hele Villie kun skal dig tilhøre!

Til Skjæbnens Herre hun sig overgiver,
En Rytter lig, der ved en Afgrundsrand,
Naar stedse mørkere det om ham bliver
Og Sporet ei at see han er istand,
Den slupne Tømme til sin Ganger giver,
At Svælget den forbi ham bære kan.
En ubetinget Lydighed hun lover,
Og derved kom Fortvivlelsen hun over.

Hun saae den under sig i al dens Vildhed,
Hun følte Frygten for dens Afgrund endt,
Mens her hun stod i Aftnens dybe Stilhed
Med Blikket opad imod Trøsten vendt,
Ned fra hvis Lys en Strøm af Fred og Mildhed
I hendes Hjerte uafbrudt blev sendt.
Fra Sorgens hele Bitterhed befriet,
Blev dybt i Lidelsen hun her indviet.

Hun i dens Skole havde gjennemgaaet
Den første Klasse, hvorved Indsigt ret
I Lidelsens Natur hun havde faaet.
Dens Analyse havde hun forstaaet,
Mens hun i Ensomheden havde grædt,
Omspundet af de mørke Tankers Net.
Hun havde skuet Tvivlen dybt i Øiet
Og siddet ængstet under Frygten bøiet.

Hun havde seet som Boblen Haabet briste
Og Lykken som en Drøm opløses brat;
Hun havde prøvet Alt i Eet at miste,
Og sluppet med et Suk sin sidste Skat;
Hun havde følt Fortvivlelsen sig friste,
Fortabt og trøstesløs, af Tro forladt;
Hun havde lært, at Livet kan opgives,
At det kan splittes, splintres, sønderrives.

Men her ved Nattens klare Stjerneskin,
Der Broen mellem Jord og Himmel bygged, -
Hun op i Skolens anden Klasse rykked
Med et i Fred og Mildhed opløst Sind.
Ei meer af Lidelsen til Jorden trykket,
I dens Syntheſe viedes hun ind,
Hvor alt det Sønderrevne skal forbindes,
Hvor Alt hvad der er tabt paany skal vindes.

Hvor Hjertets skjulte Spire skal beskyttes,
Til atter blomstrende den skyder Knop
Og Mindets Rødder sees som Haabets Top;
Hvor Indtryk med Anskuelser skal byttes,
Hvor Dissonanser, hvoraf haardt man stødtes,
I klangfuld Harmoni skal løses op;
Hvor Livet midt i Døden skal bevares,
Hvor Lidelsen, med eet Ord, skal forklares.

Men hvor er dette muligt, var der ikke,
Naar Lidelsernes Skole her er endt,
Et andet Liv, hvor Tanken har erkjendt,
At Fryd og Smerte Favn i Favn maa ligge?
Hvor er det muligt, Lyst af Qval at drikke,
At juble paa et Baal, der alt er tændt,
At synge Martyrsangen midt i Flammer,
Hvis Lidelse fra Salighed ei stammer?

Men Himlens Salighed er altfor rig
Til i et enkelt Væld sig at udtømme,
Og derfor deelt den her udgyder sig
I Lidelsens og Glædens fulde Strømme.
Paa Glædens Bund jo Smerten sees at drømme,
I Smertens Dyb jo Glæden ligger Liig;
Af Væsen eens, de mod Forening hige,
Af ueens Form, hinanden de bekrige.

Ved denne Kamp, paa Jorden aldrig endt,
I Livets Gang Bevægelsen de vække,
Og Sjælen, som de vexelviis tiltrække,
Har begges Forskjel i sit Suk erkjendt.
Kun i et enkelt, lykkeligt Moment
I Hjertets Fred de sammensmelte begge,
Og den, som da paa eengang begge smagte,
Til ham sit Nectarbæger Himlen rakte.

Til ham den fulde Vished ogsaa flød,
At Saligheden Lyst og Smerte rummer,
At Himlens Fryd optager Jordens Kummer,
At Lidelsernes Hjem er Glædens Skjød.
For denne dybe Trøst hvert Suk forstummer;
Og denne Himlens Nectardraabe nød
Nu ogsaa Almas Sjæl, mens Lyst og Smerte
Forenet gjennemstrømmed hendes Hjerte.

Endnu som før ved Vinduet hun stod,
Endnu fra Nattens Mulm, som hende trued
Da nys sit Svælg Fortvivlelsen oplod,
Med faste Blik hun op mod Lyset skued,
Hvor af det milde Stjerneskin hun suged
En evig Trøst, der slog i Hjertet Rod;
Der ind i Fredens Rige hende førte,
Hvor intet jordisk Haab sig længer rørte.

Niende Sang.

Vor Helt gaaer fremad — Helte fremad gaae,
Om Kugler end som Hagl omkring dem regne,
Om Venner end og Fjender om dem segne,
Om Skjæbnens Lyn end Slag i Slag dem naae:
Og denne Heltens Fremgang her vi maae
Endog med Navnet af et Spring betegne,
Thi siden sidst han førte Bruden hjem,
Er tolv Aar han i Tiden sprungen frem.

I dette Spring leverer han det factiske
Beviis for Tidens frygtelige Fart;
Thi Ni og Tred've Aar han fylder snart,
Og staaer nu midt i Livet, i det practiske.
Det Livsafsnit, der kaldes det didactiske,
Fordi man deri lærer at see klart,
Nu ligger bagved ham, og Liv og Lære
Man seer ham deres modne Frugter bære.

Skjøndt mangen Ungdomsdrøm han har opgivet,
Han dog mod Idealet stræber end,
Med den Bevidsthed, at det kun er Skin,
Naar ei det mægter at beseire Livet.
Hiin Frihed, som i Tankeperspectivet
Abstrakt og formløs vinked før hans Sind,
Men for hvis Yttring Livet strax slog Bommen ned,
Har han vendt Ryggen og vil nu Fuldkommenhed.

Han alt sig har tilegnet nogle mindre
Fuldkommenheder, hvorpaa Magt der laa;
Og hvilken Magt vel skulde ham forhindre
Fra Skridt for Skridt til Maalet selv at naae?
Paa dette Punkt, betræffende det Indre,
Sees altsaa Helten efter tolv Aar staae;
Og nu der spørges om, hvad Virkning Tiden
Har frembragt i hans Liv paa Ydersiden.

Her er en virkelig Forandring skeet,
Og en Forandring, som saalidt ei klunker;
Thi ei blot blev forlængst han Kammerjunker,
Hvad man med hundred Andre og har seet,
Men han en Kammerjunker blev med Grunker,
Og om en saadan har man længe ledt.
Af Døden Hr. Baronen er udmarvet,
Og Mille nu har Baroniet arvet.

Hvis hun en Søn faaer, bliver han Baron,
Men hidtil har hun Døttre kun desværre;
Og dør hun selv, da bli'er for sin Person
Vor Helt imens han lever Godsets Herre,
Men kjøres han saa bort paa Dødens Kærre,
Gaaer Godset, med hans Arvings Exclusion,
Over til Sideliniens ældste Lemmer,
Hvad Erectionspatentet klart bestemmer.

Endnu til Overflod, om ei til Gavn,
Her at berette heller ikke skader,
At med Baronen sank hans gamle Fader
Fra Møllerpigens Arm i Gravens Favn.
Af denne Grund ei Anstand meer tillader
At kalde Helten ved hans Døbenavn;
Som Arving til sin Faders Navn og Hæder,
Han under Navnet Homo nu optræder.

Og nu, min Læser! ind i Homo's Bolig,
Der midt i Hovedstaden hæver sig
Grundmuret, stor og elegant — fortrolig
Af Sidetrappen op jeg fører dig.
I sin Studerestue, dyb og rolig,
Paa Kobberstik og Bogreoler rig,
Staaer Helten ved sin Pult, til Bogen lænket,
Hvori hans Blik og Tanke dybt er sænket.

Hvor smukt endnu hans Ansigt! Ikke meget
Han sig forandred i den lange Tid:
Ei mindste Haar er paa hans Hoved bleget,
Og Haand og Pande skinner ungdomshvid.
En enkelt Rynke Tiden vel har streget
Om Kind og Mund, der dog er lige blid;
Men som Erstatning har til Manddoms-Gave
Den skjenket hans Person en lille Mave.

Men vel at mærke, kun en ganske lille,
Der næsten for Figuren er en Zier,
Og dobbelt Værdighed Personen gi'er,
Naar Kammerjunker-Rollen den maa spille.
Hans Klædedragt — dog lad mig tie stille!
Begyndes her, jeg aldrig færdig bli'er;
Thi at Fuldkommenhed han stræber efter,
Fuldkommen os hans Klædedragt bekræfter.

Hvad læser han? — Kan jeg mit Øie troe?
Demosthenes! og det i Or'ginalen!
Og der ved Siden ligger Cicero
Med Qvintilianus, Mesteren for Talen.
Først i den græske Text han stirrer jo,
Og derpaa de latinske Reglers Alen
Han lægger paa den, for at see, hvorvidt
Her Theori og Praxis holde Skridt.

Med hvilken Flid og Iver han studerer,
Og dog med hvilket aandigt Velbehag!
Man seer det gjelder en alvorlig Sag,
En Sag, der meget nær ham afficerer.
See blot, hvor han nøiagtigt sig noterer
Udbyttet af sit Studium idag!
Saa hurtigt som hans Pen just gaae hans Tanker,
Da pludselig det raskt paa Døren banker.

Knap faaer han sagt: Ak, hvem vil nu igjen
Mig plage med sin Snak? det vist er Bentsen!
For Døren aabner sig og lille Jensen,
Hans Barndoms, Ungdoms og hans Manddoms Ven,
Foruden andre Cer'moniers Ændsen
End et god Dag! imod ham styrter hen.
Hvor gaaer det? stammer Homo, lidt betuttet.
See, raaber Jensen: Listen den er sluttet!

Ved disse Ord han et Papir udfolder,
Som sammenrullet han i Haanden bar,
Og som en Række Navne indeholder,
Saa lang, at knap der Ende paa den var.
En mægtig Glæde Synet Homo volder,
Papiret ud af Jensens Haand han ta'er,
Og begge sætte sig paa Canapeen
Med Listen, for i Mag at gjennemsee'en.

Mens dermed sysselsat er begge Venner,
Vil dig, min Læser, jeg indvie her
I Sagens Sammenhæng, som ei du kjender,
Men hvis Begriben dog dig ligger nær.
Du veed, at Homo's Stræben sig fuldender
I en Fuldkommenhed, der Frugter bær,
Og at dens Enhed deelviis han opleder,
Idet han Jagt gjør paa Fuldkommenheder.

Du veed, at allerede nogle mindre
Fuldkommenheder han erhvervet har —
Saa til Exempel kan vi her erindre,
At ypperligt han spille kan Billard,
At Fransk han taler, som om i det Indre
Af Frankrigs Hovedstad han opfødt var,
At han en Mester er i Rideskolen,
Og at han træffer Prikken med Pistolen.

Men dermed har til Ro han ei sig slaaet;
En fuldendt aandelig Personlighed
Er Idealet, som for ham har staaet,
Og af hvis Skjønhed aldrig han blev kjed.
Paa tvende Maader har han søgt at naae'et:
Først som den fine Mand — som den, der veed
At gribe Livets Form, den ægte, sande,
Og dernæst ved til Taler sig at danne.

Som fiin Mand er han mægtigt avanceret,
I Smag og Anstand har han vidt det bragt;
Hans Væsen er proberet og justeret,
Og fuldendt er hans Tone som hans Tact.
I fornemt Lag, hvor tidt han figurerer,
Har hans Galanteri selv Opsigt vakt,
Og i sit Huus sin lille Baronesse
Behandler han med største Delicatesse.

Som Taler — og af hvilken Grund han vil
Just være Taler, ligger klart for Dagen;
Thi kun i Talen, som i Konsten Smagen,
Personligheden driver frit sit Spil.
I den Personen udgjør Eet med Sagen,
Der gjennem hiin jo netop bliver til;
I den (hvad vore Præster kan os lære)
Kan selv en Gestus Frugt for Livet bære.

Som Taler altsaa har i flere Aar
Han Rhetoriken grundigt lagt sig efter,
Og end han dyrker den af alle Kræfter;
Thi intet Nutidsmønster han forsmaaer,
Og paa de Gamle skarpt han Blikket hefter.
Demosthenes som Maalet for ham staaer;
Men dette Maal som Middel atter tjener
Den Plan, han her at gjennemføre mener.

Som hver en ædel og begavet Aand
Han ønsker Efterverdnen at tilhøre,
Og derfor noget Stort han vil udføre,
Idet han løser fri af Tankens Baand
Det Ideal, som skal Mirakler gjøre,
Naar han til Seir har ført det ved sin Haand —
Jeg siger Haand, skjøndt Mund jeg burde sætte,
Da han ved Ordet jo vil Alt udrette.

Almindelig Fuldkommenhed er Tingen,
Som han udbrede vil i hver en Stand,
Og i saa vidt et Omfang som han kan,
Thi efter Planen udelukkes Ingen.
Ved Talerkonstens Kraft han vil fremtving'en,
Fuldkommengjøre vil han Stat og Land,
Gjenføde Folket ved total Forvandling,
Idet hans Tale vækker det til Handling.

Det var en dristig Plan, men ei Chimære;
Hvad Andet var det vel han vilde her,
End hvad de største Aander, hver især,
Til Formaal satte sig ved Liv og Lære?
Men for nu Planen at realisere,
Har længst han forelagt den for en kjær
Og gammel Ven, som billiger Tendensen,
Og som er klog paa Livet — nemlig Jensen.

Vor Jensen, som Assessor er i Retten,
Og derhos Practicus og Peversvend,
Samt ivrig liberal og varm i Hætten,
Er snart i tolv Aar Husets bedste Ven.
I hver en huuslig Strid han stiller Trætten,
Han Herrens Rynker glatter ud igjen
Og Fruens Sti paa tusind Maader jævner,
Saa hun sin Cicisbeo ham benævner.

Ved Jensens Hjelp iværk skal Planen sættes,
Thi begge Venner, efter lang Debat,
Har sig foreent i den Beslutning, at
En Talerklub som snarest skal oprettes,
Hvor alle Hjerter skal ved Talen lettes,
Hvor alle Stænder Ordet skal ta'e fat,
Og hvor, ved Homo's Ord gjort idealere,
Den store Masse dannes skal til Talere.

Er først af Homo Massen inspireert,
Samt gjennemtrængt af Livets Idealer,
Og godt i Konstens Regler indstudeert:
Skal den i Landet sendes ud som Taler,
Og allevegne stifte Filialer,
Ved hvilke hele Folket, stimuleert
Og egget op, som i total Forvandling
Begeistres skal og drives frem til Handling.

Paa eengang, som ved Trolddom og Magi,
(Thi sligt et Maal man opnaaer ei ved Lirken)
Skal Slaget bryde løs, i kraftig Virken
For Haandværk, Handel, Landbrug, Industri,
For Almeenaanden, Videnskaben, Kirken,
For Frihed, Konst og nordisk Poesi,
Og Talen ei med Folket slutte Freden,
Før det i Alt har naaet Fuldkommenheden.

Det var den store Plan, som Egoisten
Forhaane kan, men Landets sande Ven,
Ja hvert oprigtigt Menneske og Christen,
Ei nok til Gjengjeld prise maa igjen;
Paa Talerklubben var det Medlemsliſten,
Som nys til Homo Jensen rakte hen,
Hvis Iver og Bestræbelser det skyldtes,
At med saamange Navne Listen fyldtes.

Ei sandt, udbryder Jensen: her er nok
Af Kræfter til din Plan at gjennemføre,
Og bringe Landet i et vældigt Røre,
Naar først sig taler varm den hele Flok?
For Løiers Skyld du Tallet dog skal høre!
See her! Af Journalister just en Skok,
Af Militære Tre, for ei at lyve,
Af Pensionister Een og Fiirsindstyve.

Af Philosopher og Poeter Fyrre,
Af Laugsinteressenter og af frie
Professionister Hundrede og Ni.
Af mindre Kjøbmænd Tolv — Een af de større.
Af Professorer og Doctorer Ti.
Sex Seminaristen — ikke af de tørre.
Fem Gaardmænd. Otte Huusmænd fra et Lehn.
Af Procuratorer Syv, af Sømænd Een.

Af Kræmmersvende Sytten. Af Studenter
Tre og Halvfjerds. Af Fabrikanter Fem.
Halvtreds af Folk, som tære deres Renter.
Af Konstnere, som her har Huus og Hjem,
Endnu ei Nogen, men endeel jeg venter.
Af Præster To — vi kan undvære dem!
Halvfems af Folk, som Ingenting kan kaldes —
Det gjør: Fem Hundrede og Fiirs in Alles!

I Sandhed! svarer Vennen, heel fornøiet:
Din Iver ikke nok jeg rose kan;
Men siig mig dog, hvordan har det sig føiet,
At her ei tegnet staaer en Adelsmand?
At excludere dem jeg har for Øiet,
Udraaber Jensen: Bort med denne Stand!
I vore Tider reformeres Staterne
Af Adlen ei, men kun af Demokraterne.

Maaskee! gjensvarer Homo: Men nu maa
En Generalforsamling der bestemmes,
For at istand vi Lovene kan faae,
Hvorved det unge Samfunds Kraft skal tæmmes.
Især maae Filialerne ei glemmes,
De under Moderklubbens Magt bør staae;
Thi kun i den kan Status man bedømme,
Og ud fra den Impulsen kun bør strømme.

Ja vist, ham Jensen svarer: Lov maa gives,
Og Straf der sættes maa ved Exclusion,
Og strax der vælges maa en Direction,
Thi ellers vil man rives kun og kives.
Men først maa Samfundsaanden dog oplives,
Og dette angaaer nærmest din Person;
En Generalforsamling er fornøden,
Især for at dit Ord kan gjennemglød'en.

Jeg kan forsikkre dig (vor Helt gjenmæler)
Uforberedt jeg dertil ikke gaaer.
Det er nu — lad mig see — paa sjette Aar,
At just ved denne Sag min Tanke dvæler.
Ved Dag og Nat jeg for Ideen kjæler,
Som min Bestemmelse den for mig staaer,
Ja dette Værk et helligt Værk mig tykkes;
Det staaer i Himlens Haand, om det skal lykkes.

Det lykkes vil, det lykkes vil med Ære!
(Ham Jensen rask i Talen falder ind)
Thi siig mig, hvad iveien der skulde være?
Jeg mig forstaaer paa Menneskenes Sind,
Jeg veed at de vil smigres; at de bære
Hvert Aag, naar blot dem levnes Ærens Skin.
Bring blot til høit at svulme Samfundsaanden,
Og Værket vil faae Fremgang efterhaanden.

Naar da om en ti, tolv Aar, eller flere,
(Her Vennen let paa Skuldren klapped han)
Vi see Fuldkommenheden rundt florere
Og slynge Krandsen om det hele Land:
Da — da, min Ven, vil Folket subskribere
Paa Æressøilen for sin store Mand.
Her, ligefor dit Huus, vi hen vil flytt'en,
Og den skal slaae Sparto til Frihedsstøtten!

Ja du er god Profet! den Anden smiler,
Idet han let fra Sædet reiser sig:
Men kom, min Ven! Forlænge her du hviler,
Min Kone ved sit Theebord savner dig.
Hvor har jeg mine Handsker? — Tiden iler,
I Reunion française man venter mig.
Har du din Hat? — Nei lad kun Listen ligge!
Jeg nok har Lyst, lidt meer i den at kikke.

De gik med raske Skridt igjennem Salen,
Mens Homo sagde: Røb ei, hvad du veed
Om Sagens Sammenhæng; det vil forhal'en,
Gi'er du min Kone om vor Plan Besked.
Imorgen tidlig vi fortsætte Talen,
Naar jeg i Retten kommer til dig ned;
Da vil paa Lovene vi rigtig klemme,
Og Tiden til Forsamlingen bestemme.

Her aabned Døren han til Dagligstuen,
Hvor i sin Sopha, for sit Theevandsbord,
Ved Lampens Skin sig præsenteerte Fruen,
Mod hvem med Buk og Skraben Jensen foer.
Hun var endnu den Samme: Fløielshuen
Sad skraa paa Lokkerne med Dusk og Snor,
Og uforandret, med sit friske Væsen,
Stod mellem røde Kinder stumpet Næsen.

Ikkun i eet Capitel havde længe
Hun Tidens Virkning sporet og erkjendt:
Hun bleven var særdeles corpulent,
En Følge vel af hendes Barselsenge.
Men derfor lod dog ei hun Ho'det hænge,
Som om med tyndt Liv Livet selv var endt;
Nei, endnu lige qvik og lige vever,
Sin Andeel hun af Jordens Goder kræver.

Min Cicisbeo sine Pligter glemmer!
Begyndte hun til Jensen, just som han
Med Homo Plads tog foran Bordets Rand:
Min Mand, som er en Hemmelighedskræmmer,
Dem i sin Pose nu bestandig gjemmer,
Saa ikke meer De mig opvarte kan;
Og dog jeg havde tusind Ting paa Hjertet,
Hvormed min Ven saa gjerne jeg beverted.

Tal, bedste Frue! høres Jensen svare:
I mig De lutter Ore finder jo.
Ja vist, hun siger, jeg mig nok skal bare!
Først under fire Øine man er To.
Troer De maaskee Gemalen tør erfare,
Hvad jeg min Cicisbeo vil betroe?
Fortroligt tales kun med tvende Tunger —
Men see, der har vi jo de søde Unger!

Knap var det sagt, før Dørene fløi op
Med Larm og Støi, og ind med dristig Mine
Sprang først den ell'veaarige Bettine,
Og saa den tiaars Julle med et Hop.
Det var to vakkre Glutter, ranke, fine,
Med Kinder røde som en Rosenknop,
Med stumpe Næser og med Net om Haaret,
Der, heelt tilbagestrøget, kort var skaaret.

I deres Blouſekjoler frem de ſprang
Paa Fløielsſkoe, men efter Curmethoden,
Der kom for kjertelſvage Børn igang,
Barbenede fra Knæet indtil Foden;
I hvilken Smag de dog kun fulgte Moden,
Thi ſelv til Curen ſpored ei de Trang.
De løb om Bordet rundt ſom ellevilde,
Og ſkreg paa Thee, for deres Tørſt at ſtille.

Tys, tys, dem Fruen ſvared: Thee jeg ſkjenker!
Hvorpaa med Alvor hun tilføied ſtrix:
Paa jeres Pligter I ſlet ikke tænker,
Smukt frem, og for Hr. Jenſen gjør et Kniks!
Den lille Julle ſtrax ſit Hoved ſænker
Og læsper vittig: Kniks for Meſter Fix!
Hvorpaa hun op og ned af Jenſen gned ſig,
Mens i ſin Faders Favn Bettine ſmed ſig.

Mens han i Haaret purrede den Hulde,
Hun til ſin Søſter raabte: See paa Fa'er!
Idag han ſin galante Mine har,
Som om han Complimenter ſige ſkulde.
Og ſee hans Kalvekryds! gjenſvarer Julle:
Juſt ſom han tegnet ſtaaer i vor Corſar!
Og dermed hen til Skabet løb de begge,
For frem den lille Huuscorſar at trække.

Her er Forklaring nødig. Som en Moder,
Der seer sit Ideal i sine Smaa,
Det Fruen tidlig alt paa Hjerte laa,
Ved Læsning at opdrage sine Poder
Til hurtige, spirituelle Ho'der,
Hvorfor til ABC hun lod dem faae
Corsaren, i hvis Billeder de Spæde
Fandt deres første Barndoms skyldfri Glæde.

Men Bladets Vittighed i den Grad vakte
Bettines og den lille Julles Vid,
At beggeto hinanden Haand de rakte
Til en Corsar for dem og deres Tid.
Alt hvad i Huset ikke ret dem smagte,
Hver Lærer, som forlangte større Flid,
Ethvert Besøg fra Byen og fra Hoffet,
Ja Fa'er og Mo'er til deres Blad gav Stoffet.

See der som i Triumf de Bladet bringe!
Og der aftegnet, som vi hørte nys,
Staaer Homo med et vældigt Kalvekryds,
Saa stram og snørt, som Kjolen skulde springe.
Med aaben Mund han vil et Ord fremtvinge,
Halv bøiet frem, som for at gi'e et Kys;
Og under Stykket læses Inskriptionen:
Fa'er i den fine Verden angi'er Tonen.

Hvit Fruen lo, men rask i Huuscorsaren
Slog Jensen Klo, som i et fundet Rov,
Imedens Homo, der jo her var Narren,
Sad paa sin Stol satisficeert, men flau:
Satisficeert, fordi det smigred Fa'eren,
At i hans kjære Børn ei Aanden sov;
Men dog saa flau, fordi den givne Pille
I Jensens Paahør smagte ham saa ilde.

Han smilte lidt forlegen og sig rømmed,
Men holdt dog gode Miner som en Mand
Der vidste god Besked om hvad sig sømmed.
Som om den hele Sag ei gik ham an,
Hans Blik distrait omkring i Luften svømmed,
Og seende paa Uhret mumled han,
Just som han reiste sig fra Stolens Hynde:
Vil jeg i Selskab, maa jeg nok mig skynde.

Han bød Farvel og gik. Men nu, da Ungerne
Vel havde faaet deres Thee tillivs,
Kom om et Sukkerbrød de op at kiv's,
Og hvit omkap de begge brugte Lungerne.
Tys! raabte Fruen til dem: Tand for Tungerne!
I Spisestuen ud, hvis I vil riv's!
Der kan paa jeres Billeder I male,
Jeg noget har med Jensen her at tale.

Saa kom da, Julle! Kom og stop dit Øre!
Bettine skreg og hen mod Døren foer:
Paa hvad der her skal skee, tør ei vi høre,
Og heller ikke see, saavidt jeg troer.
Men Julle skreg: Corsaren med vi føre!
Vi Jensen male vil paa Knæ for Mo'er;
Og hermed løb de ud i Spisestuen,
Og ene med sin Ven befandt sig Fruen.

To geniale Børn! bemærked Jensen.
Ja vist (ham Fruen svared) muntre Smaa,
Der bagop strax som unge Foler slaae,
Naar blot lidt stramt man holder dem i Trendsen.
Men hør nu noget Nyt! Idag ved Grændsen
Af min Bestræbelse De seer mig staae:
Novellen, som jeg skrev paa, nu er færdig —
Og (afbrød Jensen) sikkerlig Dem værdig!

De selv skal dømme! svared hun med Jil,
Idet hun fremtog et Par skrevne Hefter,
Som hun ham gav med Bøn, at see dem efter,
Da vel hun vidste, at en qvindlig Stiil
I sine geniale Spring bekræfter
Nødvendigheden af en critisk Fiil.
Men, vedblev hun: betro Dem nu til Ingen,
Og til min Mand ei mindste Muk om Tingen!

Han vilde blive bange, hvis han aned
At som Prometheus her jeg var paa Spil,
Og at Novellepoesiens Ild
Fra Venner og Bekjendtere jeg raned.
Vor hele Omgangskreds har frem jeg manet:
I Bogens Helt Grev Prut De kjende vil;
Min Mand i hans Rival; de gamle Tanter
Gjør Tjeneste som min Novelles Fjanter.

Thi hvad mig morer mest naar Pennen render,
Er dog den skjønne Leilighed, man har
Til lidt at finte sine gode Venner,
Og paa en Maade holde dem for Nar.
Om En og Anden og sit Billed kjender,
Han det at tilstaae nok iagt sig ta'er;
Og naar blot ikke selv jeg her vil røre mig,
Hvad kan man sige da? Hvad vil man gjøre mig?

O De kan troe mig, jeg har været huul!
Jeg blodig snærtet har til alle Sider;
Især en vis Person tilvands jeg rider,
Som vist af Harme vil sig ærgre guul.
Men vær saa artig! Medens Staklen lider,
Jeg sidder tryg og sikker i mit Skjul
Og siger: Min Novelles Elementer
Naturligviis fra Livet selv jeg henter.

Naturligviis! faldt Jensen atter ind.
Men — vedblev Damen — Eet gjør dog mig bange
Og fylder med Bekymring tidt mit Sind.
Naar ud i Verden nu min Bog skal gange,
Skal Døgncritikens Bødler da den fange,
Og knap af Bogen levne mig dens Bind?
Skal den hudflettes, knibes, flaaes, parteres,
Og jeg som Autor grusomt chicaneres?

De bedre Blades Dom jeg ikke frygter,
Saalidt som al den høiere Critik,
Der rundt i Landet nu sin Gjerning røgter;
Men hvad mig ængster, er de hvasse Stik
Af giftig Ondskab, for hvis Braad man flygter:
Smudsbladene med deres Polemik,
Kloakforfatterne, der slaae med Snavset,
Saa man ta'er Flugten, plettet og forbauset.

Her holdt i Talens Strøm medeet hun inde,
Og spørgende betragted hun sin Ven,
Der rømmed sig, for ret sig at besinde.
Han strøg med Haanden over Panden hen,
Han saae sig om, for paa et Raad at finde,
Og pludselig fik Mælet han igjen.
Min bedste Frue, hvisked han fortrolig:
Jeg veed en Udvei, vær De ganske rolig!

Til Tid og Sted skal Alt De faae at vide,
Men for Novellen kan De være tryg.
Ja, raabte hun: jeg trygt paa Dem vil lide!
Thi med min Cicisbeo Ryg mod Ryg,
Jeg mod den hele Verden turde stride.
Her reiste hun sig op saa fed og tyk,
Og sagde, just som Vognen lod sig høre:
Til Operaen nu De maa mig føre!

Hun greb hans Arm og skred med raske Skridt
Af Stuen ud, hvor snart paa Arnen døde
De sidste Gnister. Huset laa som øde,
Dets spredte Lemmer hver nu passed Sit.
Huusgudernes de dybe Suk kun løde
I denne Stilhed fra den Krog, hvor tidt,
Ja hvor de nylig skjulte Vidner vare
Til Toner, der i Hjertet dybt dem skare.

Thi hvert Familieliv er en Musik;
Fra Følelsen, som Mand og Viv forener,
Den strømmer ud og Alting Klang forlener,
Og giver Livet Tact og Maal og Skik.
I Børn og Folk dens Strøm sig kun forgrener,
For sig at samle næste Øieblik;
Og af de fælleds Toner op sig svinger
Den Melodi, som Hjemmet gjennemklinger.

Men dette Liv, af musikalsk Natur
Mens skjult det rører sig i Hjemmets Zoner,
Omsætter og i Former sine Toner,
Og danner, seet fra Uden, en Figur.
Musiken bliver her Architectur,
Den indre Klang til ydre Proportioner,
Hvori de skjulte Forhold træde frem,
Og som et Huus sig viser da et Hjem.

Dog vee vor By og vee vor Tid, den gale,
Ifald nu pludselig, ved Trylleri,
De Grundmuurs Huse, som vi gaae forbi,
Forvandledes til dem, hvorom er Tale:
Til Huse, der var ideal=reale,
Og Udtryk kun af Livet indeni;
Thi hvilke Bygninger kom da for Dagen,
Forfærdelige Vidnesbyrd om Smagen!

Ja, hvilket Skuespil gav vore Gader,
Hvis man Familielivet blottet saae.
Snart i symmetrisk stive Søilerader,
Bag hvilke vind og skjæv Portalen laa,
Og snart i huult opklinede Façader,
Der, ravende, kun Stødet vented paa,
Og snart i usle Skuur, hvor Vinden sinutted
Ad Dør og Vindver ind, der daarligt slutted!

Hvad Under at Penaterne, bortstødte
Ved Savn af Sammenhold og Harmoni,
Om slige Boliger ei længer skjøtte,
Saalidt som om den Slægt, der boer deri?
Men hvorhen skal de stakkels Guder flytte,
Nu Slægtens Offerskaal dem gaaer forbi?
Skal Hjælp de søge hos det Offentlige? —
Hos Landets Genius! hører Folk jeg sige.

Hos Landets Genius? Hvor er han at finde,
Den raske Dreng med blond og krøllet Haar,
Med klare Øine, blaae som en Kjærminde,
Der Sværdet svinger, og der Harpen slaaer;
Der Skib kan styre gjennem Storm og Vinde,
Skjøndt helst blandt Markens gyldne Æg han gaaer;
Der med et Tungemaal, som Bølgen flydende,
Kan synge smukt, men aldrig tale skrydende?

Hvor er han henne med sin friske Kind,
Sit muntre Smiil, sin drømmerige Pande,
Sit jævne Væsen, uden Bram og Skin,
Sin stille Kjærlighed til Hjemmets Strande;
Sin Lyst til Eventyr og fremmede Lande,
Sit for den hele Verden aabne Sind;
Ja, hvad af Landets Genius er der vorden,
Han, Fostersøn af Syden som af Norden? —

Ak, kun en Flygtning er af ham der bleven!
Han neppe selv sig hjælper i sin Nød.
Ved Haan og Spot fra Stæderne fordreven,
Han frister nu sin borgerlige Død.
I Pjalter klædt, af Smerte sønderreven,
Han eensom vanker om i Skovens Skjød,
Og med sin egen Nøgenhed for Øiet,
Han tænker paa de Krænkelser, han døied.

Han mindes, at man knap et Blad ham lod
Af Hæderskrandsen, som ham Fortid fletted;
At hver en Smule Roes man ham afstrøtted,
Ja tillod sig at tvivle om hans Mod.
Han mindes (o, hvor koger her hans Blod!)
At man i den Grad har hans Rygte plettet,
At nu han peges Fingre ad som En,
Der ikke meer kan staae paa sine Been.

Han mindes — og hans Hjerte fast vil briste —
At man sin Haan til denne Paastand drev,
At selv det med hans Sprog var paa det Sidste,
Hans Sprog, hvorved udødelig han blev!
Ja raaded ham, for Mælet ei at miste,
At skaffe sig en Tunge, der sig skrev
Fra det Ginungagab, det underjordiske,
Hvor Kragemaalet er det Gammel-Nordiske.

Alt mindes han, og for sit Nag at glemme,
Han søger dybest ind i Skovens Ly,
Hvor Løvet skjuler Solen som en Sky,
Og afbrudt kun sig hæver Fuglens Stemme.
Her føler eensom han sig atter hjemme,
Her fletter han sin Hæderskrands paany;
Her gaaer han om til Mørket dækker Skoven,
Og vandrer saa til Klinten ned ved Voven.

Der staaer han smykket med sin Bøgekrands,
Hvori veemodig Aftenvinden suser,
Og seer paa Havet ud, hvor Bølgen bruser,
Af Maanen farvet med en rødlig Glands.
I Fortids Syner sig hans Aand beruser,
Han seer sig seirende tillands og -vands,
Han raaber høit: Min Tid vil atter komme,
Tilskamme vorder Slægten og dens Domme!

Men bort fra ham! Til Helten i min Sang,
Hvem netop frem paa rette Sted jeg maner;
Thi han, for hvem Fuldkommenhed er Trang,
For Landets Genius sikkert Veien baner.
Det Aften er, og fuld af Fremtidsplaner
Han vender hjem fra en Spadseregang,
Paa hvilken han fra Hovedet til Halen
Har drøftet Generalforsamlings-Talen.

Disposition og Anlæg har han inde,
Hver enkelt Deel for Tanken staaer saa klar,
At hele Talen næsten som et Minde,
Der kun skal tages frem, hos sig han bar.
Den rette Stiil det gjelder kun at finde,
Og dermed haaber han ei Nød det har.
Med Lyst og Mod han iler op af Trappen,
Og i sin Stue kaster af han Kappen.

Snart paa hans Skriverbord staaer Lampen tændt,
Papir og Pen har alt han lagt tilrette;
Og nu i Slaabrok sees han ned sig sætte
Og skrive fort en Timestid omtrent.
Det gaaer som smurt! Hans Fingre knap er trætte,
Før Talens første Afsnit heelt er endt,
Hvormed tilbage han i Stolen lægger sig,
Mens læsende behagelig han strækker sig.

Et Studium for en Maler! Tankens Piil
Paa Pandens Bue hviler, mens der farer
Ham over Kinden af og til et Smiil,
Som Productionens Glæde aabenbarer.
Han mumler Hum! og selv sit Hum besvarer
Med: dette Sted kan trænge til en Fiil.
Han reiser sig og hen ad Gulvet skrider,
Idet han Hænderne fornøiet gnider.

Saa er da endelig den Tid nu kommen,
(Han siger til sig selv) da over mig
Og min Bestræbelse skal fældes Dommen;
Da det for Alles Blik skal vise sig,
Naar for min Virksomhed nu hæves Bommen,
Hvorvidt paa Frugt og Indhold den var rig;
Da hvad jeg i mit Liv har saaet i Aanden,
I Andres Liv skal høstes efterhaanden.

Hvor selsomt — her han tankefuld stod stille —
Ja hvor det selsomt dog i Livet gaaer!
Thi jeg, som netop Præst ei være vilde,
Alligevel en Menighed mig faaer.
Men paa en Maade Præst vi Alle spille,
Naar os et Publicum for Øie staaer,
Blandt hvilket Proselyter vi vil gjøre,
For en Idee med Magt at gjennemføre.

Min Magt er Ordets Magt — i vore Tider
Man handler ved at tale for en Sag.
Men hvad ved Nutids Tale mindst jeg lider,
Er Talernes det ferske Foredrag,
Det falske Spil med Gestus, der jo strider
I alle Stykker mod en renset Smag.
En Læremester Folket kan behøve;
Men Mester bli'er man kun ved sig at øve.

Her ſtrøg medeet han Monologens Seil,
Og paa Conſolen han tilrette ſtilled
To tændte Voxlys for det ſtore Speil,
At, medens Straalerne paa Glasſet ſpilled,
Det kunde viſe ham hans Talerbilled
Med alle Fortrin og med alle Feil.
Han traadte frem — men neppe han begyndte,
Før ud ad Døren han ihaſt ſig ſkyndte.

Der paakom ham en Frygt, og da forſigtig
Han ſig mod Muligheder ſikkre vil,
Den ydre Kammerdør han laaſer til,
Og prøver ſaa om Laaſen binder rigtig:
En Ting, der for hans Børns Skyld var ham vigtig,
Som tidt ved Nøglehullet var paa Spil,
Ja ſatte ham ſom Taler i Corſaren,
Naar i ſin Stue mindſt han aned Faren.

Nu har han ſikkret ſig, at gjennemheglet
Midt under Aandens Flugt han ikke bli'er,
Og atter træder frem han nu for Speilet
Og declamerer hvit af ſit Papir.
Hver Geſtus dog, der ſyntes ham forfeilet,
Hvert Ord, ſom ei det rette Fald han gi'er,
Gjentager han paany, og ſlig Afbrydelſe
Gi'er ham ſom Taler juſt den ægte Nydelſe.

Tidt træder pludselig han frem et Skridt,
Og strækkende mod Speilet sine Arme,
Han declamerer med en Ild og Varme,
Som om hans Paastand ivrig blev bestridt.
Tidt faaer hans Foredrag et Skin af Harme,
Men tidt igjen indsmigrer det sig blidt,
Især naar inderlig han anbefaler
Forsamlingen sin Tro paa Idealer.

O mine Venner! (saa tilsidst han endte
Med ædel Pathos Talens første Part)
O, at vi ret den Lykke dog erkjendte,
Som Idealet har os opbevar't,
Da for dets Skjønhed vist vort Hjerte brændte!
Hvad er det andet, rettelig forklart,
End den Fuldkommenhed, som reent forglemtes,
Men hvortil Livet og vi selv bestemtes?

O lad os holde denne Tanke fast!
Thi om endog vort Sind det dybt bevæger,
At Baandet mellem Jord og Himmel brast,
Den Tanke, som os saarer, ogsaa læger.
Der strømmer Trøst fra Idealets Bæger,
Der er en Mildhed i dets Diekast,
Som siger os, at Glæden og at Freden
Just boer og bygger i Fuldkommenheden.

Ja! Hvo der til Fuldkommenhed det drev
Selv i det Mindste, hvortil Flid udkræves,
Selv i et Værk, der grundes for at hæves,
Og mandig fast i Maal og Stræben blev:
Om ham — naar han fra Støvet løs sig rev —
Vi sige tør: han leved ei forgjæves!
Han selv umulig død kan graves ned;
Hans Hjem er Hjemmet for Fuldkommenhed!

Her standsed han og rørt mod Speilet skued,
Hvor en begeistret Skikkelse han saae,
Hvis Kinder flammed og hvis Øine lued,
Mens, udadvendte, ham de stirred paa.
Et Øieblik sit Billed han indsuged,
Hvorpaa til Bordet hen han saaes at gaae,
For strax at skrive videre paa Talen,
Før han i Aandens Flugt fornam en Dalen.

Der i sin Ensomhed la'er nu vi blive
Den ny Demosthenes, hvis Tales Ord
Vel streifed lidt ud fra den gamles Spor,
Men dette kun man Emnet maa tilskrive.
Fra ham, som sagt, vi altsaa løs os rive,
Fra ham, der Idealet Troskab svor,
Vi styrte midt os ind i det Reale,
I een af Husets klart oplyste Sale.

Thi der Fru Mille paa sin Divan throner
I Fløielsdragt, saa blaa som en Fiol,
Imens hun, bøiet imod Jensens Stol,
Novellen læser høit i høie Toner.
Om Damen, som Planeter om en Sol,
I Halvkreds er placeert en Snees Personer,
Der alle stirre stivt paa Damen hen,
Men selv just ei see ud som Gentlemen.

Og hvem var disse Folk? Hvad var Tendensen
Med en Forsamling, i sig selv saa rar? —
Smudsbladenes Forfattere det var,
Der hid var inviterede af Jensen,
For ved galant Tracteren og Credentsen
At vindes for hvad Fruen skrevet har.
De anonyme kom til dette Stævne,
Men det forhindrer ei dem her at nævne.

Tilhøire sad Hr. Smører og Hr. Snakker,
Med samt Hr Tværer og Hr. Tanketom;
Tilvenstre saaes Hr. Lusker og Hr. Prakker,
Hvorpaa Hr. Væver og Hr. Brøvler kom.
I Skyggen bagved sad Hr. Gjennemrakker,
Hr. Æreløs, Hr. Luus, Hr. Usseldom,
Hr. Galdeguul, med fleer af disse Navne,
Der leve af Nationens bedste Navne.

Af Salens Glands og Herlighed forblindet,
Som Gjæster røvet deres Næb og Kløer,
Og vundne ved en ypperlig Liqueur,
Hvis Dunster dem endnu omtaaged Sindet,
Holdt under Læsningen de sig i Skindet,
Ja mumled høflig tidt et Hør, o hør!
Men ved sig selv de tænkte: Mon dog Kjællingen
Ei kommer snart tilende med Fortællingen?

Hun kom til Enden. Med forstærket Røst
Pathetisk læste hun de sidste Sider,
Hvor sig i Krampetræk Heltinden vrider,
Og strider Kampen mellem Pligt og Lyst,
Indtil hun Lystens Lænke sønderslider
Og aabner dønde for Pligt sit Bryst.
Det tætbeskrevne Hefte bort hun lagde,
Og Tak derfor en Bifaldsmumlen sagde.

Man halvhøit raabte Bravo, mens man vrikked
Paa Stolen og sig heelt tilbage smed;
Man til hverandre saae — man smiilte, nikked,
Og sig i Hænderne fornøiet gned.
Men Damen selv om Læberne sig slikked,
Hun fra sit Sæde steg i Kredsen ned,
Og med et muntert Blik, hvori sig malte
Det trygge Haab, til Gjæsterne hun talte:

Jeg staaer for mine Dommere! Jeg lægger
For deres Fødder ned mit Aandsproduct;
Og selv Critikens Svøbe jeg Dem rækker,
Ifald De dømmer, jeg fortjener Tugt. —
En saadan Tale ny Begeistring vækker;
Man vil ei blot, at Digtet kaldes smukt,
Man raaber, at hvis Characteer skal gives,
Udmærket Godt med Kryds da maatte skrives.

Hr. Smører føied til: At aldrig bedre
Han selv, som Autor, kommen var fra Sligt;
Hr. Prakker meente, at det kun var Pligt,
Med gyldne Laurbær sligt et Værk at hædre;
Hr. Snakker antog, at Critikens Fædre
Med Glæde Fadder stod til Fruens Digt;
Hr. Væver indlod sig paa lang Forklaring
Af Værket, som det Skjønnes Aabenbaring.

Midt i hans Væv, og just som bedst man snakker,
Fløi Dørene til Spisestuen op,
Og Fruen Armen bød Hr. Gjennemrakker,
Idet tilbords hun bød den hele Trop.
Der stod et Taffel dækket, jo jeg takker!
Der saae man Fad ved Skaal, og Skaal ved Kop:
Kapuner, Østers, Crême, Ragout med Reier,
Grøn-Ærter, Høns, Gelée, Straßborg-Posteier.

Enhver ſig trængte frem, men Veien ſtopper
Dem Tjenerſkaren, klædt i Liberi,
Der af Bouteiller trak de lange Propper
Ved Skjenkebordet, ſom man ſkred forbi.
For hvert et Svup af Tollen, Hjertet hopper
I Livet paa det hele Cleresi,
Og ſom om Vinens Draaber alt de ſmagte,
De ſlog med Tungen, medens Hals de rakte.

Da man tog Sæde, Fruen fik ſin Nød,
Om Plads hos hende ſaae man Alle ſtride;
Men hun, med Gjennemrakker ved ſin Side,
Den anden Plads Hr. Luſker ſtrax tilbød,
Hvorved hun vel Hr. Luus gav Hjerteſtød,
Men ſikkred for hans Nærhed ſig itide.
Han kløede ſig bag Øret lidt moqveert,
Til hendes vis-à-vis nu degradeert.

I lang Tid Gjæſterne kun aad og drak;
Man hørte kun Tallerkener, der klirred,
Kun Glas og Flaſker, der paa Bordet dirred,
Kun Stød af Gafler, naar tilbunds de ſtak,
Og med en Haſt, ſom Tjenerne forvirred,
De neppe rakte Skaaler til ſig trak.
Men knap var een Portion i Livet nede,
For nok end een de bad om allerede.

Til Jensen over Bordet Fruen vinked
Med Miner, som han godt forstod sig paa,
Thi strax til Svar med Øinene han blinked.
Han reiste sig — til Lyd han hørtes slaae,
Idet med Glasset han mod Flasken klinked;
Og da fra Fadet op nu Alle saae
Med Saus om Læberne, hvorpaa de smagte,
Han denne Toast med Glas i Haand udbragte:

Høistærede! Vi lever i en Tid,
I hvilken, maalt med Jødedommens Dage,
Unægtelig et Skridt man gik tilbage;
Thi medens Jødefolket, trætt af Splid,
Slap Dommerne, for Konger sig at tage:
Har vi, som fik med Kongedømmet Strid,
I modsat Retning Veien just proberet,
Og vor Tid bli'er af Dommere regeret.

Dog, hvad der synes et Tilbageskridt,
Som et uhyre Fremskridt snart sig viser,
Naar Skridtets Følger man betænker lidt.
Ja, som en Frugt af Samfundslivets Criser,
Som Frihedens Triumf jeg just det priser,
At Dommerkaldet nu er blevet frit;
At vor Tids Dommere — her rundt han nikkede —
Som Journalister ere selvbeskikkede.

Derved først Dommen Frihedsstemplet faaer,
Ved hvilket Journalistens Domstol skiller
Sig fra Juristens, der paa Thinge staaer,
Hvor man Retfærdighedens Vægt opstiller,
Skjøndt aldrig man, hvormeget end man piller,
At bringe den i Ligevægt formaaer.
Jeg taler af Erfaring maae De vide;
Jeg er Assessor — De paa mig kan lide.

For sligt afmægtigt Retfærdspilleri,
Er — som De selv jo bedst veed — Journalisterne,
Der dømme paa et Skjøn, aldeles frie.
De stævne ei til Vidne som Juristerne,
De gaae Forlig, ja selv Forhør forbi,
Og Retsdebatten skjenke de Sophisterne.
Til strengt at dømme Tidens Brøst og Bræk,
De bruge kun Papir og Pen og Blæk.

Er Dommen afsagt, strax den expederes
Paa trykte Blade hele Landet om,
For af det hele Folk at exeqveres.
Men her den møder andre Blades Dom,
Og under Gnidning med dem corrigeres
Den for de Feil og Pletter, den bekom;
Ja mod hinanden Dommene kan gnides
I den Grad, at de vexelvis opslides.

Ved denne Kamp af Alle imod Alle,
Af Blad mod Blad, Person imod Person,
Fremkommer det, man kalder Opinion,
Og som jeg Folkedommen vilde kalde.
Den kan som Lovens Dom i Søvn ei falde,
Den er ufeilbar i sin Conclusion,
Den er saa sand, at sand den kan fremkomme
Af lutter skjæve, vinde, falske Domme.

Og derfor, mine Herrer! vil jeg prise
Til Bægrets Klang det Dommerkald, De fik:
Vor Kjærlighed kan aldrig De forlise,
Thi ud fra Dem dog Opinionen gik.
Vel savner til min Skaal jeg her en Vise,
Vel mangler jeg Trompeter og Musik,
Men dog vor Tak begeistret jeg Dem bringer —
I Visens Sted mit Hjertes Harpe klinger.

Han svang sit Glas, mens Fruen applaudered,
Og alle Bægre ham imøde kom,
Da til at klinke han dem invitered.
Men op til Tak stod nu Hr. Tanketom,
Som med en Skaal paa Skaalen replicered.
Han talte høit — men hvad han talte om,
Kan ei gjengives af et Sprog med Skranker;
Thi Talen var aldeles tom for Tanker.

Da han sig satte, reiste sig Hr. Tværer,
Og medens det med ham i Længden trak,
Hr. Usseldom med ydmygt Buk frembærer
En Subskriptionsplan paa sit trykte Mak,
Hvorpaa han Fruens Underskrift begjærer.
Hans Blad og Blyant modtog hun med Tak,
Og med et Sving, hvorved af Fryd han blegned,
For femten Exemplarer hun sig tegned.

Men rundt omkring nu Larm og Snak tiltog,
Med Haand og Mund paa eengang Fruen spilled:
Hun skjemtefuld Hr. Gjennemrakker drilled,
Og ubemærkt hans Gaffel fra ham drog;
Hun af sit Brød med Fingren Kugler trilled,
Som over i Hr. Brøvlers Mund hun slog;
Hun i det Samme paa sin Nabo husker,
Og kasted Sukkermandler til Hr. Lusker.

Hun saa opmærksom var, saa fiin, saa huul;
Hun meer end een Gang venligt saaes tilnikke
De Herrer Æreløs og Galdeguul,
Før hun Pokalen greb og bad, om ikke
Et Glas med Herrerne hun maatte drikke,
For ned at hjælpe dem det tørre Suul.
Hun stirred stivt paa dem med Smiil om Munden,
Og alle Tre stak Bægret ud til Bunden.

Nu kom Champagnen frem, og høit at knalde
Man hørte Prop paa Prop, og Glas paa Glas
Udstak med Jubel og Begeistring Alle,
Hvem her en Perial just kom tilpas.
Man alt saa smaat dem hørte Viser tralle,
Man alt dem svingle saae paa deres Plads,
Da Fruen — som nu havde nok af Bordet —
Sig reiste, og paa denne Viis tog Ordet:

Før Afskedstimen slaaer — og længst med Smerte
Jeg hørte Vægt'rens Raab: Vogt Lys og Ild!
Før alle Venner mig forlade vil,
Som her jeg har den Ære at beverte,
Jeg mine Herrer lægge maa paa Hjerte
Det unge Barn, som De stod Fadder til:
Novelle-Glutten mener jeg, den spæde,
Der med sin Lallen syntes Dem at glæde.

Lad Dem erindres af en Moders Stemme
Om den med Barnet her indgaaede Pagt,
At ei som andre Faddere De glemme,
At give paa den Lilles Fremtid Agt,
Naar snart i Trykkesværtens sorte Dragt
Hun træder ud i Verden, i den slemme,
Hvor hun, som dandsede paa Roser før,
Maaskee skal gaae i Smuds fra Dør til Dør.

Tag Dem af Glutten, hvis for ſlemt hun drilles,
Ræk hende Haanden, hvis hun ſtaaer forladt,
Før hende frem, hvis hun i Skygge ſtilles,
Hold hende oppe, hvis hun ſegner mat!
Og nu — før med et Gjenſynshaab vi ſkilles —
Skjenk i! ſkjenk i! — Til Afſked og Godnat
Spar ei paa Moſten og paa Drueſaften!
Skaal, mine Herrer! Skaal! — Tak for iaften!

Her ſkød hun larmende ſin Stol tilbage,
Og da fra Bordet Jenſen og ſtod op,
Saa maatte Gjæſterne tiltakke tage,
Og ſnurren reiſte ſig den hele Trop.
Men her begyndte først nu Fruens Plage,
Da ſvinglende med Arm og Been og Krop,
Og ſtoppende den kageſyldte Lomme,
De ſtyrted frem med deres Velbekomme.

I Damen ordentlig de ſled og drog,
For hendes Haand til Tak-for-Mad at klemme;
Ja reent Hr. Æreløs ſig ſyntes glemme,
Thi han endog ſin Arm om hende ſlog,
Idet han hviſked med en ſødlig Stemme:
At han mod Fruens Tilbud gjerne tog,
Og villig kaldte Fader ſig til Barnet,
Hvem nok han ſkulde hjælpe gjennem Skarnet.

Den arme Frues Hjerte saae man bølge,
Hun nødig vilde tabe Dagens Frugt,
Og dog sin Harme knap hun kunde dølge.
Men her til Hjælp kom Jensen hende smukt,
Idet han indbød Allemand at følge .
Sig til Cafféen, førend den blev lukt,
For i Billard en Landse der at bryde,
Og en Cigar og et Glas Punsch at nyde.

Det var et Tilbud efter Alles Sind;
De Fruen slap og søgte Hat og Kappe,
Og uden Afsked ned af Husets Trappe
De fulgte Jensen som en Hvirvelvind.
Men efter Veiret Fruen saaes at snappe,
Og end med Vredens Rødme paa sin Kind
Hun ringed stærkt paa sine fire Piger,
Til hvem, da de kom ind, hun heftig siger:

Op i en Fart mig alle Vindver smæk,
At her kan luftes ud for aaben Rude,
Og skrub saa Gulvet godt med vaade Klude,
Og børst tilgavns mig Stolenes Betræk!
Gjør En af Jer et Fyrfad hedt derude,
Og tag mig Dug og Servietter væk,
Thi begge Stuer som den slemme Syge
Endnu iaften maae I gjennemryge!

Saa talte Fruen, takkende sin Gud,
At Aftnens Festlighed var overstaaet,
Før det med Gjæsterne kom til et Brud.
Hun vented nu at høste hvad var saaet,
Men dette Haab til Jorden reent blev slaaet,
Da kort Tid efter hendes Bog kom ud.
Smudsbladene den frygteligt nedrakked,
Og ikke blot den plukked, men den hakked.

Hvem var den Skyldige? Ja det var Tingen!
Critikerne jo anonyme var,
Og altsaa var Forfatterne jo Ingen,
Og lige høit Enhver sit Hoved bar.
Saa gaaer det, naar en Autor under Vingen
Af Nutids smaa Mæcener Tilflugt ta'er;
Saa gaaer det, naar Poeten selv beverter;
Fortids Mæcener havde større Hjerter!

Dog bort med Mæcenater! thi jeg veed,
At du, min Læser, længes efter Dagen,
Paa hvilken Helten, kommende til Sagen,
Skal virke for sit store Diemed,
Og du, til Løn for din Taalmodighed,
Skal kunne sige: Timen nu er slagen,
Da Homo skal i Daad sin Prøve staae,
Og vise os, hvad Mennesker formaae.

Din Utaalmodighed saa godt jeg fatter;
Thi at fortælle dig jeg har jo glemt,
At Generalforsamlingens Debatter
Med Homo's Tale aabnes skal bestemt
I disse Dage — hvoraf følger atter,
At den Fuldkommenhed, der ligger gjemt
I Planen, og som Talen indeholder,
I disse Dage Vingerne udfolder.

Men som før Faste kommer Fastelavn,
Saa, før Fuldkommenheden ta'er sit Stade
Rundtom i Land og By, paa Torv og Gade,
Opfyldende hvert Hjertes Haab og Savn:
Indbyder jeg dig til en Maskerade,
Som Homo gi'er det hele Kjøbenhavn.
Een Gang om Aaret gjør han sligt et Gilde,
Et Indfald, som dog skyldes mest Fru Mille.

Paany vi til hans Hjem os derfor vende,
Hvor i den klart oplyste Hovedsløi
Fra Porten ud der lød en Larm saa høi,
Som sattes Huset paa den anden Ende.
Man hørte Vogne rumle, Heste rende,
Lakaier raabe, Hunde gjøre Støi,
Man hørte Kudske deres Varsko skrige,
Mens Herskab efter Herskab saaes udstige.

Af Hovedtrappen op til Festens Glæde,
I Dragters og Costumers rige Glands,
Sig bugted Gjæsternes den lange Kjæde,
Just som en tusindfarvet broget Krands.
For frem at komme, de hverandre træde
Om ei i Hælen, dog i Slæb og Svands,
Og Suk og Stønnen ei forstummed, førend
De naaede op, hvor Tjen'ren stod i Døren.

Han viste Vei dem til de aabne Sale,
Belyst af Kroners og Lampetters Skin,
Hvor tidlig komne Folk med muntert Sind
Alt hørtes sluddre, pluddre, snakke, tale.
To fjerne Kabinetter, køle, svale,
Til Hvile vinked Vandringsmanden ind,
Og ikke langt derfra laa Dandsesalen,
Der hvælvet var og formet som Ovalen.

Langs med dens Vægge var der Bænke stillet
Paa amphitheatralsk Maneer, saa de,
Der umaskeerte til kun vilde see,
I Mag her kunde overskue Spillet,
Og, frie for Puf, af Maskesværmen lee,
Naar nedenfor den tumled sig forvildet.
Her Publicum nu Plads og Sæde tog,
Mens gjennem alle Døre Masker drog.

Hvad fik man ei at see! Hist Natten stiger
Frem i sin sorte Dragt med Stjerner paa,
Og klædt i Hvidt sig Mindet om den sniger;
Hist vingesmykt man Haabet dandse saae;
Hist løb Zigeuner=, Gartner=, Fiskerpiger,
Hist Harlekin i Pjerrots Arme laa,
Hist Vægt'ren gik med Politibetjenten,
Og hist Matrosen, Bonden og Studenten.

Der blev en Trængsel, saa man knap kan tænk'en,
Og derfor Diet til en anden Kant!
Op til den stjernesmykte Mand paa Bænken,
Hvem Homo converserer saa galant,
Mens Manden selv (Geheimeraad von Enken)
Med adspredt Mine rømmer sig iblandt,
Og med et Blik, der ei seer godt i Længden,
Igjennem Glasset kikker ned paa Mængden.

En Stund sad Manden taus, ja næsten suur;
Men dengang Støien værre blev og værre,
Da reiste sig medeet den gamle Herre
(En høi og imponerende Figur)
Og sagde: hvilket larmende Parterre!
Et saadant Spil for gamle Folk ei duer,
Det summer og det trommer for mit Øre;
Min unge Ven! vil De mig Selskab gjøre?

Mit Ønske Deres Excellence gjetter,
Gi'er med et artigt Buk vor Helt til Svar,
Hvorpaa de beggeto nu Veien ta'er
Til et af hine tvende Kabinetter,
Der ikke langt fra Dandsesalen var;
Men knap sin Fod paa Tærsklen Homo sætter,
Før langs med Væggen han seer frem sig snige
Hen mod den aabne Dør en Fiskerpige.

Hun lod Geheimraaden forbi passere,
Men greb med Heftighed om Homo's Haand,
Som ømt hun trykked og — hvad der var mere —
Bedækkede med Kys, før lagt i Baand
Af sin Forundring han kan protestere,
Og derpaa svæved bort hun som en Aand.
Han efter hende saae med stive Blikke;
Men hvem Personen var, han aned ikke.

Af Masken skjult var Pande, Næse, Kind,
Men Haaret blond hang over Skuldren flettet,
Og gjennem Hullerne paa Fiskernettet
Saaes en Figur, paa eengang slank og trind.
Et Øieblik han stod og gjetted, gjetted,
Gik derpaa rask i Kabinettet ind,
Hvor han sin Hylding Excellencen bragte,
Som i en Divan mageligt sig strakte.

Der, fjernt fra Larmen, i den ſtille Vraa
La'er for en Stund vi begge Herrer blive,
Og atter ind i Salen os begive,
Hvor Glædens muntre Toner Øret naae,
Hvor Maſkerne omkring ſaa lyſtigt drive
Og Latteren paa deres Side faae,
Som netop hiſt, hvor en Perſon fremtræder,
Der Publicum med denne Tale glæder:

Mit Navn det ei fornødent er
Til Indgang her at ſige Jer,
Og min Beſtilling I maaſkee
Af denne Hætte ſelv vil ſee,
Af denne Krave af Papir,
Af dette ſkjøre Kongeſpiir,
Af denne høie Hanekam,
Der ingen Studſer gjorde Skam;
Og har I ſeet den, vil I hør'en
At klinge fra de Æſelsøren,
Hvis Bjældeklang Jer lære vil,
At her en Hofnar er paa Spil.
I kjære Venner! Herregud,
Hvor det i Verden nu ſeer ud;
Hvor er man kommen langt tilbage
Dog mod de gode, gamle Dage!
En Hofnars ſkjemtefulde Vid

Sletingen fatter i vor Tid;
Hans gode Indfald vises hjem
I samme Stund de bryde frem;
Ja selv hans simple Hverdagsvaas
Ei meer ved Hofferne forstaaes.
Mit Liv var trist — men for med Tiden
Ei reent at blive lagt til Siden
I Krogen af et støvet Rum
Som gammelt Inventarium,
Og for at redde dog fra Faldet
Hvad Existensen man har kaldet,
Indlukked jeg i laaset Skriin
En Vittighed, der var for fiin,
Og for at tjene mig lidt Tak
Jeg lagde Vind paa fedtet Snak,
Og skjøndt det var mig viderligt,
Jeg altid talte liderligt.
Derved kom jeg igjen paa Fod,
Thi nu Enhver mig strax forstod,
Og mangen høifornem Person
Fik jeg paa den Viis til Patron.
Jo mere Snakken blev ureen,
Deshøiere Patronen green,
Desgalere den hele Kreds
Omkring Patronen lo og snees;
Ja Diet saae jeg sprude Funker

Paa mangen Hof= og Kammerjunker,
Der glemte baade Rang og Titel,
Naar Talen kom paa det Capitel. —
Nu troede jeg mig vel forvart,
Men Lykken skifter i en Fart,
Og som det skeer, at Krukken gaaer
Tilvands til sin Bekomst den faaer,
Saa Skjæbnens Gang er heel forskjellig.
Ved Hove blev medeet man hellig,
Og hvad der før var Folks Plaseer,
Nu Ingen vilde høre meer;
Men kom jeg dog med min Passiar,
Saa hed det gjerne: dumme Nar,
Ja stundom ogsaa: dumme Hund,
Luk du i Laas din kaade Mund!
Thi gi'er du ei vort Raad Gehør,
Du smage skal det spanske Rør,
Og hvis ei Rørets Slag vil virke,
Saa sende vi dig flux i Kirke. —
Hvad var at gjøre, kjære Venner?
I Narrenes Natur jo kjender,
Forbyder man dem Narreri,
Er det med deres Liv forbi,
Men dog gik det ei heller an,
At blive meer den samme Mand.
Jeg altsaa min Beslutning tog:

Min Ironi jeg reent forjog,
Min muntre Skjemt jeg lagde bort,
Skjøndt I maae troe, det faldt mig haardt,
Og kneb min Aand saa flad og tynd,
At det var baade Skam og Synd.
Da Hjernekassen først var tom,
Jeg stopped med Confect min Vom,
Og drev min Tapperhed paa Port,
Til jeg uskadelig var gjort.
Et nyt Costume trak jeg paa mig,
Og da i Speilet nu jeg saae mig,
Var der af hele Hofnarstoffet
Tilbage kun — en Nar ved Hoffet.

Her trak ihast han Narredragten af,
Og i moderne Dragt med Fjong og Lader,
Som man saatidt dem seer paa vore Gader,
Han hurtig ind i Sværmen sig begav.
Hans Bortgang ikke stort dog Glæden skader,
Thi strax gjør paa Opmærksomheden Krav
En ny Person, der Masken holdt i Haanden,
Mens han begeistret udbrød, fyldt af Aanden:

Hil dig, mit Folk! du sikkert mig gjenkjender,
Thi uden Maske her jeg træder frem.
Jeg er den Konstner, som saatidt dig blender
Paa Kongens Nytorv, i Thalias Hjem.

Iblandt vor Scenes tusind Padehatte
Du traf dog eengang paa en høi Natur,
Og lærte med Geniet vist at skatte
Effecten af min herlige Figur.

Min Konst det er mig selv. Kun hos de Gamle
Acteuren bagved Masken sig forstak;
Men op med dem vi Nyere kan hamle,
Og vi til Masken sige mange Tak.
Hvad! dette Kongeblik, og denne Næse,
Og denne Pande, som jeg Konsten vier,
Paa den man ikke skulde Mere læse,
End paa et usselt Stykke Pappapir?!

Den gamle Scenes Magt var Ordets Magt;
Men hvad er Ordet dog imod en Stemme,
Hvis Sødhed lader Publicum forglemme
Hvad Digteren har tænkt og følt og sagt?
Hvad er det Præk, der trætter vore Øren,
Imod en Lidenskabs Incarnation
I Blik, Mimik og Gestus hos Acteuren?
Ja, hvad er tusind Ord mod een Person?

Om Sokken og Cothurnen vel man vrøvler,
Ret som om Konsten deri skulde boe;
Men min Cothurne, som du seer, er Støvler,
Og jeg for Sokker foretrækker Skoe.

Bort med Cothurne! Bort med Maske, Sokke!
I vor Tid er Personen Eet og Alt;
I denne Tro, mit Folk, lad ei dig rokke,
Og Konsten elsk i Konstnerens Gestalt.

Han med et Smiil tog Afsked; men forsvunden
Han neppe var, før strax der lod sig see
I Balcostume, luftig som en Fee,
En smal og smækker Dame, floromvunden,
Som under Masken fremstak Rosenmunden
Og dreied rundt paa Taa sig, een, to, tre.
Med hævet Fod, der Dandsens Flugt afmalte,
Til Publicum hun mere sang end talte:

Stryg Fiolen, saa den klinger,
At som Vinger
Gaze-Kjolen, der nu holder
Stram og stivet mig om Livet,
Sig udfolder!
At i Dandsen Blomsterkrandsen
Let paa Haaret kan sig vugge;
At udkaaret blandt de Smukke
Til at aabne Holsteensvalsen,
Jeg afsløre kan mig Halsen,
Lukke Viftens Blade sammen,
Og med Flammen tændt i Øiet,

Og med Barmen fyldt af Varmen,
Og med Kinden rød af Vinden,
Og med Foden efter Moden
Strakt og bøiet,
Svæve fremad, muntert smilende,
Paa min Herres Arm mig hvilende,
O saa stry'ende, o saa fly'ende,
Henad Salens glatte Gulv!

Mens ved Blink af Lysekroner
Glædens Toner
Huldt i Dandsen mig omstrømme,
I mit Hjerte, frit for Smerte,
Fødes Drømme,
Paa hvis Vinger jeg mig svinger
Som lyksalig imod Himlen.
Om mig seer jeg Stjernevrimlen,
Luften susende mig køler,
Selv en Klode jeg mig føler,
Rundt paa Banen jeg mig dreier,
Mens jeg feier frem i Trængsel,
Hvor de Andre jeg seer vandre,
Hvor jeg møder, men ei støder
Paa Planeter og Cometer,
Der i Længsel,

Som jeg selv i Luften svømmende,
Som jeg selv om Lyset drømmende,
Flyve blinkende og vinkende
Frem til Sphærernes Musik.

Sorgen Afsked har jeg givet,
Dands er Livet!
Kun hvad evig sig bevæger,
Glæden, Blodet, Haabet, Modet,
Hjertet qvæger.
Ungdomsalder Liv jeg kalder!
Gaae af Mode og som gammel
Sidde stille ved sin Skammel,
Medens indeni man sover,
Det er som at sidde over
I en Dands foruden Herre;
Intet Værre kan der gives.
Gud bevare's! Gid jeg spares
Maa for Nøden! Gid af Døden
Jeg i Dandsen, smykt med Krandsen,
Bort maa rives!
Og endnu som Død florerende,
Løftes op af Cavalererne,
Der forstrækkede den knækkede
Blege Lilie bære bort!

Hun hopped bort, idet hun let bevæger
Sin Vifte med en Fuglevinges Haſt;
Men da hun vel var borte, til Contraſt
Fremtraadte der en graa og gammel Neger,
Der med et ſtille Suk paa Hjertet peger,
Og derpaa med ſin Haand det knuger faſt.
Paa Mængden, ſom for ham tilbage viger,
Han ſeer omkring, før han ſørgmodig ſiger:

En gammel Neger her I ſeer,
Og hvad jeg maatte døie
I dette dødelige Leer,
Jeg ſtiller Jer for Øie.

Det for min Vugge ſunget var:
Du meget Ondt ſkal lide,
Hvis, ſorte William, ei du ta'er
Jagt dig for det Hvide.

Jeg var en Yngling ſort ſom Kul,
Med Sølvring i mit Øre,
Da i et Fartøis ſnevre Hul
Man monne hid mig føre.

En Lyſt jeg med mig bragte kun,
Som, dæmpet ei itide,
Blev ſtærkere fra Stund til Stund:
Min Lyſt var til det Hvide.

Det hvide Linned mig gefaldt,
Den hvide Vest mig rørte,
Den hvide Pige meer end Alt
I Fristelse mig førte.

Det hvide Linned fra vor Præst
Jeg stjal omkap med Rotten;
Men da jeg tog den hvide Vest,
Jeg sattes i Cachotten.

Den hvide Piges grumme Røst
Forkyndte til min Smerte:
Troer du saa hvidt et Liliebryst
Slaaer for saa sort et Hjerte?

I Harm jeg bort da monne gaae
Med Barmen fuld af Qvide;
Og siden den Tid blev jeg graa,
Ved Tanken paa det Hvide.

Snart med mit Liv er det forbi,
Men den jeg høit vil prise,
Som ud til Bertrands Melodi
Mig sætter i en Vise.

Da til den hvide Piges Mund,
Mens hun paa Harpen leger,
Endnu før Livets sidste Stund
Naaer dog den gamle Neger.

Et Suk fra Hjertets Dyb ham undslap her,
Og ved hans Bortgang Alle sukke maatte;
Men frem til Trøst en anden Maske traadte:
En stiv og stram og gammel Militær,
Hvem pludselig man Kaarden saae at blotte.
Med Anstand, som i Spidsen for en Hær,
Med Kraft, som om en Last han kasted af sig,
I disse Ord paa eengang Luft han gav sig:

„Gid den var bare snart forbi,
Den Fandens Tid, vi lever i!"
Saa har jeg læst hos en Forfatter,
Som for en stor Poet jeg skatter.
Ja gid sit Skud den bare gik,
Og gid en dygtig Krig vi fik!
Thi hvordan høstes Roes og Ære
Af tappre, gamle Militære,
I denne Tid, da som bekjendt
Man Krigen fører kun paa Prent?
Da ind ad Døren en Avis,
Af Angreb fuld, hver Dag man slænger,
Som saa et andet Blad tildænger
Den næste Dag med Prygl og Riis,
Men uden mindste Mands Forliis,
Thi Tøsen selv, som bringer Bladet,
Ei mindste Smule bliver skadet. —

Seer I det blanke, dragne Sværd,
Som jeg i Haanden holder her?
Den Dag da Officeer jeg blev,
Jeg ud af Skeden raſk det rev,
Og mens jeg med en Elſkers Die
Paa Eg og Od beſaae det nøie,
Jeg ſagde, fyldt af Ungdomsmod:
Det Sværd engang ſkal drikke Blod!
Maaſkee, om ikke mange Aar,
Er denne Klinge fuld af Skaar,
Der hentedes i Pandeſkaller
Hvor Landſen blinker, Bøſſen knalder,
Hvor Blodet ſtrømmer, Døden raller,
Hvor under klingende Muſik
Og Heſtetrampen frem det gik,
Ved Dannebrogs den røde Fane,
Til tordnende Kartovers Lyn,
Paa Ærens og paa Farens Bane!
Da løfted atter jeg mit Bryn
Og gjentog med en Ynglings Mod:
Det Sværd engang ſkal drikke Blod! —
Ak, Tiden kom og Tiden gik,
Men aldrig Blod det ſmage fik;
Det hang ſaa magtesløſt ſom Freden
Her ved min Side faſt i Skeden,
Mens jeg hver Morgen i Paraden

Til fuld Musik trak gjennem Gaden,
Og Klingen aldrig fik et Skaar,
Skjøndt som et Lyn hvert Efteraar
Paa Nørrefælled ud den droges,
Naar Fjendens Leir med Storm indtoges,
Og haardt om Vibenshuus vi sloges.
Ak gid den bare var forbi,
Den Fandens Tid, vi lever i!
Nu er jeg gammel, hvid af Haar,
Og talte snart er mine Aar;
Men desto mere Tanken græmmer,
At naar nu snart de møre Lemmer
Man bærer bort i Sørgetoget,
Og saluterer ved min Grav
For Krigeren, saa kjæk og brav:
At Kaarden da paa Kistelaaget
Ei har den mindste Rust af Blod,
Der kunde tale for mit Mod;
Ei mindste Skaar, der kunde være
For alle brave Militære
Et Vidne om den Dødes Ære,
Og skjenke Tapperhedens Glands
Til Kistens grønne Laurbærkrands!

Sit Sværd i Balgen stak den gamle Kriger,
Og mørk han vandred bort med faste Skridt.

Men paa hans Krigsraab man kun agted lidt;
Thi frem paa eengang der i Kredsen stiger,
Mod Mængden hen bevægende sig frit,
Et Maskechor af reiseklædte Piger,
Der, gjørende hverandre Veien trang,
Som med det samme Næb nu Alle sang:

Vi komme fra Gaden og Stenene,
I Kaaber og Hatte med Fjær,
Med tunge Galoscher paa Benene,
Opstænkede fælt, som I seer.

Vi ere de udvalgte Qvinder,
Som aldrig i Brudeseng kom,
Og fordum som Vestalinder
Vi æredes høit i Rom.

Der modtog vi Kydskhedens Stempel
Og hylled fra Hagen os til,
Og næred i Vestas Tempel
Gudindens den hellige Ild.

Men længst hendes Tempel er faldet,
Vi spredtes saa vide paa Jord,
Dog trolig vi fortsætte Kaldet,
Gudinden i Hjertet os boer.

Hun ud os af Dinene titter,
Hun la'er os ei Riſt eller Ro,
Og derfor omkring i Viſitter
Vi ſtreiſe paa Støvler og Skoe.

Et Øieblik ned vi os ſætte,
Thi gjerne pasſiare vi vil;
Og medens vi Hjerterne lette,
Vi puſte til Arnens Ild.

Men blusſer om Manden førſt Luen,
Og bliver det Konen for hedt,
Da ile vi bort, ud af Stuen,
Og hen i en ny Viſit.

Vi kjende ei Hvile, vi Arme,
Gudinden fortærer vort Bryſt;
Men vil ſig da Ingen forbarme
Og ſkjenke vort Hjerte Trøſt?

Til Konerne tale vi ikke,
Vi tidtnok erfare maae,
De ſee os med ſkjæve Blikke,
Og heller vor Hæl end vor Taa.

Til Mændene, helst dog de gifte,
Henvende vi bønligt vort Ord:
Vil Ingen et Forbund stifte
Med Piger, der Kydskhed svor?

Vor Tanke til Venskab kun sigter,
Ei Ægteskab er os tilpas:
Vi attraae ei Hustruens Pligter,
Men bare ved Arnen en Plads,

Hvor man kan saa luunt sidde sammen,
Og nære den hellige Ild,
Og blæse og puste til Flammen,
Mens Konen ved Vuggen seer til.

Forbi var Sangen. Hele Skaren tier;
Som den var kommen, saaes den bort at traske,
Men ikke længe tom dog Pladsen bli'er.
Med aaben Bog i Haand fremtreen en Maske,
Der Alle høilig monne overraske,
Da Hovedet var heelt af Pappapir.
Saa hurtigt, som det sligt et Hoved sømmed,
Fra Munden ud der denne Ramse strømmed:

Gud være lovet!
Et udmærket Hoved

Er jeg og bli'er jeg,
Hvad ogsaa man si'er mig.
Jeg prægtigt kan lære
Hvad det skal være,
Hver Nød man mig rækker
Paa Timen jeg knækker,
Med Lethed jeg raader
De sværeste Gaader,
I hvert et Tentamen
Jeg Prøve har staaet,
Til hver en Examen
Mit Laud har jeg faaet,
Jeg er, Gud være lovet,
Et udmærket Hoved.
Kun Eet jeg forstaaer ei,
Jeg dømme formaaer ei;
Hvori det kan stikke,
Begriber jeg ikke.
Det Skjønne, det Gode,
Saavel som det Sande,
Gaaer over mit Ho'de
Som over min Pande,
Og Dommen, jeg fælder,
Til Wandsbeck kun gjelder.
Som her, for Exempel,
Hvad Dom og hvad Stempel

Skal denne Bog have,
Hvori jeg nu læser
Fordærvet min Mave?
Kun lutter Fadaiser
I Bogen jo findes,
Den tykkes mig vammel;
Men naar jeg saa mindes
Den første Deel af den,
Der nu er saa gammel:
Hvordan jeg opgav den
Og kaldte den usel,
Men siden med Blusel
Forandred min Mening,
Da Folk i Forening,
Som ere berømte,
Den gunstigt bedømte:
Saa bli'er jeg forsigtig
Og veed ikke rigtig,
Om her jeg nu dømmer
Som ret det sig sømmer.
Og derfor, o redder
Mig arme Peer Skræder!
Og siger mig Dommen,
Som er mig velkommen;
Thi har jeg først denne,
Skal snart jeg erkjende

De Fortrin og Mangler,
Hvorefter jeg angler;
Skal snarlig jeg spore
Om Bogen kan-more;
Skal snart jeg fra Grunden
Udvikle, fremsætte
Det Sande, det Rette,
Som ligger paa Bunden,
Og vise som Speilet
Hvad der er forfeilet;
Ja, ei blot ved Bogen
Mig selv holde vaagen,
Men Andre godtgjøre
Hvorfor den maa røre,
Hvorfor den maa roses,
Hvis ei jeg faaer høre
Af Dommen, man gi'er mig,
At Bogen skal skoses;
Thi hvad man saa si'er mig,
Saa er jeg, saa bli'er jeg
Dog Gud være lovet
Et udmærket Hoved.

Her holdt han pludselig med Ramsen op,
Som om et Plaster ham for Munden sloges;
Og Alles Blik nu mod en Maske droges,

Der sprang i Kredsen frem med lustigt Hop,
Og for en Lirendreier først antoges,
Tak skee hans Lut og lurvetklædte Krop.
At høiere hans Plads dog var i Rangen,
Sig viste, da han Luft sig gav i Sangen:

Jeg er en fremmed Troubadour,
Der skifted Sprog, men ei Natur
Imellem Danmarks Sønner.
Jeg hid fra Frankrig kom tilvands,
Da Bud jeg fik, at her tillands
Sig Digterkaldet lønner.

Jeg trængte til at hjælpes op,
Thi fast saa nøgen var min Krop
Som Fjælen, Snedk'ren høvler;
Men her, jeg hørte, her man faaer
Et Honorar, der dog forslaaer
Til Buxer og til Støvler.

Saa mindes og med Fryd jeg Alt,
Hvad til min Trøst mig blev fortalt
Om et Slags Digtergage.
Den være skal saa stor, at man
Ved Hjælp af den sig skaffe kan
En Hat — selv med Plumage.

Foruden Sligt tør her tillands
Man vente sig en Laurbærkrands,
Der flad og tynd skal være;
Men ligegodt! Til Tegn paa Aand
Vil min jeg som et Ridderbaand
Paaskraa om Skuldren bære.

Hvis da, lig Madam Potiphar,
Critiken eengang fat mig ta'er
Og nøder mig til Standsen:
Da kommer ikke jeg tilkort;
Jeg selv som Joseph smutter bort
Og la'er Madamen Krandsen.

Men hvad jeg mest mig glæder til,
Er at man ud mig hænge vil
Lithographeert paa Muren.
Naar da jeg Stykket gaaer forbi,
Da stemmer hele Mængden i:
Der gaaer han, Troubadouren!

O skjønne Land med Blomsterduft,
Hvor Skjalden lever høit af Luft
Og høit sin Hat kan bære!
O Poesiens eget Folk,
Som sparet har til Skjønheds Tolk
Den allersidste Ære!

Thi Æren er den sidste Løn,
Hvormed du hædrer Harpens Søn
For Hjerters Gjennemtrængelse:
Ja, ihvor skjævt hans Liv end gaaer,
Han ved sin Død af dig dog faaer
En talrig Liigbegængelse!

Med et La, la, saa let afsted han fløi;
Men just som Mængden paa hans Vei sig skiller,
Paany sig en maskeert Person fremstiller,
For hvem man gjorde Plads med Larm og Støi.
Med Gang og Holdning af en Taskenspiller,
Hvis bedste Hjælp er i hans Snakketøi,
Stod Manden frem og Haand paa Huen lagde,
Før, bukkende for Publicum, han sagde:

Høistærede! De veed, at om det Nationale
Rundtom i Verden nu de Vise høres tale;
Tillad og derfor mig, som practisk Philosoph,
Practisk at klare og behandle dette Stof.

I grønlandsk Vinterpels, Høistærede, De seer mig!
Min Mad er Fedt og Tran, og svinsk og stygt jeg teer mig;
Men een, to, tre, pas paa! Jeg kaster Pelsen af,
Og viser mig i Frak, og hedder Skandinav.
Min Hjerne den er ei saa tyk som før, min Mine

Saavel som mit Begreb har noget af det Fine,
Og af det Grønlandsk-Raae er nu der knap et Skin;
Phlegmatisk er mit Blod, gemytligt er mit Sind.
Dog, den Forvandling ei mig ganske tilfredsstiller,
Ved Frakken, med Forlov, jeg derfor her mig skifter,
Og staaer som Tydsker nu, i lang Cathederdragt,
Og gi'er paa Tankens Hjul i Hjernens Uhrværk Agt.
Dog deraf bli'er man kjed, De trygt paa mig kan stole;
Bort med den tydske Dragt! I rund afskaaren Kjole,
Energisk, klog og kold, med lange hvide Hænder
Som Engellænder her jeg stanger mine Tænder,
Og tænker paa den Damp og tænker paa den Røg,
Der producerer mig det Staal- og Bomuldstøi,
Hvormed tillands og -vands jeg oversvømmer Verden.
Dog væk med Kjolen, og betragt engang Gebærden!
Thi klædt i fransk Habit er jeg sangvinsk i Sind,
Og bilder af min Franskhed ei mig lidet ind.
Men Frankrig er ei Alt; jeg kaster bort Habiten,
Og i den polske Frak, smukt kneben ind i Midten,
Som Polak og forviist jeg her mig stiller frem.
Dog Sorgen i mit Blik for dybt vist rører Dem,
Og derfor Frakken af! Jeg sætter paa Kabudsen,
Mens i den lange Pels De strax gjenkjender Russen,
Hvis glat poleerte Skal dog ei endnu er brudt.
Min Lyst er Brændeviin, min Frygt er Prygl og Knut.
Men da en barket Ryg ved Prygl man kun fortjener,

Saa lægger jeg min Pels, og nu som Italiener
Jeg præsenterer mig ved denne sjeldne Fest
I hvad man kalder for den venetianske Vest.
Jeg er gratiøs og høist naturlig i Manerer,
Jeg er letsindig, men hvis man mig irriterer,
Saa skummer jeg som Viin og trækker strax min Dolk,
Og bruger Munden som mit vrede Hjertes Tolk.
Min Drik er Druens Blod, min bedste Mad Kastanien;
Men da man ogsaa har den samme Mad i Spanien,
Saa smider Vesten jeg, og i den korte Kjol
Og spanske Kappe her jeg staaer som en Spaniol.
Nu er choleriſk jeg i Lyst saavel som Smerte,
Men ædelt, høit og stolt slaaer dog mit spanske Hjerte.
Høist ligefrem jeg er, som strax De faaer at see,
Thi vende Øiet bort, jeg Damerne maa be'e.
Her kaster Kappen jeg, og her den korte Trøie,
Og iført Skjorten kun jeg træder Dem for Øie.
Jeg er ei Spanier meer; thi De begriber vel,
At Skjorten er qua Skjorte reent universel.
Nordboens ei den er, Sydboens ikke heller,
For alle Folkefærd jo Skjortens Enhed gjelder.
Den er mit Inderste, som mig forlader ei,
Men desuagtet dog er ikke den mit Jeg.
Nei, bagved denne Skjortes reent Universelle
Forstikker sig saa luunt mit Individuelle,
Mit Ego, min Person, som kun tilhører mig,
Og som for Andres Blik blufærdig skjuler sig.
Men hvad betræffer det saakaldte Nationale,
Hvorpaa der raabes nu af Folk som var de gale,

Da seer De hvad det er: En Dragt, der bæres maa,
Da det gaaer ikke an, i Skjorte blot at gaae.
For Verden Kjolen er, men Kjolen er ei Manden,
Og rigtig hjertefrisk og rigtig klar i Panden
Man sig fornemmer først i Hjemmets stille Vraa,
Naar man som Individ blot har sin Skjorte paa;
Thi denne Paastand jeg fremsætter her udtrykkelig:
Man kan i bare Skjorte være meget lykkelig!

Han skred tilbage — men da bort han gik,
Der stormed frem en Flok Zigeunerinder,
Som under vild og larmende Musik
Sig svang omkring i Dands, der Bifald vinder.
Før deres Tambouriners Lyd forsvinder,
Benytte vi et gunstigt Øieblik
Og ind i Kabinettet os begive,
Hvor før de tvende Herrer vi lod blive.

Samtalende de hos hinanden sad,
Hans Excellence med et Smiil om Munden,
Betragtende sin Daase, mens paa Bunden
Tobakken han med Fingren skilte ad.
Vor Helt sad hos ham som en Overvunden,
Som En, der næsten om Pardon ham bad:
Hans Kind var hed, han Pandes Aarer stegne,
Hans Blik uroligt og hans Træk forlegne.

Den gamle Herre havde bragt paa Bane
Den Klub, der efter Homo var opkaldt,
Og hvorom Rygtet efter gammel Vane
I Byen havde Løst og Fast fortalt.
Vor Helt, som ingen Uraad monne ane,
Troskyldig havde meddeelt Manden Alt;
Men hørte nu med Skræk sin Plan at lastes,
Ja under Spot i Bund og Grund forkastes.

Saa Deres Excellence altsaa troer,
Udbrød han varmt: at hvad i hver en Alder
Fuldkommenhed og Ideal man kalder,
Kun er et tomt, et goldt, ufrugtbart Ord?
De troer, at Staten reent i Qvas ei falder,
Naar den forlader Idealets Spor?
De troer, den kan Fuldkommenhed undvære,
Foruden Tab af Alt — af Liv og Ære?

Ja, gav med Smiil Geheimraaden til Svar,
Ja som min Troesartikel det maa trykkes;
Og jeg gaaer videre: Jeg troer saagar,
At dersom Deres store Planer lykkes
Og op Fuldkommenhedens Tempel bygges,
Det snart en Ende med os Alle ta'er:
Thronen og Staten maatte styrte sammen,
Men dersom det nu skeete — hvis var Skammen?

De ſtudſer — ja, De bliver conſterneret;
Men tænk Dem om! Har ei den Tale Bund,
At juſt paa Ufuldkommenhedens Grund
Den hele Stat er bygget og baſeret?
Hvortil Regering, derſom hver Regeret
Det Heles Vel for Øie havde kun?
Og ligned alle Sjæle Himmelgjæſterne,
Siig, kjære Ven, hvad ſkulde vi med Præſterne?

Hvortil Juſtits og hvortil Politi,
Hvis aldrig Folket gjorde meer Spillopper?
Og blev for Krig og Krigsangſt førſt vi frie,
Hvortil vel bruge vore brave Tropper?
Er Alle ſunde, Lægens Praxis ſtopper,
Poeten dør, hvor Alt er Poeſi;
En Revolution, der aldrig fandt ſin Mage,
Hvis Planen lykkes, ta'er vor Stat af Dage.

Jeg ſeer, at Deres Excellence ſpøger,
Lidt ſtødt vor Helt gjenmælte: Men maaſkee
Jeg Hr. Geheimraaden da turde be'e,
At ſige mig hvor Midlet er, jeg søger:
Den Panacee, der Statens Kraft forøger,
Og redder Landet, ſom nu ſygt vi ſee.
Aa, ſvared Excellencen: meget gjerne!
Den Panacee er ſkjult i Statsmænds Hjerne.

Men — blev han ved — hvor Talen sig forvilder!
Paa Maskebal afhandle Politik,
Det næsten er, som om ved Barselgilder
Man foredrog et Cursus i Logik;
Man sin og Andres Tid kun dermed spilder.
Nei hør engang — en ret charmant Musik!
Jeg maa et Øieblik dog ind i Salen,
Min Gemalinde savner vist Gemalen.

Han reiste sig, og halvt mod Homo vendt
Han føied til: Et Ord saagodt som tyve!
Lad De Fuldkommenhedens Fugl kun flyve,
Og før Begeistrings Ild De saaer antændt
Med Idealer, som os dog belyve,
Luk Talerklubben i! Vær kun bekjendt,
At De i dette Stykke reent har feilet,
Og see Dem eengang rigtig selv i Speilet!

Det passer ei for Dem, at agitere
Den store Hob, som dog Dem ei forstaaer.
Sligt overlad til Folk, der vil pousſere
Sig frem i Verden, hvor det skjærvt dem gaaer.
Jeg er nu Deres Ven en halv Snees Aar,
De kan mig troe: De er bestemt til Mere.
En nobel og en fiin Natur De har,
Men ingen Demagogs — à revoir!

Der stod vor Helt en net! Men ladt alene,
Fik han sin Fatning hurtig dog igjen.
Nei, tænkte han: du skal mig ei forstene,
Du kolde Klogskab hos de kloge Mænd!
Fordi ufeilbar du dig selv tør mene
Og mindst af Alt er Idealets Ven,
Saa skulde ogsaa jeg det vel opgive?
Nei aldrig, aldrig, mens jeg er ilive!

Stolt kasted rundt han Blikket — da i Krogen
Paa Stolen han et Lommetørklæd' saae,
Ved hvilket Syn han blev aldeles vaagen.
Ha! tænkte han: det Hendes være maa!
Foruden hende var her ikke Nogen,
Det Fiskerpigens er, jeg vædder paa!
Han Klædet snapped og det fingerered —
Helene P. i Hjørnet stod broderet.

Hvordan, udraabte han: Helene P.!
Helene, som jo kommer her i Huset,
Som af min Kones Venskab er berused,
Som end iforgaars Aftes her drak Thee:
Hun, kyssende min Haand som sønderknuset?
Men af Personen tog hun feil maaskee ...
Her lød et sagte Suk der for hans Øren,
Og — Fiskerpigen atter stod i Døren.

Endskjøndt af Masken hun endnu var dækket,
En indre Kamp dog klart sig maled af
Paa hendes Ydre. Som en Lilie, knækket
I Regnen, stod hun bøiet — som et Hav
I Stormen bæved angst hun og forskrækket,
Og Bølgens Svulmen hendes Barm gjengav.
Et Skridt hun gjorde frem — saa et tilbage,
Mens Veiret tungt og dybt hun hørtes drage.

Paa eengang rank iveiret hun sig retted,
Paa eengang sukked hørlig hun igjen,
Og pludselig, som for en Byrde lettet,
Hun styrted sig for Homo's Fødder hen.
Af hendes Skulder ned gled Fiskernettet,
Hun stammed: Adam — o, min Ven, min Ven!
Hans Haand hun greb. Han vilde det formene;
Fra Panden Masken faldt — det var Helene!

Min Gud, Helene! Hvad skal det dog sige?
I sin Forbauselse vor Helt brød ud.
O, sukked dybt den unge, skjønne Pige:
O spørg ei mig, men Kjærlighedens Gud!
De elsker? stammed han: Den Lykkelige —
Hvem er det? — De vist ønsker, jeg som Bud ...
Nei, afbrød hun: anstil dig ei uvidende!
Jeg veed, at som jeg selv du og er lidende.

Imod din Skjæbne har jeg seet dig fegte,
Omsnoet af Lænken, som du sukker i;
Ja, jeg har seet din skjønne Sjæl at smægte,
Mens intet kjærligt Hjerte stod dig bi.
Dog dette Bryst — hvi skulde jeg det negte —
Har viet dig sin hele Sympathi:
Dit Suk, dit Blik i mig har antændt Flammen,
Vort Væsen er for evig smeltet sammen!

Her sine hvide Armes bløde Grene
Hans haarde Knæ hun bønligt slynged om;
Men stiv han stod, og reent for Tanker tom
Han stammed: De har troet, jeg kunde mene?
De feiler .... Bedste, kjæreste Helene!
Kom til Dem selv dog! Sæt, der Nogen kom —
Han løfted hende op, og blidt hun gynged
I Armen, som det slanke Liv omslynged.

Hvem blev ved sligt et Syn ei overvunden?
Tilbageskrakt, med halv tillukte Blik,
Og med et sødt, et saligt Smiil om Munden,
Hun ved hans Hjerte laa, mens Kinden fik
Paany den Rosenglands, der var forsvunden.
Sands, Samling, Himmel, Jord vor Helt forgik:
Han trykked omt og fast paa hendes Læber
Det Kys, som at afværge hun ei stræber.

Medeet der Fodtrin lød — paa Divanspuden
Den yndigt Rødmende han lagde ned,
Hvorpaa, i Hovedet og Hjertet hed,
Han iilte hen mod Døren, ikke uden
En god Deel Angst — men heldigt løstes Knuden,
Thi Jensen var det, som mod Døren skred.
Han umaskeert sin Domino holdt sammen,
Bag hvilken fremstak Maskeradehammen.

Hvor (raabte han til Homo) er du henne?
Jeg snart har søgt dig hele Huset rundt.
Tys! gav nu hviskende til Svar ham denne:
En Dame pludselig har faaet Ondt,
Og det en Dame, som vi begge kjende.
Da jeg, som Vert, er kaldt til anden Dont,
Og selv du løber som en Fisk i Garnet,
Saa be'er jeg dig, tag dig af Pigebarnet!

Afsted fløi Homo — Jensen stirred bange
Mod Krogen hen, og saae nu en Figur,
Som før han havde seet saamange Gange:
Helene, hvis elskværdige Natur
Hans Hjerte havde taget tidt tilfange —
Til hvem saa smaat han havde tidt gjort Cour,
Naar han om Aftnen hende hjem ledsaged —
Helene her afmægtig han opdaged!

Af Synets Deilighed fortryllet blidt,
Han stod et Øieblik som reent betuttet,
Hvorpaa at yde Hjælp han rask beslutted,
Men see! han standser ved det første Skridt.
Igjennem Hovedet ham i Minuttet
En Skare Tanker drog — og een bestridt
Han neppe havde, før der kom en anden,
Som med en ny Bekymring fyldte Panden.

Sæt, han i hendes Nærhed hen sig voved,
Og Nogen i det Samme kom forbi,
Saa vilde strax man sige ham forlovet;
Og sæt den Yndige, som ind var sovet,
Nu vaagned op og saae hans Sympathi,
Saa maatte hun jo troe, han vilde frie;
Et Ord tilsidst det andet kunde tage,
Han blive bunden — man er Alle svage.

Men binde sig med tusind Daler Gage,
Hvoraf han lever godt men ikke flot —
Begynde paa en huuslig knap Menage,
Og faae i hver Henseende det smaat —
Nei, nei, han eied ikke slig Courage!
Ei Lysten her han turde følge blot,
Fornusten ham et andet Bud forkyndte;
Han sukked dybt — og hurtig bort sig skyndte.

De hæslige, de slemme Peberſvende,
Som altid Hjertet kun i Panden har!
Der laa et ømt og kjærligt Væſen henne,
Hvis Hjerte ret for Elſkov aabent var,
Men ikke vidſte ſelv, hvorhen ſig vende
Med al den Følelſe, hvorpaa det bar:
Der laa hun nu og ſtirred' hen i Luften,
Mens Frieren bortførtes af Fornuften.

Dog bort fra den fortryllende Helene,
Som Stormen har betvunget i ſit Bryſt,
Og uden ret at være' paa det Rene
Med ſine Længſler, med ſin Qval, ſin Lyſt,
Begiver ind ſig paa en anden Scene
Med Fiſkernettet tomt, og uden Trøſt.
Ind i den Maſkeſværm, ſom hende dølger,
Den gode Læſer jeg paany nu følger.

Der efter Dandſen Mængden juſt ſig ſpredte
Og drev omkring, til atter Kreds den ſlog,
Da nu igjen Figurer bleve ſeete,
Hvis Maſker Alles Øine paa ſig drog.
Blandt dem en Kirkegængerſke ſig bredte,
Som knuged i ſin Haand ſin Pſalmebog,
Og med et Blik, hvori ſig Blidhed malte,
Henvendte ſig til Publicum og talte:

Jeg bliver gammel,
Min Seng, min Skammel
Er mig saa kjær;
Men Søndagmorgen
Jeg glemmer Sorgen
Og alt Besvær;
Thi tidlig vaagen
Med Psalmebogen
Jeg iler did,
Hvor Klokken ringer
Og Budskab bringer
Om Kirketid. —
I Kaaben hyllet,
Med Slør af Tyllet
Og Hat med Fjær,
Det store Rore
Ved Kirkens Dore
Jeg først beseer,
Og derpaa rokker,
Ført af en Klokker,
Til Stolen jeg,
Hvorfor Douceuren
Han modta'er, forend
Han gaaer sin Vei.
Jeg ned mig sætter,
Mit Slør jeg letter

Og ta'er mit Glas,
Hvormed jeg skuer
Paa Herrer, Fruer,
Som tage Plads,
Mens Orgelklangen,
Og Psalmesangen,
Der toner smukt,
Fra jordisk Dvælen
Opløfter Sjælen
Til Himmelflugt.
Da kommer Præsten,
Og nu er Næsten
Mig Intet meer;
Jeg seer ham stande
Med hævet Pande,
Og klart jeg seer,
Hvor varmt sig maler,
Alt mens han taler,
Hvert ædelt Træk;
Hvordan i Heden
Af Panden Sveden
Han tørrer væk;
Hvordan hans Øie
Af Tanker høie
Staaer som i Glød,

Mens Ordet stræber
Frem af hans Læber,
Lig Honning sød.
Da ved hans Iver
Saa rørt jeg bliver,
Jeg seer omkring,
Om ogsaa Folket
Ved hvad han tolked
Kom ret i Sving;
Om hellig Stemning
Har brudt den Dæmning,
Som Verdens Magt
Om Sjælens Længsel
Og Hjertets Trængsel
Har ellers lagt.
For hver en Taare
Jeg glædes saare;
Den er saa sinuk
I dissé hvie
Hofdamers Die,
Naar ved et Suk
Den fuld nedrinder
Af Liliekinder,
Og vidner om,
At selv en Mægtig

Er saa andægtig
Og hjertefrom.
Ja hos de Store
En Andagt spore
Jeg ofte maa,
Som destoværre
Kun har de Færre
Iblandt de Smaa;
Thi hos de Fleste
Jeg fordetmeste
Kun seer med Skræk:
Udslukte Kjerter
Og haarde Hjerter
Og kolde Træk.
Rundt gaaer mit Øie
Og mønstrer nøie
Den hele Trop,
Til Allesammen
Ved Præstens Amen
Vi maae staae op;
Hvorpaa jeg følger
Med Sværmens Bølger,
Der trænger paa,
For at see Hoffet
I Vinterstoffet

Tilvogns at staae.
Saasnart med Bulder
Afsted det ruller,
Jeg iler hen
Til en Veninde,
For der at finde
Mig selv igjen.
Knap aabner Døren
Jeg sagte, sørend
Hun siger huldt:
Jeg hørte knirke;
Var De i Kirke,
Og var der fuldt?
Kom, lad mig skaffe
Dem en Kop Kaffe,
Det er saa koldt;
Sid ned som Gjæsten,
Og siig hvad Præsten
For Præken holdt.
Saa gaaer da Tiden
Saa deiligt — siden
Naar jeg gaaer hjem,
Jeg saaer Visitter,
Og Præsten titter
Igjen da frem.

Det er en skjøn Dag
Den kjære Søndag,
Ja det er vist;
Men næste Dagen
Begynder Plagen,
Som gjør mig trist:
Den lange Uge
Jeg seer udruge
De Timers Hær;
De mange Pligter,
Hvortil den sigter,
Gjør mig Besvær.
Ensom ved Væggen
Jeg er forstemt,
Og Præstens Præken
Har reent jeg glemt.

Her neiende for Publicum'et sneg
Sig Damen bort igjen, og brat tilside
Nu Mængden for et Chor af Masker veg,
Der hurtig paa Cothurner saaes fremskride.
Med Kapper paa, som halvt af Skuldren glide,
Med Krandse smykked', som til festlig Leg,
Og med en Kraft, som knap de mægted tæmme,
De denne Chorsang hørtes høit istemme:

Vi er Bacchantinder,
Enthusiastiske Qvinder,
Begeistrede Naturer,
Classiske Figurer!

Med vor Dronning Agave
Var vi fordum aflave,
Da vi sønderrev Sønnen
Under rasende Stønnen.

Med vort Vinkruus i Haanden,
Begeistred' i Aanden,
Med Vedbend om Haaret,
Af Guden bedaared',

Løbe nu vi som gale
Efter geniale,
Berømte Personer
Af alle Nationer.

Det er vor høieste Lykke,
At faae fat paa et Stykke
Af Genialiteten,
Saasnart vi har seet'en.

For vort Offer at vinde,
Vi med Roser ham binde;
For hans Styrke at knække,
Af vor Viin vi ham række.

Har han drukket af Kruset,
Har ham Smiger beruset,
Og han tumle begynder,
Rive flux vi ham sønder.

Ved at splitte hans Hjerte,
Faae vi Deel i hans Smerte;
Ved at rase derinde,
Maae vi Geisten dog finde.

Mens vi vildt ham omdandse,
Af hans Laurbær og Krandse
Snoe vi selv os et Smykke,
Som maa Alle henrykke.

Vel faaer Ingen det Hele;
Vi maae Stumperne dele,
Men Enhver med sit Stykke
Gjør i Verden dog Lykke.

Er vor Aand da beruſet,
Ligger Offeret knuſet,
Styrte bort vi ſom Høge,
For et andet at ſøge.

Thi vi er Bacchantinder,
Enthuſiaſtiſke Qvinder,
Begeiſtrede Naturer,
Clasſiſke Figurer!

I Luften deres Viinkruus ber de ſvang,
Og ſeende ſig om, ſom for at finde
Et Offer for de glubſke Hjerters Trang,
Foer de afſted mod alle fire Vinde.
Men netop ſom den Sidſte ſaaes forſvinde
Og Spillet rundtom atter kom i Gang,
I Kredſen frem en ny Figur der ſtiger,
Som med et Blik paa Mængden rolig ſiger:

Hvad Larm og Støi! Hvad Raab og Skrig!
Hvad Glands og Pragt her rundt om mig!
Betragt engang en Eremit,
Som træder op med ſagte Skridt,
Og lad min Kutte, lad mit Reb
Om Nøiſomhed Jer gi'e Begreb! —

I leer mig ud? I troer, at jeg
Til Livets Glæde kjender ei?
Men til jer Trøst jeg melde kan,
At jeg var og en Selskabsmand.
Hvor der var Fest, der blev jeg seet,
Hvor der var Gilde, blev jeg bedt,
Bestraalt af Konstens Trylleſol
Ved Glædens Taffel stod min Stol,
Og af dets Retter nok jeg fik.
Men hvordan troer I det mig gik? —
Skjøndt daglig jeg mig næred af
Det bedste Stof, som Jorden gav,
Skjøndt jeg bestandig drak de fine,
De mest udsøgte sjeldne Vine,
Blev, selsomt nok, dog Dag fra Dag
Min Helbred meer og mere svag;
Og skjøndt med Digtre, Philosopher,
Jeg Aandens mest sublime Stoffer
Behandled daglig over Bord,
Mens Vittighedens Latterchor
Omkring mig rulled og Ideer
Faldt ned som Snee naar tæt det sneer,
Imedens Himmel, Helved, Jord,
Opløstes i en Strøm af Ord:
Saa naar fra Gilde hjem jeg kom
Jeg altid dog mig følte tom,

Og træt af lutter aandrig Snak,
Mit Hjerte sukked Ak i Ak!
Men mest forunderligt det var,
At skjøndt min Pynt jeg daglig bar,
Og daglig paa galante Steder
Saae fine Folk i Høitidsklæder
Med en Forgyldning' fingertyk,
Blev meer og meer mig Verden styg;
Ja den saa grim tilsidst mig blev,
At den paa Flugt endog mig drev. —
Jeg flygted til den fjerne Skov,
Hvor eensom jeg i Hytten sov
Ved Bredden af en speilklar Elv,
Og endelig jeg fandt mig selv.
Der hilste mig en Røst saa klar,
Men uden Fordring paa et Svar,
Der havde jeg engang dog Tid
Til simple Tanker uden Vid,
Der havde jeg igjen dog Ro
Til i mit Hjertes Drøm at boe.
Min grove Kost, mit haarde Brød
Paany mig farved Kinden rød,
Og meer end Vinens Saft og Duft
Mig styrked Morgnens friske Luft.
Jeg gik i Skovens dunkle Gang
Og lytted rørt til Fuglesang,

Og hopped Spurven for min Fod
Mens jeg ved Træet ſtille ſtod,
Da var det mig et Skueſpil,
Som Scenen ei har Mage til.
Den hellige Enfoldighed
God over Alt ſin dybe Fred;
Det grønne Blad, det gule Straa
Jeg ſom et Under ſtirred paa;
De vingelette, gyldne Skyer
Drog mig forbi ſom Eventyr;
Og laa jeg i den mørke Nat
Og hørte Stormen tage fat
I Hyttens Væg, ſom for at knuſ'en,
Mens Skoven gjenlød ved dens Suſen,
Da malte ſtrax for Tanken af
Sig Skibet paa det vilde Hav,
Og op til Himlen gik min Bøn
Om Hjælp for Havets raſke Søn.
Fuldt var mit Liv, mig Jorden kjær,
Thi Himlen altid var mig nær,
Og mens jeg eenſom ſad i Løn,
Blev atter Verden mig ſaa ſkjøn.
Ja, i mit Bryſt jeg følte Trang
Til Mennesker at ſee engang,

Til ret et kjærligt Blik at fæste
Paa mine Brødre, paa min Næste.
Jeg greb min Stav og hid jeg gik —
Men hvor jeg dreier hen mit Blik,
Jeg seer kun Masker, grimme, fade:
Det er den gamle Maskerade!
Den gamle Løgn, der studses til;
Derfor Godnat! thi hjem jeg vil.

Han vendte sig og gik — just som Fru Mille,
Der havde skiftet Dragt for femte Gang,
Bevæbnet frem som Amazone sprang
Med Skjold og Landse, som hun kjækt lod spille.
Dog hendes Eventyr vi glemme ville,
Og lytte til Trompetens muntre Klang,
Der paa et Vink af Homo høit forkynder,
At Maskeradeballet nu begynder.

Hver Maske faldt, som Damerne beskjermed
For Cavalerernes det skarpe Blik,
Og hele Natten svired man og sværmed,
Og dandsed til den støiende Musik.
Først da sig taaget Morgengryet nærmed,
Man mat og søvnig bort fra Festen gik,
Og til Alkoven ogsaa Homo iilte,
Hvor, træt af Larmen, han sig eensom hviilte.

Mens Søvnens Vinger der ham overskygge,
Til dig, min Læser, vender sig mit Ord;
Til dig, der nylig saae et lille Stykke
Af Tidens store Maskeradechor:
Suppleer det! Brug Erfarings Hjælp og Krykke,
Og siig, med Haand paa Hjertet, om du troer
At Helten feiler i, at man herneden
Kan trænge hvilig til Fuldkommenheden?

Er reent han bleven dum? Gaaer han iblinde,
Naar han et Maal for hele Livet vil?
Og hvilket andet Maal er vel at finde,
End netop det, hans Stræben sigter til?
Tænk paa dig selv! Tænk paa hver Mand og Qvinde,
Hvem dette Liv er meer end blot et Spil,
Og siig, om hver af dem af alle Kræfter
Ei samme store Maal just stræber efter.

Sandt nok, de Flestes Stræben neppe tør
Sig fra den egne, lille Kreds løsrive;
Men mon ei videre man skride bør
Og imod Maalet frem det Hele drive?
Men hvem skal Massen Stødet fremad give,
Hvis Homo, hvis vor Helt det ikke gjør?
Hvem Anden virke skal for Alles Lykke,
End netop den, der føler Skoen trykke?

Paa sine Skuldre har han Byrden taget,
Og derfor vi ham Alle takke maae;
For vores fælleds Skyld han bliver plaget,
Og derfor bør dog ei han Skoser faae.
Han vaagner netop op — det længst er daget,
En Dag saa trist, saa sørgelig og graa;
Hans store Plan strax vaagner i hans Pande —
Det er iaften den skal Prøve stande!

Med rynket Bryn han i sin Slaabrok trak,
Og taus i dybe Tanker stod han længe,
Mens over Læben frem sig monne trænge
Snart et bekymret O! og snart et Ak!
Men hvorfor lod saa dybt han Ho'det hænge,
Just som af Sengen ud han Benet stak?
Hvad var ham hændt? Hvad bøied her ham Kraften? —
Geheimraad Enkens Ord fra sidste Aften!

Thi Sagen var: hvad Manden havde sagt,
Var om ei ganske, dog tildeels det Samme,
Som tidt ham selv beklemte med en Magt,
Der Aandens hele Stræben vilde lamme:
En Tvivl, om ei han vilde staae tilskamme
Med Planen, hans Begeistring havde lagt;
En Tvivl, om ogsaa virkelig hans Evner
Fuldkommenhedens Seir en Udsigt levner.

Vel havde disse Tvivl han før beseiret,
Ja, med et Puft fra et begeistret Bryst
Igaar han jo som Avner dem henveired,
Da de fik Liv ved Excellencens Røst;
Men nu da de ham fastende beleired,
Nu da han prøved denne Morgendyst
I Tanken om hvad Aftnen skulde bringe:
Nu mægted han ei meer dem at betvinge.

Han i sin Stue frem gik og tilbage,
Til pludselig han standsed sine Skridt,
For af sin Pult sin Tale frem at tage
Og ved dens Syn sin Tro at styrke lidt.
Med Blik paa eengang stirrende og svage
Han Talens Indgang gjennemlæste tidt,
Men endte med det Suk: Hvor intetsigende!
Bestandig Sagens Hovedpunkt undvigende!

Det var som Uro Hjertet skulde splintre;
Paa Kroppen sin Kavai han hurtig fik,
Og ud i Vintertaagens Ruskh an gik,
For at bekæmpe Fjenden i sit Indre;
Men med fordoblet Kraft, og langtfra mindre,
Den her ham anfaldt med de hvasse Stik:
Hvert Menneske, som paa sin Vei han mødte,
Paany ham Tvivlens Dolk i Hjertet stødte.

Han traf paa Jensen ved et Gadehjørne.
Tak for igaar! skreg strax den lille Mand;
Det heldigt er, at jeg paa dig skal torne,
Da med det Samme jeg dig melde kan,
At Buret er beredt for vore Bjørne.
Hotellets store Sal er sat istand,
Og med brillant Belysning kan jeg tjene.
Afsted fløi Jensen — Homo stod alene.

Hans Uro drev ham ned forbi Hotellet,
Hvor ved Placater paa sædvanlig Viis
En Generalforsamling var anmeldet
For sluttet Selskab, Klokken 7 præcis.
Ved dette Syn, som om hans Dom blev fældet,
Det ned ad Ryggen løb ham koldt som Jis.
Han fik Colik, og hurtig hjem han hasted,
Hvor i sin Lænestol han mat sig kasted.

Med stive Blik, med Barmen tung og trang,
I dybe Suk sit Hjerte der han letter,
Mens til den rene Daarskab han nedsætter
Den Plan, der var saa dristig sat igang.
Da traf medeet hans Blik den Rad Portraiter
Af store Mænd, der rundt paa Væggen hang
Fra Kakkelovnen af hen til Reolen,
Og hurtig sprang han atter op af Stolen.

Ha! næsten høit han raabte, mens han treen
Hen for de store Mænd, der hang bestøved':
I Jordens Herlige! Vist mangen En
Af Jer min indre Lidelse har prøvet;
Vist mangen En af Jer har tidt bedrøvet
Sin Gjernings Byrde, mere tung end Steen;
Vist mangen En af Jer med Selvfornegtelse
Har kæmpet mod den bittre Tvivls Anfegtelse.

Jeg føler styrket mig ved eders Blik!
Jeg føler Modet voxe ved jert Minde!
I vandt jo Seir, og ogsaa jeg skal vinde,
Naar Troens Liv, hvoraf jer Daad fremgik,
Naar Troens Kraft, der bøder Tvivlens Stik,
Jeg atter i mit Bryst formaaer at finde.
For Jer og mig er fælleds Maal og Vei,
Alt hvad I vilde, vil jo ogsaa jeg!

Hvor blev det lyst omkring ham! Som paa Vinger
Hans Sjæl befriet sig iveiret svang:
Det gaaer! det gaaer! fra Haabets Stemme klang,
Det gaaer! det gaaer! fra Hjertets Echo klinger.
I Orden rask Concepterne han bringer,
Han tager Talen frem for anden Gang,
Og for dens Indgang her i Troen staaende,
Hvor fandt han nu hvert Ord saa sandt, saa slaaende!

Vist' fire Timer uafbrudt med Iver
Til Talens Memoreren nytter han,
Thi kun af Slutningen han lidt omskriver,
For Endens Climax ret at faae istand.
Fast ved sin Gjerning han saalænge bliver,
Til ikke blot hvert Ord han huske kan,
Men selv hver Prik, hver Streg — og med et Amen
Det skrevne Hefte nu han lukker sammen.

Han seer paa Uhret — Klokken den er Tre.
Med samlet Sind han hen for Speilet træder,
Og fører der sig i de sorte Klæder,
I Fløielsvest og Halsbind, hvidt som Snee;
Thi Rollen af en Taler ei tilsteder
At han i Uniform sig lader see.
Da det er gjort, gaaer han til Spisestuen
Og sætter rolig sig tilbords med Fruen.

Til hende talte han med oprømt Mine,
Idet med mandig Kraft han hvert et Spor
Af Formiddagens indre Qval og Pine
Udsletted af sit Aasyn og sit Ord.
Han lo med Julle, spøgte med Bettine,
Gav Fruen venlig Haanden over Bord,
Og føied til med ligegyldig Stemme:
Iaften bli'er min Engel ene hjemme.

Paa Spørgsmaal hvor han selv da skulde hen,
Gav han til Svar, at Kort han skulde spille
Med Jensen og en anden gammel Ven —
En Nødløgn, der var tilladt, da sin Mille
I Sagen nødig han indvie vilde,
For han med Seierskrandsen kom igjen;
Men da han havde givet slig Belærelse,
Gik atter han tilbage til sit Værelse.

Endnu engang paa Talen han sig hørte,
Hvorpaa i Klokkestrengen rask han drog
Og Overkjolen hurtig sig iførte.
Præcise Klokken 6 sin Hat han tog,
Og nu for sidste Gang, før bort han kjørte,
Paa sine store Mænd han Blikket slog;
Men først og sidst paa Verdenshelten Colon,
Paa Luther, Mirabeau, Lykurg og Solon.

Han ankom til Hotellets store Sal,
Hvor Jensen var ifærd med Lys at tænde,
Og hvor Tribunen, fjernt i Salens Ende,
Behersked som en Høi den lave Dal.
Hvad! raabte Jensen til ham: Er du gal?
Hvad vil du her? Hist seer en Dør du henne!
Der gaaer du ind og i dit Kammer bli'er,
Til Alt er færdigt og jeg Tegn dig gi'er.

Vor Helt ham adlød; men kun lidt forlyſted
Ham Praaſen og det mørke Hul, han ſaae.
Han blev forſtemt; men ſnart den Tanke trøſted:
At næſten altid i den usle Vraa
Den ædle Sæd, hvis Frugter Verden høſted,
Man havde ſeet ſin Spirekraft at faae;
At næſten altid fremgik af det Dunkle
De Stjerner, der paa Folkehimlen funkle.

Ved at gaae op og ned han ſig beſkytted
Mod Kulden, og ſkjøndt Tiden nu var knap,
Til Talens Gjennemflyven han den nytted,
Hvorved dog Tanketraaden ofte ſlap.
Da hørte Støi han under ſig — han lytted,
Af Trappen op der ſtormed Folk omkap,
Først enkeltviis, og ſaa i ſamlet Mængde:
Der kommer de! Der kommer de! han tænkte.

Han fløi mod Døren — aabned den paa Klem
Og ind et Speiderblik i Salen ſtikked,
Og ganſke rigtig! det var netop dem.
Den hele Sal blev fuld i Øieblikket,
Men mod ham ſelv, ſom endnu ſtod og kikked,
Sprang lille Jenſen let paa Taaen frem.
Nu er det Tid! han hviſked; kom, følg efter!
Og Homo ſamled alle ſine Kræfter.

Som Degnen Præſten, Jenſen frem ham førte;
Men da han langs Tribunen vandred hen,
Forbi Kavai- og Frakkeklædte Mænd,
Der ſnakked høit og larmende ſig rørte,
Blandt andre Ord han ogſaa disſe hørte:
Nu gaaer det løs! Pas paa, nu faae vi Spænd!
Hans Hjerte blev ham ſnevert under Kjolen,
Og ſtærkt beklemt besteg han Talerſtolen.

Der ſtod han nu med ſine Idealer,
Med Hjemmets Børn, født i det ſtille Sind,
For her dem offentlig ſom Folketaler
At føre ved ſit Ord i Verden ind.
En Bleghed, næſten idealſk, ſig maler
I denne Stund nu ogſaa paa hans Kind,
Og idealſk han langſomt fra Papiret
Opløfter Diets Laag, lig Hjelmviſiret.

Ud over Mængdens ſtilleblevne Hav
Paa eengang Blikket han begeiſtret ſender —
Men Synet af den ſtore Maſſe gav
Hans Sjæl et Indtryk, ſom dens Tillid ender.
En Magt, ſom ingen Skaanſel vidſte af,
En ſluttet Phalanx imod ham ſig vender;
Han følte ſig ſom Een mod Tuſind — ſukked,
Og uſædvanlig dybt til Indgang bukked.

Han hæved atter Hovedet og stammed:
„Høistærede Forsamling! Hvis“ — Men knap
Var Ordet ude, før ham Mælet slap,
Idet sig voldsomt Tungebaandet strammed
Og Læberne sig slutted som en Klap.
Med Purpur paa sin Kind han dybt sig skammed,
Og et Minut han bar paa Tausheds Synd —
Da raabtes nedenfra: Begynd! begynd!

Det Raab gav Stemmen som et Skub i Hælen;
Man saae ham pludselig sit Mæle faae,
Og rask gik Talen fremad uden Dvælen.
Men her jeg Læseren nu gjøre maa
Opmærksom paa den Egenhed ved Sjælen,
Hvoraf det Følgende han vil forstaae:
At skjøndt som Eenhed Sjælen maa bedømmes,
Dens Dobbelthed dog ogsaa maa indrømmes.

Deraf det kommer, at man tidt i Ord
Er Een, mens man i Tanker er en Anden;
At tidt man klart begriber med Forstanden
Hvad man alligevel dog ikke troer;
At tidt i Hjertet en Logik der boer
Aldeles modsat den, man har i Panden;
At tidt man til sit Ja selv siger Nei,
Og kalder Du endog sit eget Jeg.

Med andre Ord: hver Sjæl et Indre har,
Som udgjør Livets egentlige Kræfter,
Til hvilke fast sig Ydersjælen hefter,
Der Rollen tidt af Indersjælen ta'er,
Hvis Kjærne den dog aldrig kommer efter,
Endskjøndt den handler som om Alt den var.
I denne Ydersjæl boer hvad man nævner
Det anbetroede Pund, de givne Evner.

Heraf nu Læseren begribe vil,
(Hvad vistnok ellers blev en evig Gaade)
Hvordan i Homo's Sjæl det her gik til.
For Talen lod han Ydersjælen raade;
Men medens den til Ord spandt Tankens Traade,
Drev Tvivlens Dæmon indenfor sit Spil.
Thi naar en Dæmon spille skal sin Rolle,
Vil altid Indersjælen fast den holde.

Der i hans Hjerterod den rev og sled,
Og raabte høit (mens under dens Spektakel
Vor Helt opmuntred til Fuldkommenhed):
Ja pas du bare paa dig selv, du Stakkel!
Thi hvis der ikke snart skeer et Mirakel,
Du dumpe vil af Talerstolen ned.
See bare til, at vel derfra du kommer,
Thi ligefor dig, see! der staaer din Dommer.

Og da nu Homo med usikker Røst
Forkyndte Idealets visse Seier,
Skreg atter høit Dæmonen i hans Bryst:
Nu kommer du med dine Narrestreger!
Tal du til Mængden kun, hvis du har Lyst;
Igjennem disse Frakker og Kavaier,
Igjennem disse Hjerners tykke Skal
Du trænger aldrig med' dit Ideal!

Min Læser fatter, at paa denne Viis
Ei mindste Virkning Ordet kunde gjøre,
Da Heltens Sjæl — paa eengang Mund og Øre —
Paa Holdning, Eenhed, Varme led Forliis.
Og virkelig var Talen kold som Jis,
For Publicum utaalelig at høre;
Og skjøndt den læst ei havde mindste Plet,
Det hjalp dog ei, da den blev holdt saa slet.

Forsamlingen, der hidtil holdt sig stille,
Paa eengang syntes at det nu var nok;
Og for at vise, den befandt sig ilde,
Den bankede med Paraply og Stok.
Men da han desuagtet tale vilde,
Et Hys! ham hilste fra den hele Flok,
Og mens han svimlende sig holdt ved Bordet,
Fremtraadte der en Mand, som fordred Ordet.

Ved dette Syn vor Helt aldeles blegned,
Og kun med Møie Manden han forstod,
Der nu i Alles Navn ham vide lod:
At de som Talere sig havde tegnet,
At hvis han for Tilhørere dem regned,
Da var det Alles Ønske stik imod;
Samt at sin egen Plan han syntes glemme,
Da han tilegned sig den fælles Stemme.

Paa Manden stirred Homo consterneret.
Han brat steg ned fra Talerstædets Top;
Men lille Jensen sprang i hans Sted op,
Og mens han Mængden kraftigt haranguered,
Han Planens Ord for dem interpretered
Og bad for Guds Skyld dem at holde Trop;
Thi Taleren, som just befandt sig ilde,
Sin gamle Aandskraft snart erholde vilde.

Han saae sig om — men saae de aabne Døre,
Thi Homo havde Salen alt forladt,
Saa Andet ei for Jensen var at gjøre,
End nu Forsamlingen at hæve brat,
Med Løfte, at fra ham de skulde høre,
For næste Gang de Stævne her blev sat.
Da det var gjort, han hjem til Vennen iilte,
Hvem han paa Sengen traf, hvor mat han hviilte.

Det gik forbandet daarligt! Jensen skreg,
Idet han muntert purred sig i Ho'det;
Men Talerstolen ogsaa du besteg
For første Gang, og det gi'er Skræk i Blodet.
Ein Mal ist kein Mal. Tab nu ikke Modet!
Rask over Nederlaget slaae vi Streg;
I næste Uge vi paany probere —
Nei! afbrød Homo ham: Nei aldrig mere!

Hvordan! udraabte Jensen: Denne Sag,
Som du i mange Aar har forberedet —
Som du har tænkt paa baade Nat og Dag —
Som din Mission du kaldte — som du sveded
Ved dine Bøger for — som har dig glædet
Og trøstet under alle Skjæbnens Slag:
Den vil du lade falde saa umandig?
Ja, sukked Homo: ja! Ja for bestandig!

Forgjæves Vennen ham bestred med Grunde,
Forgjæves blev Beviis for Haabet ført;
Om Jensen havde talt med tusind Munde,
Han af vor Helt dog ei var bleven hørt.
Lig Icarus, afmægtig af sin Vunde,
Mødt i sin Himmelflugt af Slaget rørt,
Nedstyrtet ho'dkulds, vingeløs i Havet,
Laa Homo her i Puderne begravet.

For ham begyndte nu en Tid, som haardt
Det falde vil sig ret at forestille,
Hvis Læseren fra Helten ei seer bort,
Og tænker Sort og Rødt sig selv at spille
Om det, som allersidst han tabe vilde,
Og som han satte paa et enkelt Kort.
Rødt er det Kort, som Læseren har stillet —
Ak! Sort der kommer op, og tabt er Spillet.

En dyb Tungsindighed ham overfaldt,
Der ikke blot hans Hjerte sammenklemmer,
Der ikke blot betynger Sind og Lemmer
Og høier som hans Styrke hans Gestalt,
Men høiere hans Nervers Strenge stemmer,
Saa han til samme Tid — hvad her fortalt,
Jo klinger som en Ting, der er utrolig —
Var spændt og slap, var døsig og urolig.

Han hele Timer stille kunde staae
Og see paa Gaden ned fra Vindvets Rude,
Som halv forundret over, at derude
Sin vante Gang Alverden kunde gaae,
Hvor ei det Mindste syntes at bebude
Den Livsforvirrelse, han ventet paa;
Men tog man bag ham saa i Døren bare,
Saaes i Forskrækkelse han sammen fare.

Han hele Nætter vaagen kunde ligge,
Med Tanken opfyldt af sin Tort og Spee;
Og fik tilfældigviis han Folk at see,
Som han saae Hovederne sammen stikke:
Strax blev han bleg; thi han betvivled ikke,
Det gjaldt hans forulykkede Idee.
Aviserne han aldrig turde læse,
Af Frygt, i dem at træffe sin Fadaise.

For ingen Priis ved Bønner nok saa milde
Til at gaae ud han sig bevæge lod;
Thi hvorfra skulde han vel hente Mod,
Til frem for Verden sin Person at stille?
Men da hans Stueliv bekom ham ilde,
Da paa Bevægelse hans Doctor stod,
Han efter Lægens Raad for saa vidt hørte,
At daglig i Karret en Tour han kjørte.

Der sad han dog endnu med et Slags Ære,
Idet sin egen Vogn han rumled i;
Der var han skilt dog ved en Barriere
Fra disse Mennesker, han kom forbi;
Der kunde han i Fred for Folk dog være,
Og skjøndt indspærret sole sig lidt fri;
Thi hvis han skulde see bekjendte Miner,
Saa havde han jo sine Vogngardiner.

Fru Mille blev urolig, og indviet
Af Jensen i den hele Sags Natur,
Fik hun Patjenten bort fra Stadens Muur
Og sendt med Extrapost til Baroniet.
Men heller ikke der blev han befriet
Af dette mørke Tungsinds Fangebuur,
Og sidst i Februar kom han tilbage,
For atter i Karosse trist at age.

Gud veed, hvorvidt hans Sygdom kunde gaaet,
Hvis ei ham havde frelst en høiere Magt;
Hvis ei han Kald til Hove havde faaet,
Hvor — Kammerherrenøglen blev ham rakt.
Geheimraad Enken havde bi ham staaet
Og ind et Ord paa høiere Steder lagt;
Om af sin egen Drift, om dertil ledet
Ved Bøn af Homo's Venner — ja, hvem veed'et?

Nok sagt, vor Helt den gyldne Nøgle fik;
Tungsindighedens Sky han saae bortdrive,
Den lukte Horizont saae fri han blive,
Og som en Stjerne klared sig hans Blik.
Men, spørger man, hvor kunde Nøglen give
Erstatning ham for Haabet, der forgik?
Og om endog et Øieblik forlyste,
Hvor kunde slig en Bagatel ham trøste?

O meget let! En ny Vei nyt Haab føder.
Tidt ad en Gade gaaer man — ikke sandt?
Op til hvis Ende der en anden støder,
Som fører til en ganske modsat Kant.
Man dreier blot om Hjernet og man møder
En Verden, som man før ei for sig fandt.
Saaledes Homo, da han Øxlen eied,
Om i en anden Tankegang nu dreied.

Ei meer mod Publicum han udad saae,
Og mens han Folket og dets Vel lod ligge,
Han retted med sin Tanke sine Blikke
Mod Maalet, der i modsat Retning laa
Af Talermaalet, som han naaede ikke.
Ikkun den fine Mand han stirred paa,
For hvem en Bane jo endnu stod aaben
Til evig Fremgang og til evig Haaben.

Saadan forandrer sig med Tankegangen
Den hele Udsigt — Livets Maal og Spil;
Men først til slig Forandring spores Trangen,
Naar der et Stød fra Uden kommer til.
Først Hjertet gjennemzittres maa ved Klangen
Af Stødet, før man Tanker stifte vil;
Thi samme Tankegang, med Haand paa Staven,
Gaaer mangen En fra Vuggen indtil Graven.

Ja, mangen En gaaer ad den ſtille Sti,
Som vel man Kirkeſtien kunde kalde;
Som, fri for Anſtød og for Uro fri,
Ham fører mod det Maal, der vinker Alle.
Det aldrig ham i Tankerne kan falde,
At anden Tankegang kan vandres i;
Al Dreien=om ham tykkes overflødig,
Da lige frem at ſee han kun har nødig.

Heel modſat dog, i Sikzak ud og ind,
Sig Tankeſtien bugter for Saamange,
Som her i Livet alt den Skat forlange,
Der heelt udfylder et uroligt Sind.
De dreie om i andre Tankegange
Hvergang det gamle Maal har tabt ſit Skin;
De vil en anden Udſigt — ny Forandring,
Der ny Glands kaſte kan paa deres Vandring.

Men tidt paa denne Viis det kan ſig hænde,
At ind der dreies i en cul de sac,
En Vei, ſom lukt er i den ene Ende.
Man ſkrider frem — man trænger paa, men ak!
Om Panden end mod Muren man vil rende,
Den ſiger dog kun ſtop! Nei mange Tak!
Vil den Advarſel nu man ikke høre,
Kan fortſat Fremgang kun til Vanvid føre.

Da takker man sin Gud, om Noget møder,
Hvorved man tvinges til at vende om;
Hvorved den Pande, man mod Muren støder,
Omdreies mod en Luft, der føles tom;
Da faaer man Stødet kjært, der Tanken nøder
Ud af det Hul, hvor den i Klemme kom;
Og derfor fik saa kjær just Homo Nøglen,
Der atter gav de bundne Tanker Tøilen.

Men som en Lykke sjelden kommer ene,
Saa gik det ogsaa her. Knap Tid han fik,
Til Skræderen at lade Lidt fortjene,
Ved tvende gyldne Knapper efter Skik
At hefte bag paa Kjolen — dog alene
Paa den civile, hvormed ud han gik —
Knap dette Hæderstegn ham bagpaa sidder,
Før han fik Korset forpaa og blev Ridder.

Paa hvilken Maade? Paa en saare nem.
De trende yngste Kammerherrer maatte
Fungere ved en Fest, hvorved de traadte
I deres Galladragt for Hoffet frem:
Nu var med Ordner smykt de To af dem,
Og Hoffets Marskal nødig vilde blotte
Den Tredies Mangler for Alverdens Blik;
Paa denne Maade Homo Korset fik.

Fra Festen vender netop han tilbage,
For oprømt i Familiens snevre Kreds
Gratulation af Fruen at modtage,
Og — med sit eget Ydre veltilfreds —
At lade Julle og Bettine rage
Paa Korset og befole Nøglens Spids.
Fra dem begi'er han ind sig i Gemakket,
Hvor han den hele Herlighed aftakked.

Her i sin Ensomhed blev han bevæget,
Hans Sjæl sig følte løst af alle Baand;
Han takked i sit stille Sind den Haand,
Som havde saaret og som havde læget,
Som havde huldt hans Hjerte vedergvæget
Og løftet fra det dybe Fald hans Aand.
Han spored tydelig et Forsyns Finger,
Og dette Forsyn rørt sin Tak han bringer.

Men — tænkte han — ved Ord det ei tør blive,
Den sande Tak i Handling dog bestaaer;
Hvor selv Saameget man af Himlen faaer,
Bør ogsaa Noget man til Andre give.
I Armods Bolig Sorgen at fordrive,
At troste Hjertet, der bekymret slaaer,
Ei bedre Offer kan en Sjæl fremføre,
Og derfor Godt i Løndom vil jeg gjøre.

Halvhundred Daler af sin Pult han tog,
Og for Incognitoet at bevare,
Han en Kalmuksfrak sig iførte bare,
Hvorover han sin Vinterkappe slog.
Med Hue paa, med Blik der straalte klare,
Han gjennem Porten ud paa Vandring drog,
Og hurtig op ad Gaden han sig skyndte,
Just som at dæmre Dagen stærkt begyndte.

Det var i Marts og et afskyeligt Veir
Med Regn og Sneefog, og saa voldsom Blæsten,
At bort fra Jorden den ham førte næsten,
Saa Kappen han kun fastholdt med Besvær.
Paa Kongens Nytorv, ikke langt fra Hesten,
Kom i sin Gang han meer og mere nær
To magre, usle, qvindlige Gestalter,
Med Tøfler paa og dækked' kun af Pjalter.

Dem Vinden bagfra tog i Skjørtet ind,
Aftegnende Figurens hele Jammer
Mens ind den bored sig i Been og Skind,
Og, vaer han bliver, at den Ene lammer.
Strax af Medlidenhed hans Hjerte flammer,
Med Kappen trukken tæt op for sin Kind,
La'er han — idet forbi han monne skride —
I Haanden paa dem lyver en Specie glide.

Aa Gud velsigne Dem! det bag ham lød.
Men hurtig gik han til; thi frem just stilled
Sig for hans Sjæl hans eget Ungdomsbilled
Fra den Tid, da han dybt bestedt i Nød
Drev om paa Gaden ussel og afpillet,
Og gysende han næsten glad udbrød:
Nei disse Fruentimmers Nød var større!
Men gudskelov jeg Mit har paa det Tørre.

Med denne Glæde ved sin trygge Stilling
Hvor Andre prøved Nødens bittre Magt —
En Glæde, hvoraf vist en lille Billing
Den kjære Læser af og til har smagt —
Gaaer rask han frem og sparer ei sin Skilling,
Hvergang en Tiggerhaand ham bliver rakt;
Og endelig hans Skridt ham derhen føre,
Hvor han jo Godt i Løndom vilde gjøre.

Adress'avisen havde viist ham Veien,
Ved Bøn om Laan i dyb Elendighed
Til Barselfærd, til at betale Leien,
Og til i Jorden at faae Manden ned.
Tre Huse, hvor paa Alting Nød man led,
Han havde mærket sig med Blyantsstregen,
Og i det ene, fast til Tagets Top,
Steg af den usle Trappe nu han op.

Paa Gangen stod han stille — for hans Øren
Lød Støi og Latter, munter Sang og Klang,
Og knap med Klinken fik han aabnet Døren,
Før op ved Syn af ham derinde-sprang
To Kjællinger, en Mand og fire Børn,
Med samt en Knøs, rødhaaret, stor og lang.
Et oplyst Bord med Steg og Punsch og Flasker
Til samme Tid ham høilig overrasker.

Jeg gaaer vist feil, han siger; om en Død
I Dagsavisen stod der en Fortælling —
Ja ganske sandt! faldt ind den ene Kjælling,
Der stank af Punsch og glindsed fed og rød:
Ja han er død, den stakkels gamle Skrælling,
Og paa det Sidste led han megen Nød;
Han skreg saa høit og døde midt i Skriget —
Men vil ei gode Herre see paa Liget?

Her fra en Bænk hun hurtig traf et Lagen,
Og tynd som et Skelet, med blege Træk,
Med hvide Haar den Døde kom for Dagen,
Og puslende ved ham hun pluddred væk:
Han Lappeskræder var og født paa Skagen,
Hans sidste Arbeid her var denne Sæk.
Den kun blev færdig paa den ene Side;
Nu som en Liigsærk kan han selv den slide.

Forbauſet Homo ſtod. Han knap trak Veiret,
Han ſtirred paa den Dødes hule Kind,
Mens Konen vedblev: Ak, det gamle Skind!
Saamange gode Folk der her har været
Og rakt en Skilling os af Døren ind.
Min Mand, ſom er hans Søn, har ham ernæret,
Og at han godt blev pleiet, jeg bedſt veed;
Men vil ei gode Herre ſidde ned?

Vor Helt, hvis Vrede vaktes i det Samme,
Tilbageviſer Konen, ſom nu tier;
Og mens et ſtrengt Blik han dem Alle gi'er,
Han yttrer: at de ret dem maatte ſkamme
Ved Gaver at begjære og annamme,
For at anvende dem til Drik og Sviir;
At Spot det var, at ſidde ſaa ved Kruſet,
Imens den Døde var endnu i Huſet.

Der ſtod de dybt beſkæmmet Alleſammen,
Paa Knøſen med det røde Hoved nær;
Thi han, ſom havde øſt Begeiſtringsflammen
Af Bollen, hvormed nys man var iſærd,
Gjenſvared Homo raſk: Hvad angaaer Skammen,
Hvorom den gode Herre taler her,
Da vil det Hele nok Saameget ſige,
Som at en Steg kun paſſer for de Rige.

I troer, naar I en Skilling os forære,
Saa har I hjulpet os i al vor Nød,
Saa skal vi spente, spare, og fortære
Den under Tak til Jer i Vand og Brød;
Men naar man daglig maa i Kulden være,
Og hvile sig hver Nat i Halmens „Skjød,
Saa til en glad Dag kan man ogsaa trænge,
Og dertil er just gode jeres Penge.

I har det nemt, I Rige! Stegte Duer
Jer fly'er i Munden, mens I lever flot
Med jeres pæne Frøkner, fine Fruer,
Paa Fløiels-Sopha i det høie Slot.
I Pappegøier har i jeres Stuer;
Men see Dem om i disse Huller blot,
Hvis De har Lyst, saa gjennemrod kun Reden,
Rotter og Muus er hele Herligheden!

Thi vi, min Herre, dandse paa Ruiner,
Vi slaae i Noden Hul paa Glædens Spunds,
Vi for vor sidste Skilling lave Punsch
Og kjøbe Søsterkage med Rosiner;
Vi slukke Sorgen ned mens Døden griner,
Og trumfe mod ham før vi gaae tilbunds;
Og har for een Dag vi bortgjennet Sorgen,
La'er vi Fiolen sørge for imorgen.

Ja see kun paa mig! Gjør De kuns Dem vred
Og slæng kun Kappen fornemt over Kjolen!
Men vi Aviser har i Aftenskolen,
Og vores Lærer han veed god Besked.
Et Uveir trækker sammen omkring Solen,
I Rigdoms Bolig Lynet snart slaaer ned;
Vi Smaafolk os forstaae paa Catechismen:
Tag Jer iagt — nu kommer Pauperismen!

Tys, Jochum! raabte Konen: Hold din Mund! —
Ak, Herre! Hør ei paa hvad Knægten taler,
Men tænk paa Kisten, som man sort nu maler.
Vor Helt, som væk at slippe søgte kun,
Fremtog sin Pung og putted en Rigsdaler
Ned i den Dødes Haand — og samme Stund,
Bort fra den Jochum, der saa haanlig smilte,
Han ned af Trappen, ud paa Gaden iilte.

Der stod han nu. Forstemt han gik sit Skud,
Og ganske langsomt naaede han den Kjelder,
Hvor Leiesummen skal betales, eller
Familien næste Mandag kastes ud.
Men her fik Nød han see, som man fortæller
Ret kildrer en Velgjørers fine Hud:
En Nød saa lens for Haab, saa bar for Glæde,
At som en Gud en Hjælper maa fremtræde.

Han saae en gusten Kone Hoser strikke
Ved Praasen i en Hule, mørk og qvalm,
Mens Manden, pukkelrygget, monne slikke
Paa et Par Træskoe, han beslog med Malm;
Fem næsten nøgne Børn han saae at ligge
Paa Stuegulvet i det bare Halm;
Og da med tyve Daler han dem trøsted,
Vist tusinde Velsignelser han høsted.

Han stod igjen paa Gaden let og fri,
Mens glad ved Tanken om sin Daad han smilte,
Og nu han hen til Barselqvinden iilte,
Som boede fjerde Bagsal der forbi.
Han steg til Qvisten op, hvor Staklen hviilte,
Men neppe Dørens Haandgreb trak han i,
Før indenfra der mødte ham en Sukken;
Han lukked op — og Qvinden sad ved Vuggen.

Til Næsens Tip i Kappen hyllet ind,
Han et Par Ord om Barnet først fremstammed,
Hvorpaa han spurgte, om hun selv det ammed,
Og om det trivedes, det lille Skind.
Den unge Qvinde taug, som hun sig skammed,
Hun rødmed hoit — men da paa Barnets Kind
Han nu af Sødler lagde Fem og Tyve,
Hun næsten ham om Halsen vilde flyve.

Begeistret løfted hun sin Haand og Røst.
O, raabte hun: Ned i min mørke Stue
En Lysets Engel steg fra Himlens Bue
Og bragte den Forladte Hjælp og Trøst.
O lad min Engels Aasyn dog mig skue!
Lad det forførte, det forraadte Bryst
Sin Skytsaand kjende og hans Navn erfare,
For til sin sidste Stund det at bevare!

Det lød som sød Musik for Homo's Øre,
En Flig af Kappen alt han synke lod;
Dog — han jo Godt i Løndom vilde gjøre,
Og seirende han Fristelsen modstod.
Istedetfor sit Ansigt at afsløre,
Han rundt sig dreied paa den ene Fod,
Han over Skulderen slog med eet Slag Kappen,
Og styrted ud af Stuen, ned af Trappen.

Der stod for tredie Gang han nu paa Gaden,
Hvor Blæsten sig med Regnen havde lagt,
Og Maanen ovenfor i sneehvid Dragt
Imellem sorte Skyer saae ned paa Staden.
Ved Husene at følge langs Façaden,
Blev ud til Torvets aabne Rum han bragt,
Og rørt mod Himlens Lys sit Blik han hæved,
Mens Strengen i hans Indre klang og bæved.

Han havde trøstet de Ulykkelige,
Han havde gjort, hvad Pligten foreskrev,
Han følte Glæden, som ei Ord udsige,
Men hvorpaa Hjertet dog har Segl og Brev;
Han gik omkring som halv i Himmerige,
Til i hans Bryst der sig et Suk løsrev,
Just som for Tanken Almas Billed svæved;
Thi hvor var hun? Hvordan mon hun nu lever?

Veiviseren jo maatte gi'e Besked
Om hendes Bolig! — Greben af Ideen,
I næste Urtebod han iler ned,
At laane Bogen, for at eftersee'en.
Den fandtes ikke; over til Caféen
Ham Drengen viste som til rette Sted;
Dog neppe stod han der, før han erfared,
At Bogen gjemtes inde ved Billardet.

Thi gik han ind, hvor i Cigarrøgs-Taagen
En Sværm af unge Herrer stod og gik,
Deeltagende med Haand og Mund og Blik
I Kuglens Spil mod Banden og mod Krogen,
For hver Gang den et Stød af Queuen fik.
Vor Helt i Hjørnet satte sig med Bogen,
Han slog den op — paa nok af Navne stødte han;
Men hverken Alma eller Stjerne mødte han.

Den Gamle, tænkte han, maa være død,
Men hvor i Verden flakker hun, den Arme?
Dog her en Støi hans Tankegang afbrød;
Høit ved Billardet hørte han dem larme,
Thi En af Spillerne i Spillets Varme
Tripleret havde Billen ved sit Stød.
Han trykked dybere sig ind i Krogen,
Og for Avisen bytted bort han Bogen.

Der sad han med Cigar og rynket Bryn,
(Mens rundt om ham man sang og peb og hvæste)
Og ud en Røgsky mod Avisen blæste,
Hvori, blandt Efterretninger fra Fyen,
Han een om Dødsfald som idrømme læste.
Paa eengang dog det sortned for hans Syn,
Paa eengang alle Tankerne stod stille,
Og neppe sine Øine troe han vilde.

Han læste: Redacteuren maa beklage,
At Dagens Rygte Sandhed har fortalt.
Igaar paa Galtenborg Fru Clara Galt
Midt i sin skjønne Bane kom afdage,
Ved over Barrieren Spring at tage,
Hvorved med Hesten mod en Steen hun faldt.
En Officeer, som fulgte med til Ledet,
Saae hende styrte — hun var død paa Stedet.

Det var det Hele; men det var dog nok,
Ja meer end nok for Homo. Gjennemrystet
Som af et Tordenslag han folte Brystet,
Og et Minut sad stiv han som en Blok.
Her at forblive ham ei længer lysted,
Han skred forbi de muntre Gjæsters Flok,
Og vilde netop nu forlade Salen,
Da han det Raab fornam: En Snaps til Pahlen!

Til Pahlen? gjentog han. Han om sig vendte,
Og i den gamle, skimlede Marqueur,
Hvem neppe Mærke til han lagde før,
Han pludselig sin Ungdomsven gjenkjendte.
Men hvor var Glandsen, som ham fordum blendte?
Hvor var Tournure, Fjong, Parfum, Couleur?
Particulie'en væk var! Hvilken Talen:
Van Pahlen sunken til Marqueuren Pahlen!

Med blegt og fedtet Ansigt, Issen dækket
Af et Par graae og sammenlagte Haar;
Med Kippers Vest, hvis Skidenhed forskrækked,
Da rundt den om den tykke Mave gaaer;
Med Pantalons, der knap til Kjolen rækked,
Saa Noget sees af Skjorten, Fyren staaer;
Og Et paa ham endnu kun er det Samme:
De Støvleremme, som hans Buxer stramme.

En Laps paa en Tallerken bragte Snapsen,
Og Allemand paa Pahlen nu gav Agt,
Der Haanden ud begjærlig havde rakt. —
Nei Fingeren af Fadet! raabte Lapsen:
Geduld, mein lieber Pahlen! Ingen Rapsen,
For han en Vittighed os her har sagt.
Marqueuren strax tilbedste gav en Smudsighed,
Modtog sin Løn, og takked med en Pudsighed.

Vor Helt, som halv fortumlet var i Sindet,
Fra Sværmens Latter iilte bort i Fart,
Og i sin egen Stue stod han snart,
Hvor han modtoges blidt af Maaneskinnet,
Der gjennem blanke Ruder straalte klart.
Han kasted Tøiet af, og tung af Mindet
Han satte sig i Gyngestolen ned,
Hvor over Gulvet Maanelyset gled.

Som fra et gjennemtonet Instrument,
Der Tonens Efterklang bevarer længe,
Dybt i hans Bryst gjenlød de spændte Strenge
Ved Alt, hvad denne Aften var ham hændt.
Hans Tankers Veemod vilde Barmen sprænge,
Og Følelser, som ei han havde kjendt
I mange Aar, omspændte her ham magisk,
Hvorved det hele Liv sig viste tragisk.

Hvad var af alle hine Væsner blevet,
Til hvem dog eengang han sit Hjerte bandt?
Hvor var den Ungdomslykke, han oplevet,
De Fremtidshaab, hvori sin Trøst han fandt?
Hvert Haab var spildt; hvert Baand var sønderrevet,
Og uindløst var hvert et Glædespant;
Af hvert et Forhold var igjen kun Navnet,
Den skuffede Forventning eller Savnet.

Hans svundne Liv, ved ingen Daad betegnet,
Et Indtryk af en Drøm ham næsten gav.
Men Drømmen om Bedrifter reent var blegnet;
Som Gjenfærd sig dens Taager maled af,
Og Tiden, i hvis Dyb han selv nedsegned,
Ham forekom som en uhyre Grav,
Der med en Hurtighed, som Tanken skrækked,
Opslugte Alt, og Alt med Nat bedækked. —

Saa sad han mørk, mens Lyset om ham spilled,
Til ind i Sovekamret raskt han skred,
Hvor Klæderne han hurtig af sig smed,
Og Teflerne for Sengestedet stilled.
Opfyldt af Claras og af Pahlens Billed,
I sine Tyner dybt han dukked ned,
Idet han sukkede saa sandt som grundig:
Sic transit gloria mundi!

Rettelser.
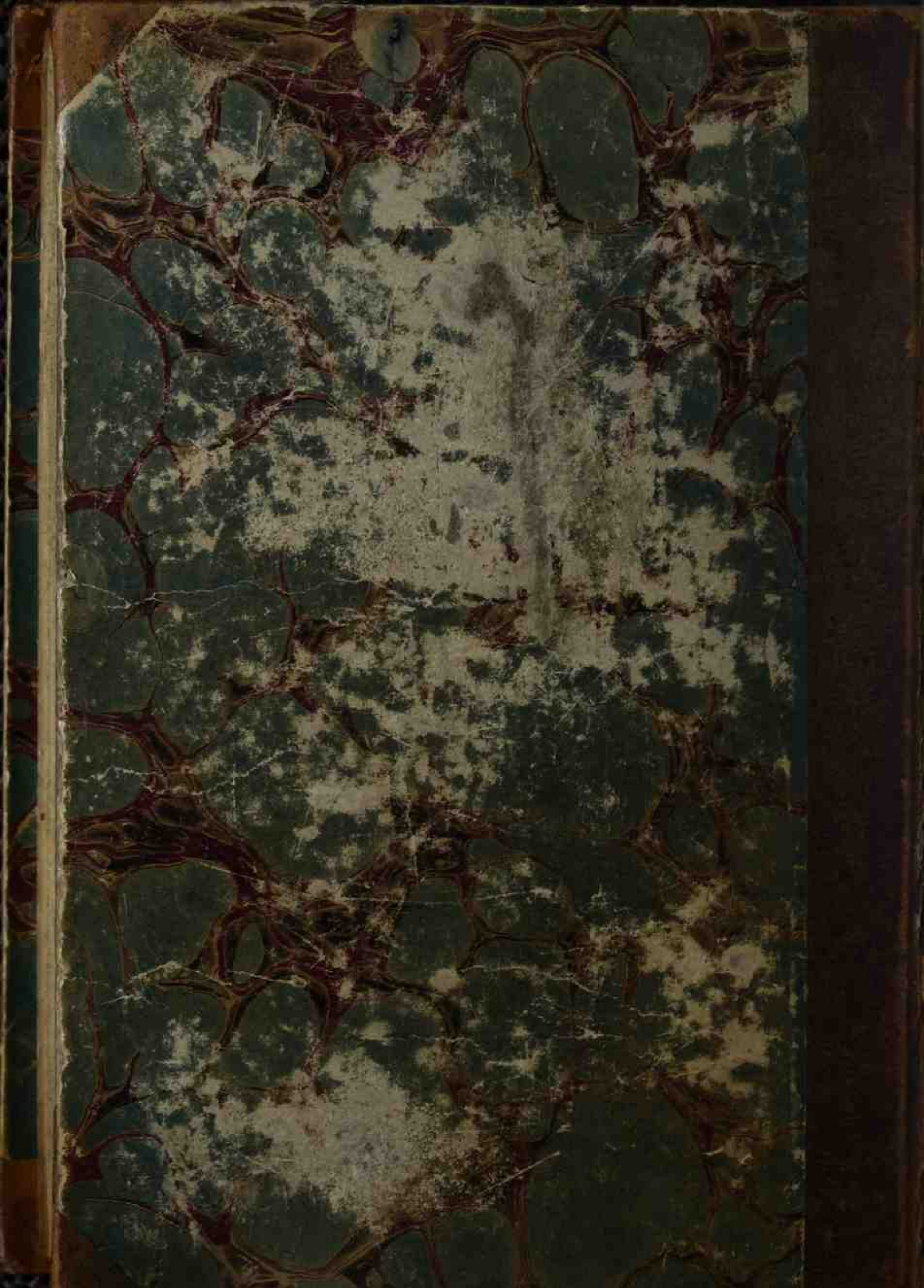
Side 12 Linie 5: Minuttet læs Minutet
— 12 — 8: de læs De
— 84 — 15: varomt læs varsomt
— 118 — 12: Lvets læs Livets
— 162 — 19: Jde læs Jdet
— 319 — 9: begrbe læs begribe